

Bron: Unsearchable Richess Magazine
Jaargang 36, 37 en 38
© Concordant Publishing Concern
Vertaling: Het Beste Nieuws 2014.

Index.

[Deel 1 - De verschillende evangeliën](#)

[Deel 2 - Rechtvaardiging door geloof](#)

[Deel 3 - Het geloof van Abram](#)

[Deel 4 - De wandel van Abram](#)

[Deel 5 - Gods rechtvaardigheid](#)

[Deel 6 - De wet en rechtvaardiging](#)

[Deel 7 - Verbonden voor ongeloof](#)

[Deel 8 - De verschillende dopen](#)

[Deel 9 - Die onder de wet is](#)

[Deel 10 - Gekruisigd met Christus](#)

[Deel 11 - Begraven, opgestegen, gezeten](#)

[Deel 12 - De verstoting van zonde en de verzoening](#)

Deel 1 - De verschillende evangeliën

Redding, zoals gezien in Gods handelen met de Besnijdenis, verschilt radicaal met dat wat ons begenadigt die geloven in de huidige geheime bedeling. Wat nodig is, is een intelligent verstaan van het onderliggende doel van elk, zodat we niets anders kunnen doen dan ze gescheiden te houden. Alleen dit zal ons in staat stellen de allesoverstijgende genade te genieten die de onze is in Christus Jezus. Dan zullen we nooit overspel plegen met de duidelijk minderwaardige ingrediënten die het evangelie van de Besnijdenis kenmerken, iets wat vandaag vrijwel algemeen in het Christendom wordt gedaan. We hebben in "Het geheimenis van het evangelie," en in andere werken, het evangelie voor vandaag al in ruime mate uiteen gezet. Nu willen nog dieper onderzoeken, en ook het evangelie van de Besnijdenis overwegen om zo een achtergrond te vormen om contrast te scheppen, zodat onze harten de allesoverstijgende genade mogen grijpen die wij genieten in Christus Jezus.

"Laat hem anathema zijn" (Gal. 1:8,9;SW). Hoe plechtig zijn deze woorden! We negeren ze gewoonlijk met de gedachte dat ze onmogelijk op ons van toepassing kunnen zijn. Maar het vreselijke feit is dat, met maar weinig uitzonderingen, de geliefde heiligen van God zowel een ander evangelie geloven en preken, een evangelie dat geen ander is; en ze zijn het zich niet eens bewust. Anders dan de Galaten zijn ze niet snel over gegaan, maar heel langzaam, weg van de genade van Christus. Ja, de meesten van hen zijn niet veranderd, want ze hebben het nooit gekend. Helaas! Een enkeling die eens Zijn genade scheen te genieten is er plotseling van weggekeerd, zoals de Galaten dat deden. Moge God ten behoeve van Zijn genade doen overvloeien!

Hoe verschrikkelijk schijnt het, wanneer we om ons heen kijken en grote en goede mensen zien, vurig in het werk van de Heer, nijver bezig het "evangelie" te verspreiden of Gods waarheid bekend te maken, dat we gedwongen zijn te erkennen dat zij onder dit anathema komen! We durven hen niet vertellen dat we er onder vallen, opdat we geen aanstoot geven, en, figuurlijk, hun oren afsnijden, zodat zij zelfs niet willen luisteren naar de waarheid die alleen in staat is hen vrij te maken.

Dit is mogelijk onze laatste inspanning om onderscheid te maken tussen deze twee evangeliën, dus vragen we om de gebeden van al Gods heiligen, opdat wij de kracht ontvangen om de harten te bereiken van hen die onder deze plechtige eed staan, maar nooit de mogelijkheid overwogen hebben dat het op hen van toepassing is. We bidden speciaal voor hen die, net als de Galaten, uit genade zijn gevallen (Gal. 5:4), nadat ze een glimpje hebben opgevangen van het evangelie dat het onze is in Christus Jezus.

Israels redding is een grote nationale demonstratie waarin dat volk als een eenheid wordt afgescheiden om te laten wat in de mensheid is. God handelt met hen in het vlees, en onder de wet, en onder een verbond, met een geleidelijk toenemende

bijmenging van genade en geloof. Het hoofddoel van deze langdurige en gevarieerde demonstratie is niet hun redding, maar om boven alle twijfel te laten zien dat de mensheid, zelfs onder de meest gunstige omstandigheden, zonder God volkomen verloren is. Hun testen bewijzen beslist dat er in het vlees niets goeds is. Hun beproevingen laten zien dat de mens niet een wet kan houden. De test maakt duidelijk dat zijn niet in staat zijn een verbond te houden. Werken zijn bij redding van geen belang. Het falen van de mens in deze grote demonstratie is van de grootste waarde voor het ras en het universum. Tot we dit zien, zijn we geneigd vragen te stellen bij de waarde er van en God van falen te beschuldigen, en het experiment te herhalen in onze eigen ervaring, alleen maar om onszelf bij de nederlaag te betrekken en in de desillusie die er wel op moet volgen.

De redding die we vandaag hebben begint waar Israels redding ophoudt. Het Adamische ras is afgeschaft en er is een nieuwe mensheid. Wij hebben geen vertrouwen in het vlees; we zijn dood voor de wet; wij houden geen verbond; we zijn gekruisigd en begraven met Christus, en we zijn, door geloof, met Hem opgewekt en gezeten in een totaal nieuwe omgeving, te midden van de hemelingen. Wij profiteren door het falen van de Besnijdenis en we hebben de ontmoedigende experimenten niet nodig, noch imiteren we die, welke voor een ieder te zien, het onvermogen van de mens demonstreren om zichzelf te redden of iets bij te dragen aan zijn eigen verlossing. Indien we volharen in het herhalen van deze testen, zal dat alleen maar verder ons onvermogen testen, tot onze eigen verwarring en nederlaag. De bijmenging van Besnijdeniswaarheid, het vermengen van het evangelie van Petrus met dat van Paulus, heeft een medley gemaakt waarin het ontbreekt aan de essentiële kenmerken van beide. Het is deze mengeling die de oorzaak is van het merendeel van de verwarring onder de heiligen, en heeft het evangelie van de Onbesnedenheid zo goed als verduisterd.

Werken en geloof

Er zijn echt maar twee middelen van redding in de eonen, werken en geloof. Israel is het gekozen voorbeeld om de nutteloosheid van werken bloot te leggen, zelfs wanneer die gekruisigd zijn met geloof. God niet kennend of Zijn godheid bevestigend, is het Christendom onontkoombaar weggetrokken door zelfvertrouwen op het gebied van werken, en probeert het deze koers te rechtvaardigen door een beroep te doen op dat deel van de Bijbel dat aan Israel toebehoort, waar werken een plaats hebben. De voortdurende verwarring en het confict over dit onderwerp zal nooit geregeld worden totdat ingezien wordt dat beide zijden steun vinden "in de Bijbel," wanneer het allemaal zonder onderscheid te maken wordt toegepast op allen, wanneer het niet recht gesneden is. Maar wanneer we ons bewust worden dat God in Israel werken gebruikt om zo de nutteloosheid er van aan te tonen, dan zijn we meer dan ooit tevreden om redding over te laten aan de Redder en om het valse fundament van onze eigen daden af te wijzen.

Doen en leven vs. Leven en doen

Het contrast tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid kan uitgedrukt worden in dezelfde woorden wanneer we alleen maar hun volgorde veranderen. Doen en leven is de volgorde voor de Besnijdenis en alle andere religionisten. Leven als gevolg van menselijke inspanning is een van de

meest onlogische en belachelijke voorstellingen die men kan uitdrukken. Nergens in de loop van de menselijke geschiedenis heeft een mens ooit door zijn daden leven laten ontwikkelen. Hij is er met schande in geslaagd zijn medemensen ter dood te brengen. Waarom dan zou hij zo onverdraaglijk verwaand zijn om te denken dat hij de dood kan verslaan of leven tot stand brengen, alleen door zijn nietige en krachteloze praktijken? Aan de andere kant, niemand kan iets doen zonder de lening van leven van God. Dit is overal duidelijk, niet alleen op het gebied van het evangelie. Niets anders dan de redding die leven geeft kan ons in staat stellen te werken. De enige redding die deze naam waard is, begint met het geschenk van leven. Bij ons is het leven en doen. We werken omdat we gered zijn, niet omdat we onszelf willen redden.

Hetzelfde soort van voorbijgaande redding zal gevonden worden doorheen de Besnijdenisgeschriften. In mijn vroege geloofs jaren werd ik door deze geschriften in de war gebracht en zocht ik een oplossing. Ik was diep onder de indruk door wat we de zekerheid van redding noemden, maar kon nooit een bevredigende verklaring vinden van het zesde hoofdstuk van Hebréeën en andere teksten van gelijke strekking, totdat ik het verschil begon te zien tussen de waarheid voor de natie Israel en die voor de andere natiën in deze bedeling. Zelfs de grote nadruk die door mijn vrienden gelegd werd op "veiligheid, zekerheid en genieten" slaagde er niet in te verklaren hoe sommigen, die feitelijk genoten hadden van de krachten van de toekomstige aionen, wegvielen en gediskwalificeerd werden voor het koninkrijk (Hebr. 6:4-8). Dit verwijst duidelijk naar hen die op de dag van Pinksteren luisterden naar Petrus, die gered werden van die boze generatie en door de Heer Zelf aan de rest werden toegevoegd (Hand. 2:40,47). Het verslag in Handelingen loopt langs dezelfde lijnen als de exodus. Velen die uit Egypte gered werden, vielen in de wildernis, en velen die gered werden van die boze generatie vielen weg toen het Koninkrijk niet kwam in de periode van het boek Handelingen.

De favoriete vorm van redding voor de ongelovige is onverdunde werken, onafhankelijk van God. De favoriete vorm van redding voor de gelovige is werken met hulp van de Heer. Maar weinigen durven Hem zonder reserve te vertrouwen als hun Redder. Deze trieste toestand is grotendeels te wijten aan het gebruik van schriftgedeelten die niet op ons, vandaag, toepasbaar zijn, maar betrekking hebben op de Besnijdenis en hun tijdelijke testen, die bedoeld zijn om de nutteloosheid van werken als middel van redding aan te tonen. Zelfs zij van ons die er meer dan van overtuigd zijn dat genade de hoofdaanleiding van Gods handelen met Zijn heiligen is in deze bedeling, zijn er toe geneigd het weg te laten uit ons handelen met elkaar. We geven de voorkeur aan recht, omdat we allemaal voelen dat we het bij het juiste eind hebben gehad en, in het geval van een botsing, de ander onjuist handelde. We zouden het recht van onze zaak voor de heiligen en de wereld tentoon willen spreiden, terwijl we veeleer onze mede-heilige in overweging zouden moeten nemen en zijn onrecht verbergen, als dat het geval is. Laten we niet proberen onze rechten te krijgen, nu rekeningen vereffenend, maar veeleer onrecht lijden. De bema van Christus zal alles recht zetten. Vóór die dag kan het niet gedaan worden.

Het grote enigma

"Enigma" [raadsel] is de goddelijke omschrijving van Gods eerdere onthulling aan de Besnijdenis, aan wie eerst de orakelen van God werden toevertrouwd (1 Kor. 13:12). Onze eerbiedwaardige King James vertaling spreekt er van alsof het gezien wordt "door een venster, duister," wat op zich al moeilijk te begrijpen is in deze dagen van vrijwel onzichtbaar glas. God sprak veeleer indirect tot hen en zij namen het waar als door middel van een oude spiegel, of zoals wij dingen zien in een slecht gepoetst, ongelijk oppervlak. Nu echter, nu wij de latere onthulling door Paulus hebben, kan dit alles gecorrigeerd worden. We kunnen voorbij gaan aan de spiegel en dingen zien zoals ze werkelijk zijn, van aangezicht tot aangezicht (1 Kor. 13:12). Om voorbij de verwarrende onthullingen te kunnen kijken die er waren voordat Paulus kwam, zouden we altijd eerst moeten overwegen wat hij te zeggen heeft, om zo tot op de bodem te komen, het solide sub-stratum van werkelijkheid.

Paulus' basis onthullingen

Voordat we op enig punt zoeken naar de waarheid in de Besnijdenis geschriften, willen we in deze studies eerst zien wat Paulus te zeggen heeft, want hij geeft ons de gevolgen van de experimenten die met Israel uitgetoetst werden, en laat zien dat er, onder het oppervlakkige en schijnbare doel, een andere en dieper laag was. Het schijnbare falen is misleidend, want in werkelijkheid is het een succes, ziende dat de demonstratie was bedoeld om het onvermogen van de mens in al zijn inspanningen bloot te leggen. Toch, wanneer we de eerdere verslagen meer precies in dit licht willen onderzoeken, zullen we ontdekken dat, als regel, het aanduidingen van de waarheid bevat die nauwelijks gezien kunnen worden zonder de latere onthullingen. God wist heel goed hoe Zijn experimenten zouden aflopen. Hij probeert ze niet om voor Zichzelf de waarheid te leren, maar om ze aan Zijn schepselen te demonstreren, en ze zo voor te bereiden op de voleinding, wanneer zij niet tevergeefs in zichzelf zullen kijken, maar hun Alles in Hem zullen vinden.

Schaduw en substantie

Één oorzaak van verwarring is het feit dat Paulus dezelfde uitdrukkingen gebruikt als het Besnijdenis evangelie om de werkelijkheid aan te geven die door het raadsel is verdrongen. Hij gaat zelf zo ver dat hij regelrecht zichzelf tegenspreekt in het belangrijkste verschil van alle. Hoewel hij in Efeziërs een scherpe lijn trekt tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid, staat hij er in feite op dat de Onbesnedenen in Filippenzen de Besnijdenis zijn (3:3)! Omdat wij de werkelijkheid hebben, waarvan de besnijdenis slechts het uiterlijk teken is, maakt hij er vrijmoedig "versnijdenis"(3:2) van, die het vlees verminken, terwijl wij de ware en echte Besnijdenis zijn, die het vlees helemaal afsnijden. Het figuurlijk gebruik van letterlijke uitdrukkingen die verband houden met Gods handelen met Israel, zoals "koninkrijk," "vergeving" en dergelijke, leiden er toe dat velen de kracht van Gods laatste ontvouwingen missen, en het allemaal mengen tot een onsaamenhangende massa.

Doop

Deze zeer figuurlijke taal heeft veel verwarring veroorzaakt in verband met dopen. Hoewel we niet meer gedoopt zijn dan dat we besneden zijn, heeft het pure feit

dat er over onze doop gesproken wordt (Rom. 6:4; Efe. 4:5; Kol. 2:12) geleid tot grote verwarring van denken tussen schaduw en substantie. Het besnijdenisevangelie vereist de schaduw, het ceremonieel reinigen in water, of het hart nu gezuiverd is of niet. Maar het evangelie van de Onbesnedenheid staat alleen op de werkelijkheid, onze reiniging in Christus. Een kind kan dan wel besprenkeld worden met al het water in de rivier de Jordaan, maar het zal niet gereinigd worden van zonde. Een man kan onder al het water van de zeven zeeën gedompeld worden, maar zijn hart zal in Gods ogen niet zuiver zijn. De doop in Christus' dood, alleen die reinigt ons compleet van alles dat bevuilt.

Waarom deze twee evangeliën?

Waarom zijn er twee evangeliën? Zou het doel van beide slechts zijn de zondaar te redden van een vreselijke doem, dan zou één volstaan. Maar wanneer we zien dat het ene evangelie deel uitmaakt van Gods grote demonstratie van de nutteloosheid en het falen van het vlees, dan moet het op vlees zijn gebaseerd, en het ander bevestigt het gevolg van deze demonstratie, en is daarom gebaseerd op geest, dan zien we dat ze bijna net zover uiteen liggen als de beide polen. Met zulke totaal uiteenlopende doelen in beeld, kunnen zij niet anders dan radicaal verschillen, en enige vermenging moet wel leiden tot verwarring en tegenspraak.

De verwarring in het Christendom komt door het mengen en door elkaar gooien van twee evangeliën met geheel verschillende doelen, en het gevolg is een verbijsterende chaos waarin geen van beide overleeft in iets dat lijkt op z'n schriftuurlijke vorm.

Onze religieuze leiders halen de meeste van hun leerstellingen bij Petrus, en hebben weinig geduld met Paulus, die alleen de waarheid voor vandaag heeft en die de enige is die het enigma van Petrus' evangelie kan ophelderen. Heel veel is gedaan door het aanwijzen van de verschillen die op het oppervlak van de Schrift liggen. Deze besliste uitspraken zouden voldoende moeten zijn. Maar er is zo'n ontzettend gewicht aan traditie te overwinnen, dat maar weinigen in staat zijn te zien wat zo helder staat geschreven, Ten behoeve van hen, en om hen te vestigen die de waarheid zien, willen we pogen dieper te graven en nog preciezer die passages te onderzoeken die zich met de zaak bezig houden. Omdat Abrahams rechtvaardiging door geloof het zaaiveld van het Onbesnedenheid evangelie is, zullen zijn ervaringen uitgebreid overdacht worden.

Het zal van groot belang en voordeel zijn als we zorgvuldig het opvallende contrast opmerken tussen JAHWEH's handelen met Abram, Zijn vriend, vóór en ná zijn besnijdenis, de verschillen tussen het vijftiende en het zeventiende hoofdstuk van Genesis. In het eerste hebben we vertrouwen en rechtvaardigheid en het sterrezaad. In het laatste hebben we wandel en een verbond en het zandzaad. Deze zouden nooit verward moeten worden, zelfs wanneer ze schijnen samen te komen in de geestelijke leden van Abrams lichamelijke nageslacht.

Deel 2 - Rechtvaardiging door geloof

Abraham wordt ons voor ogen gesteld als het grote voorbeeld van rechtvaardiging door geloof. In de brief aan de Romeinen, na aangetoond te hebben dat niemand voldoet aan de standaard van Gods heerlijkheid, maakt Paulus de fundamentele waarheid van het evangelie van de Onbesnedenheid bekend, dat rechtvaardiging er is door genade om niet, door geloof (Rom. 3:22-26). Dan weidt hij hierover over uit en laat zien dat Abraham werd gerechtvaardigd door geloof voordat hij besneden werd. In onze zoektocht naar de onderliggende basis voor het evangelie voor vandaag, zullen we zorgvuldig overwegen wat onthuld wordt over Abraham ten tijde van zijn rechtvaardiging, en later, toen hij besneden was, en, op deze wijze, verder licht laten schijnen op de waarheid, zodat we het volle belang kunnen grijpen van rechtvaardiging, het importeren van Gods rechtvaardigheid, zoals tegengesteld aan vergeving, wat voor de Besnijdenis is, want dit is het basisonderscheid tussen de twee.

Maar laten we eerst kort overdenken wat Paulus onthult over deze grote genade. Om te beginnen vertelt hij ons dat zijn evangelie Gods kracht voor redding is voor een ieder die gelooft, omdat daarin Gods rechtvaardigheid uit geloof wordt onthuld (Rom. 1:16,17). Hier hebben we een geweldig contrast met vrijwel alle voorgaande onthulling. Daarin houden we ons bezig met de rechtvaardigheid van de mens, of beter: zijn onrechtvaardigheid, vanaf Adam, en in het bijzonder nadat Israel de wet van Mozes was gegeven. Tot nu toe veroordeelde God de mens. Nu is het onderdeel van het evangelie om hem te redden. Destijds was de onthulling van Zijn recht tegen allen, vanwege hun onrechtvaardige daden; nu is het op allen die geloven, omdat het een gratis geschenk van genade is, toegewezen aan mensen vanwege hun geloof (Rom. 3:21-24). Tot nu toe heeft de mens geprobeerd zijn rechtvaardigheid te tonen door zijn daden, en faalde. Nu toont God Zijn rechtvaardigheid door hen die geloven te rechtvaardigen, en het is een ongekend succes (Rom. 3:23-26).

Natuurlijk zou niemand Gods rechtvaardigheid kunnen verwerven door middel van zijn eigen daden. Op z'n best zou hij iets van de zijne kunnen vestigen. Noch kan een mens zijn eigen rechtvaardigheid verkrijgen door te geloven. Het is Gods rechtvaardigheid die ons wordt toegerekend door geloof. Dit laat een van de vitale onderscheiden zien tussen het evangelie voor de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Onbesneden ontving Abraham deze gunst, helemaal buiten wat hij had gedaan om (Rom. 4:1-6). Precies hoe het hem werd "toegerekend" hopen we te zien wanneer we de passage zelf overdenken.

Paulus gaat verder door te zeggen dat zij van de Onbesnedenheid die geloven, net als Abraham, deze goddelijke rechtvaardigheid overnemen, terwijl de Besnijdenis, die het door werken probeert te verkrijgen, het niet vindt (Rom. 9:30). Omdat ze onwetend zijn van Gods rechtvaardigheid, proberen ze die van hen zelf te vestigen (Rom. 10:3). De Enige Die geen zonde kende werd ten behoeve van ons tot zonde

offer gemaakt, opdat wij Gods rechtvaardigheid in Hem zouden worden (2 Kor. 5:21). Paulus vond zijn bevoorrechte plaats, als een van de Besnijdenis, een hindernis en achtte het vuilnis, omdat het een eigen rechtvaardigheid vereiste, die hij niet kon leveren, en hem weg hield van het toeëigenen van Gods rechtvaardigheid in Hem (Filip. 3:8,9).

Geloofsrechtvaardigheid

De rechtvaardigheid van geloof wordt gewoonlijk iets zo diepe en mysterieus geacht dat het onmogelijk is het te begrijpen. Theologische verklaringen hebben de zaak alleen maar verward, in het bijzonder wanneer onschriftuurlijke termen worden ingebracht. Het wordt over het algemeen verondersteld een toegedicht verdichtsel te zijn, of de vervanging van Christus' persoonlijke rechtvaardigheid voor de tekortkomingen van de zondaar, of een plaatsvervangende overdracht aan de heilige van iets dat hij niet echt bezit. Deze verklaringen bevredigen ons gevoel voor recht niet, en dus kunnen ze zeker dat van God niet bevredigen. Er moet de een of andere substantiële basis zijn voor geloofsrechtvaardigheid die het uit het gebied van verdichtsel haalt naar die van feiten. De enige plaats waar dit wordt onthuld is in Gods woord, en in verband met dit thema.

Waarom zou geloof gerekend moeten worden voor rechtvaardigheid? Alles wat niet uit geloof is, is zonde. Wat God zegt is allerhoogst juist, en het is een vergissing daarmee niet in te stemmen. Vertrouwen in God is het doel van alle menselijke ervaringen, samen met wantrouwen in de mensen. Bij de voleinding zal God Alles in allen worden, en de mens niets in niemand. Alles wat in die richting leidt komt overeen met Gods doelstelling en wil. Wanneer God spreekt, wat Hij ook zegt, ligt het enig juiste in vertrouwen in en overeenkomen met Zijn onthulling. Alleen dit zal ons leiden naar het universele doel. Daarom kan niets meer rechtvaardig zijn dan geloof. Het is niet alleen juist, maar het leidt de gelovige op het juiste pad, langs het pad dat leidt naar het brood en de wijn van God, het leven en de vreugde die heel de schepping wacht bij de voleinding. Zij die geen geloof hebben kunnen niet anders dan van de weg afdwalen. Zij volgen valse sporen die weg leiden van het doel. Zelfs zij die achtenswaardig zijn, en niets weten van vuile zonde, moeten, zonder geloof, wel het spoor missen. Het is onmogelijk rechtvaardig te zijn, tenzij we geloven wat God heeft onthuld.

Menselijke rechtvaardigheid

Laten we, met het oog hierop, het menselijk idee van recht eens overdenken. Wat is goed en wat is fout? Waar ligt de grens tussen dat wat goed is en dat wat slecht is? Veel ondeugden zijn misplaatste of overdreven deugden, en deugden kunnen heel gemakkelijk ondeugden worden. Zelfs genade zonder waarheid kan meer schade doen dan helpen. Waar zullen we de scheidlijn plaatsen tussen standvastigheid en hardnekkigheid? Wanneer we onszelf terecht verontwaardigd beschouwen, kunnen anderen denken dat we ongepast boos zijn. Wanneer zij mild zijn, kunnen wij dat onterecht zien als gebrek aan vurigheid. Wie is geschikt om een ander te oordelen van wie de motieven verborgen zijn en wiens hart wij niet kunnen lezen? Hoeveel zullen we toestaan aan onvolwassenheid, een zwak gestel of nervositeit, wat ons onnatuurlijk doet handelen? Naar mate we groeien in genade worden we milder, sympathieker. Dat is waarom nieuwelingen geen controle mag

worden gegeven in een ecclesia, want de ervaring van kwaad is nodig om de hand van het recht te temperen en het hart te leiden naar z'n beslissingen.

Bij de bema van Christus zullen de beslissingen gebaseerd zijn op de motieven achter onze daden die niemand anders kan zien. Dat is waarom ons wordt verteld niets vóór het juiste moment te oordelen tot de Heer zal komen, Die de verborgen dingen van duisternis zal verlichten en de raadsbesluiten van de harten bekend zal maken. De apostel voegt de vertroostende conclusie toe dat voor een ieder een applaus van God zal komen (1 Kor. 4:5). Op een andere plaats vraagt hij "Maar waarom oordeel jij jouw broeder, of waarom ook minacht jij jouw broeder? Want wij allen zullen gepresenteerd worden voor de daïs van God" (Rom. 14>10-13). We doen allemaal dingen die sommige heiligen vanwege hun achtergrond en opvoeding zouden veroordelen, maar die anderen zouden aanbevelen vanwege een andere omgeving en ervaring.

In ons dienstbetoon kunnen we niet iedereen een genoeg doen. Dit wordt prikkelend duidelijk in onze oprechte pogingen de heiligen te voorzien van een veilige en bevredigende vertaling van Gods woord. Sommigen gaan buitengewoon ver in hun lof, anderen sparen hun veroordeling niet. Sommigen koesteren zich in de volharding en accuratesse van onze weergaven. Anderen veroordelen iedere vertrek van het Grieks, ook al geeft het een foute indruk in idiomatisch Engels en zij zelf het in hun taal niet kunnen uitdrukken. Weer anderen wijzen ieder vertrek van traditie af en zouden me op de brandstapel willen verbranden om hun god een genoeg te doen. Nauwelijks één enkele tegenstander handelt overeenkomstig de huidige bedeling of zelfs met het mededogen dat in het evangelie van de Onbesnedenheid te vinden is. Hun harten zijn niet verzacht door de overdenking van het complete falen van de mensheid, noch zijn ze dankbaar voor een inspanning die de mens nederig maakt en God verhoogt op Zijn plaats van suprematie.

Wat een contrast is er tussen de koers van Israel en de apostel Paulus! Zij probeerden hun eigen rechtvaardigheid te vestigen, maar waren niet onderschikt aan die van God (Rom. 10:3). Paulus werd veroordeeld door de heiligen, zeer waarschijnlijk onterecht, maar toch vond hij het onverstandig zichzelf te verdedigen. Als hij dat zo doet, is hij zorgvuldig zijn daad als onvoorzichtig te kenmerken (2 Kor. 12>11,19). Maar was het niet nodig dat de apostel zijn naam onbezoedeld zou houden? Zou de zaak van Christus er niet onder lijden als mensen lasterend over hem zouden spreken? De tweede brief aan de Korinthiërs laat zien dat zelfs de grote apostel zwaar door de heiligen werd bekritiseerd, maar dat hij toch alleen onder protest met zijn kwaadsprekers handelt. Het is duidelijk dat hij, gewoonlijk, niet eens probeerde zijn koers te rechtvaardigen in de ogen van zijn mede-gelovigen.

Laten we hieruit niet opmaken dat hij onzorgvuldig was in zijn gedrag of onverschillig over zijn reputatie. Hij waarschuwde tegen gedrag dat het dienstbetoon zou schaden. Maar wie is er vrij van smaad? Zelfs de Heer Zelf, Wiens gedrag boven alle twijfel was verheven, werd de prikkeling van lasterlijke tongen niet bespaard. Het is voor mij een bevrediging wanneer ik tegelijk twee brieven ontvang, de een de vertaling veroordelend omdat die slaafs letterlijk is, en de ander om ze te idiomatisch is. Het is interessant om de achtergrond van elke

criticaster te overdenken en te zien waarom hij bezwaar maakt tegen de CONCORDANT VERSION. Sommigen willen dat ik met elk bezig moet houden en hem laat zien waar hij de fout in gaat. Dit zou leiden tot een eindeloos geschil, tenzij ik in ieder geval de achtergrond corrigeer. Wanneer ik dat doe, word ik ronduit door beide afgewezen. De een maakt me uit voor een onwetende, luie amateur, de ander veroordeelt mijn vertrek van het "woord van God." Mijn schuld zal nooit geregeld worden, totdat Christus Zelf in die dag het oordeel velt.

Zelfrechtvaardigheid vs. genade

Ik wil niet slechts rechtvaardig te zijn in mijzelf. Ik wil genadevol zijn. Ik eis niet mijn rechten op. Ik zucht om genade alleen. Ik ben al rechtvaardig in Christus en ik heb geen rechtvaardigheid van mijzelf nodig. Hoezeer ik er ook naar streef om rechtvaardig te zijn, ik ben er in het geheel niet tevreden mee dat ik aan niets toekom dat God vereist. Zelfs als ik mijn taak tegenover mijn medemens vervul, doe ik dat zeker niet tegenover God. Zelfs als mijn geweten zuiver is, rechtvaardigt dat mij niet. De meest voorbeeldigen van alle heiligen worden, wanneer zij binnen gaan in de aanwezigheid van Gods heerlijkheid, zich er van bewust hoe onvolkomen zelfs hun hoogste talenten bij Hem moeten overkomen.

Een van de beste tekenen van volwassenheid in genade is je te verheugen wanneer je het bij het verkeerde eind hebt en de ander bij het juiste. Dit is geheel vreemd aan de bedelingen van de Besnijdenis, waar persoonlijke rechtvaardigheid het grote doel van allen is. Fout zijn betekent veroordeeld worden. Wij zouden medelijden moeten hebben met hen die fout doen. Dat brengt een heel andere geest in de gemeenschap en samenwerking. Gisteren gingen twee van ons naar een bepaald adres, en we waren het oneens over welke straat we in moesten. Maar een van ons stapte genadevol opzij en, merkend dat hij het fout had gehad, zei: "Ik ben zo blij dat jij het goed had! Ik zie niet graag dat je het fout hebt." Geen woord over zijn eigen fout! Bezig zijn met jezelf, zelfs met ons falen, is niet goed voor iemand die in Christus is. In het Besnijdenis patroon van dingen is het nodig, want daar is het doel het falen van het zelf aan te tonen, en niet zozeer de rechtvaardigheid van de ander. Laten wij, in al onze tekortkomingen, ons verheugen in het tegengestelde in anderen, in het bijzonder in onze Heer, Jezus Christus.

Een verhelderend schriftgedeelte is te vinden in Deuteronomium 25:1. "dan rechtvaardigen zij de rechtvaardige en zij veroordelen de kwade"(SW). Wij hebben precies het tegendeel hiervan in het evangelie van de Onbesnedenheid, want de rechtvaardigen worden niet gerechtvaardigd (ziende dat er geen zijn), maar de onrechtvaardigen worden gerechtvaardigd, en er is geen veroordeling voor de boosaardigen (Rom. 8:1). Dit komt voort uit het feit dat het experiment in Israel had aangetoond dat Adams overtreding veroordeling bracht over heel de mensheid; en nu brengt Christus' ene rechtvaardige beloning voor heel de mensheid rechtvaardiging ten leven (Rom. 5:18).

Zijn we eenmaal grondig bevredigd met het feit dat zelf rechtvaardiging niet binnen ons bereik ligt, dat wij niet kunnen voldoen aan de standaard die God ons voorlegt, of zelfs niet de veel lagere graad van rechtvaardigheid kunnen bereiken die iedere daad zou rechtvaardigen in de ogen van onze metgezellen, dan zullen

we ons geheel werpen op de genade van God en op de gunst van onze makers. We zullen onze koers geheel tegengesteld sturen aan die van hen die voelen dat zij zichzelf tegen iedere prijs moeten rechtvaardigen of anders hun trots en zelfrespect verliezen, hun meest kostbare bezit. We zullen onze tekortkomingen erkennen, zelfs wanneer we ze niet bewust zijn, en onszelf werpen op de verdraagzaamheid en liefde van anderen.

De grootse leerstelling van rechtvaardiging of goddelijke rechtvaardigheid wordt in het abstracte niet snel begrepen en daarom zullen we concrete en opvallende voorbeelden geven die ons zullen helpen te zien hoe en waarom God dat wat tegengesteld is aan Zijn wil kan en zal rechtvaardigen en verdedigen. Misschien kunnen de beste illustraties en de meest verblindende zonden gevonden worden rondom het kruis van Christus. En daar kunnen we gemakkelijk onderscheid maken tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid, want beiden waren er bij betrokken, maar toch verschilden ze ruim van elkaar in hun woorden en daden. En hier kunnen we zien hoe nodig het is dat het oordeel zou zijn naar de woorden en ook de werken, want de Joden deden echt niet veel anders dan hun valse en furieuze beschuldigingen, terwijl de vreemdelingen in feite Christus kruisigden. Het waren de woorden, en niet zozeer de werken, die het hart onthulden, waarop alle ware berechting gebaseerd moet zijn.

De soldaat die Hem doorstak

Laten we de zaak nemen van de soldaat die met een lans onze Heer doorstak (Matt. 27:49, weggelaten in de King James, Joh. 19:34). In zijn geval wordt er in de Schrift al op een zeer opmerkelijke wijze vooruit gelopen op het grote witte troon oordeel. Er is geen twijfel dat deze soldaat deze misdaad beging, want we hebben een dubbel getuigenis er over in de Schrift, en in één geval voegde Johannes, die er bij was, er zijn plechtige getuigenis aan toe: "En die gezien heeft, heeft getuigd en Zijn getuigenis is waar." (Joh. 19:35; SW). Toch schijnen andere schriftgedeelten dit tegen te spreken, want zij staan er op dat de Joden Hem doorstaken. De profeet die deze omstandigheid voorzegde legt de blaam op zijn eigen volk. In het verslag van Johannes, pal na getuigd te hebben dat een van de soldaten Zijn zijde doorstak, wordt dit gegeven als de vervulling van Zacharia 12:10. "En zij kijken naar Mij Die zij doorstaken" (SW). Volgens dit was het niet die ene soldaat, maar het huis van David en die verbleven in Jeruzalem die beschuldigd moesten worden van deze climax vormende en wraakzuchtige daad die Zijn ter dood brengen boven alle twijfel stelt.

Johannes schijnt, in de inleiding van zijn Openbaring van Jezus Christus, het bereik er van nog wijder te leggen, want hij voegt toe dat alle stammen van het land over Hem zullen treuren (Openb. 1:7). Ja, de indruk wordt gewekt dat Israel deze misdaad zal erkennen als de hunne, hoewel het, zoals we gezien hebben, in werkelijkheid een Romeinse soldaat was die de daad voltrok. Dit alles zou ons moeten helpen te zien hoe God de natiën kan rechtvaardigen, maar van Israel bekering vraagt, hoewel Hij, in de laatste analyse, allen zal rechtvaardigen (Rom. 5:18). In ieder geval moeten we onder het oppervlak gaan en het hart ontdekken. We zullen vinden dat dit van groter belang is dan het feit alleen. Israel doorstak Hem in feite niet, maar in hun hart waren zij de schuldige partij. De soldaat was feitelijk de schuldige, maar niet in zijn hart.

Laten we eens proberen een oordeel uit te spreken over deze Romeinse soldaat. Het is zeer goed mogelijk dat hij handelde als een vertegenwoordiger van de natiën, en de relatie van de natiën met de dood van de Redder illustreerde. Laten wij gaan zitten als rechter en zien of wij zijn daad kunnen rechtvaardigen. Hij handelde onder orders. De dienstdoende centurion stond er bij. Hij deed gewoon zijn werk. Er is geen verslag dat hij meer deed dan zijn taak en enige persoonlijke wreedheid of wraakzucht uitoefende. In tegendeel, de centurion was buitengewoon onder de indruk van de wijze van de dood van onze Redder, zo onnatuurlijk omdat Hij met een luide, krachtige stem riep, pal voordat Hij Zijn laatste adem uitblies. Toen was het dat hij uitriep: "Waarlijk, deze was de Zoon van God!" (Matt. 27:54; SW). Vanuit een menselijk standpunt zou het moeilijk zijn deze mannen voor enige misdaad te veroordelen. Ja, als zij hadden geweigerd, dan zouden ze voor een militaire rechtbank moeten verschijnen en in ongenade gevallen zijn. Maar wat juist is in de ogen van mensen, kan zeer fout zijn wanneer het verbonden is met God.

Kan deze daad in de ogen van God gerechtvaardigd worden? Het is zeer opmerkelijk dat deze daad in de Schrift voorzeggd was. Gods Woord moet vervuld worden! Ik betwijfel het zeer dat de soldaat van deze voorzegging wist of dat hij met opzet er op uit ging om het uit te voeren. Hij kon op dit gebied zichzelf niet rechtvaardigen. Maar kan God een daad als deze veroordelen, wanneer er geen ongehoorzaamheid of vijandschap is? Het is mogelijk dat het steken twee maal gedaan werd, één maal vóór en één maal na Zijn dood. In het laatste geval werd het gedaan om er zeker van te zijn dat er niet langer leven aanwezig was. Dit was op zich belangrijk, omdat later geruchten werden verspreid dat Hij niet echt gestorven was. In dit licht zou het een noodzaak genoemd kunnen worden, of zelfs een goede daad. Maar veel meer dan dat, het vervulde niet alleen een deel van Gods Woord, maar het maakte het onnodig dat Zijn beenderen gebroken werden, wat Hem ongeschikt zou maken om het grote Antitype van de Mozaïsche offers te zijn (Num. 9:12). Als de steek met de lans niet had aangetoond dat Hij al dood was, dan zouden zij Zijn benen gebroken hebben, zoals zij dat deden met de twee rovers en de twee misdadigers.

Hier hebben we dan een daad, onwetend en in ongeloof gedaan door iemand van de Onbesnedenheid, die oppervlakkig gezien beschouwd kan worden als een gruwelijke misdaad tegen Gods Geliefde, maar, geoordeeld van Gods kant en die van de mens, zouden we het niet anders willen hebben en kunnen niet terecht degene veroordelen wiens hand de lans hanteerde. Nee, we vinden het in onze harten dat we zijn daden rechtvaardigen, zelfs wanneer wijzelf onmetelijk dankbaar zijn dat er op ons geen beroep werd gedaan om er persoonlijk deel aan te hebben. Wij kunnen niet zeggen dat wij deze soldaat vergeven, want er zijn geen gevoelens bij betrokken. Het zou zelfs niet goed zijn hem te vergeven, want dat zou inhouden dat hij iets verkeerd had gedaan. Wij worden gewoon gedrongen zijn boze daad te rechtvaardigen. Hij deed het goede. Opent dit niet een uitzicht op mogelijkheden met betrekking tot al het kwaad dat door zondaren van de Onbesnedenheid begaan? Niets dat zij doen is op zich maar half zo kwaad als het geven van de doodsteek aan Gods Geliefde Zoon, en daarom kan het gevonden worden binnen het bereik van Zijn genadevolle rechtvaardiging.

De Joden roepen een oordeel over zich af

Maar kunnen wij, op welke wijze dan ook, de Joden rechtvaardigen? Dat zij vergeven kunnen worden wordt duidelijk het het gebed van onze Heer: "Vader, vergeef hen, want zij zijn zich niet bewust van wat zij doen" (Luk. 23:34;SW). O, mochten Zijn heiligen deze geest tonen tegen hun vervolgers! De Joden zullen op den duur door God gerechtvaardigd worden, wanneer dit het deel is van heel de mensheid (Rom. 5:18). Maar geoordeeld door hun wet, en in het licht van hun evangelie, moeten we hen veroordelen. Waren zij zo trouw geweest aan Mozes' wet als de soldaten aan de wet van Rome, dan zouden wij hen ook kunnen rechtvaardigen. Maar zij gingen in tegen de wet en de uitspraken die God aan hen had toevertrouwd. Juist de onthulling die hen had moeten voorbereiden op de Messias, veroordeelt hen voor het verwerpen van Hem.

Het grote Antitype van alle offers stond op punt geofferd te worden. Hij was het ware Paaslam. Geen been hiervan mocht gebroken worden (Num. 9:12). Toch vragen zij Pilatus om Zijn benen te laten breken, zodat Hij van het kruis afgenomen kan worden, opdat Hij hun feest niet zal bevuilen! Ze zijn zo heilig dat zij de grootste van alle zonden begaan! Ze breken de wet door Zijn benen te willen breken!

Maar alles was voorzgd en moest vervuld worden. Zij waren de aangewezen priesters en moesten het Offer offeren, want alle zegen hing er van af. Daarom zullen ook zij gerechtvaardigd worden, maar pas bij de afsluiting van de aionen. Zolang ze onder de wet zijn, zolang ze op het vlees staan, ontvangen ze vergeving of oordeel. Hierin verschilt hun evangelie van het onze. Wij worden afgebeeld door de soldaat, die onwetend zijn speer in de zijde van Zijn Redder stootte en gerechtvaardigd werd. Zij brachten de zware verdrukkingen en benauwdheden over zich die nog steeds de koppige natie achtervolgen, die pas vergeven zullen worden wanneer Hij verschijnt.

Deel 3 - Het geloof van Abram (Gen. 12 tot 15)

Abram gerechtvaardigd door geloof. Men zou denken dat, vanaf toen, dit altijd Gods methode zou zijn met Zijn volk. Hoe opmerkelijk is het te vinden dat, totdat Paulus Romeinen schrijft, het praktisch genegeerd werd! De Hebreeuwse geschriften en de bediening van onze Heer staan vol met de woorden recht en rechtvaardig, maar er wordt nauwelijks een woord gezegd over rechtvaardiging door geloof. Paulus weidde er langdurig over uit. Het is fundamenteel in het evangelie van de Onbesnedenheid. Maar na Paulus valt het weer weg. Jakobus ontkent het in feite en zegt dat een mens niet alleen door geloof wordt gerechtvaardigd (Jak. 2:24). Het is alleen nadat Israel volkomen had gefaald, dat de profeet Habakuk terugkeert naar de basiswaarheid dat de rechtvaardige door zijn geloof leeft (Hab. 2:4). En het is alleen met het oog op Israels afvalligheid, zoals opgetekend in Handelingen, dat God terug gaat naar het fundamentele feit dat aan Abram werd bekend gemaakt voordat hij besneden werd, dat geloof in Hem gerekend wordt als rechtvaardigheid. Deze grote en genadevolle waarheid is geen onderdeel van het evangelie van de Besnijdenis.

Het evangelie van de Besnijdenis houdt zich bezig met de rechtvaardigheid (of beter: de ONrechtvaardigheid) van de mens. De rechtvaardigheid die wordt toebedeeld door geloof is die van God. Het is Zijn kracht voor redding, omdat het in Gods rechtvaardigheid is onthuld. Paulus maakt dit tot het fundament van het evangelie voor vandaag (Rom. 1:17). Het laat Zijn rechtvaardigheid zien, opdat Hij rechtvaardig en de Rechtvaardiger zou zijn diegene die van het geloof van Jezus is (Rom. 3:25,26). De rechtvaardiging van de Besnijdenis is door het houden van de wet. Omdat zij onwetend zijn van Gods rechtvaardigheid, proberen zij hun eigen rechtvaardigheid te vestigen (Rom. 10:3). Zelfs Petrus, de grootste van de Besnijdenis apostelen, die was gekozen om naar Cornelius te gaan (Hand. 15:7), en dichter bij het verstaan van de kracht van genade kwam dan enig ander (Hand. 15:11), moest gecorrigeerd en de waarheid getoond worden (Gal. 2:14-16).

Geloofsrechtvaardigheid wordt voor het eerst gevonden in verband met Abram. Hij was voorbereid voor de rechtvaardigheid van geloof door zijn eerdere ervaringen met zijn medemensen. Alles wat zij doen is onder de strikte standaard van rechtvaardigheid. Alles wat God doet gaat daar ver bovenuit. Er is geen neutrale toestand zoals mensen die rechtvaardig en juist zouden achten. De daad van Lot door naar Sodom te gaan was fout. De mensen van die stad waren bovenmatig boosaardig. De oorlog met de koningen was onrechtvaardig. Het hunkeren van de Sodomieten kan niet verdedigd worden, zeker het lot van Lot. Zelfs de redding van Lot zet zaken niet recht. Aan de andere kant overstijgt de daad van Melchizedek de strikte lijn van rechtvaardigheid. Abram weigerde wat hem rechtvaardig toekwam voor de redding. Het is alleen wanneer we bij de uitspraken van God komen dat we goddelijke rechtvaardigheid hebben, maar dit overtreft verre wat wij met die term verstaan. Abrams aanvaarding van Gods onverdiende gunst is wat hem rechtvaardig maakte, omdat dit het doel van Gods handelen met hem is, zoals dat het geval is met al Zijn schepselen.

Geloofsrechtvaardigheid staat op punt toegerekend te worden aan Abram. Het is met het oog hierop dat ons de episodes gegeven worden die er aan vooraf gingen. Er is een krachtige tegenstelling tussen de onrechtvaardigheid die verbonden is met het gedrag en de gevangenneming van Lot, de campagne van de samenwerkende koningen, het offer van de koning van Sodom, en de koers van Abram bij het redden van de gevangenen, door een beloning te weigeren en speciaal in het betalen van tienden aan Melchizedek, koning van Salem. Zodra we gaan zien hoe verkeerd al deze dingen waren, Abrams geloofsdaden uitgesloten, zal dit een vloed aan licht werpen op de grote waarheid van rechtvaardiging door geloof, en ons in staat stellen te begrijpen wat geloofsrechtvaardigheid werkelijk is. Deze incidenten zijn niet slechts historische verslagen. We moeten onder het oppervlak kijken om hun doel te zien. Ze zijn een film die laat zien dat God het altijd bij het rechte eind heeft en, tenzij de mens Zijn Woord geloofd en Zijn rechtvaardigheid aanvaardt, de mens het altijd bij het verkeerde eind heeft. Alles wat niet uit geloof wordt gedaan is zonde (Rom. 14:23).

Het menselijk idee van goed is er een van exacte compensatie, zoveel dienstbetoon voor zoveel loon, zoveel bescherming voor zoveel beloning. Ons grote falen is dat wij dit ook doorvoeren in onze relatie met God, en Hem zo neertrekken naar ons niveau. Mensen proberen altijd God te betalen voor Zijn bescherming en Hem loon te geven voor Zijn werk. Dit mag dan onder mensen goed geacht worden, maar het is volkomen verkeerd wanneer het op God wordt toegepast. Het is een belediging Hem te begunstigen. Het is een schande Hem Zijn loon aan te bieden. Wij hebben niets dat Hij ons niet heeft gegeven en kunnen niets voor Hem doen, anders dan in de kracht die Hij levert. We zijn bankroet wanneer het komt op betalen voor Zijn redding en volkomen behoeftig wanneer we proberen een regeling te treffen voor Zijn diensten. Het is absoluut verkeerd dat wij zelfs maar zouden proberen deze dingen te doen, want zij zijn tegengesteld aan Zijn huidige plaats als de Godheid en Zijn toekomstige doel als ons Alles.

Wanneer we onze ogen richten op mensen en hun activiteiten, raken we verbijsterd als we niet proberen tussen hen te oordelen. Er is geen vaste standaard waarmee we goed en fout kunnen vaststellen. Niemand schijnt absoluut goed of totaal fout te zijn. De enige gevestigde standaard is Gods onthulling. De simpelste en meest praktische test is de voleinding. Wat rechtstreeks mensen neigt te onderschikken aan God en Hem hun Alles te maken, dat is goddelijk goed. Wat neigt tot iets anders en alleen indirect Gods bedoeling tot gevolg heeft, is fout, ook al draagt het uiteindelijk bij aan Zijn heerlijkheid en Zijn doelstelling. Het is alleen wanneer we Abrams ervaring overdenken in het licht van Gods uiterste, dat we kunnen begrijpen hoe zijn geloof tot rechtvaardigheid werd gerekend. Zijn aanvaarden van de Godheid als zijn Schild en Loon was een grote stap naar Gods doelstelling. Het was allerhoogst goed van de kant van Abram, hoewel de rechtvaardigheid van God daar ver bovenuit steekt.

De wortels van rechtvaardiging door geloof worden het best gezien in het vroege leven van Abram. Als we zijn daden en de daden van hen rondom hem met de goddelijke standaard willen bezien, dan zullen we vinden dat hij in harmonie was met Gods doelstelling, en dat daarom zijn rechtvaardigheid niet het neutrale ding was dat rekeningen precies doet kloppen, maar, zoals die van God, dat ze uit gaat boven de strikte grenzen van het recht zoals mensen dat zien, en Abram toestond

Lot een deel van het aan hem beloofde land te laten gebruiken (waarop Lot geen recht had), omdat het hen scheidde, wat naar Gods Woord en plan was. Dit maakte het voor God mogelijk buiten Abram om met Lot te handelen. Hij weigerde alle compensatie voor zijn inspanningen bij het redden van Lot en bij het herstellen aan de koning van Sodom wat die had verloren. Dit gaat ver uit boven het menselijk idee van recht.

Aan Abram werd het land Kanaän gegeven. Vanuit het oppervlakkige menselijke standpunt gezien mag het verkeerd lijken het land weg te nemen van z'n bewoners en het aan Abram en zijn zaad te geven. Gezien vanuit het gezichtspunt van het goddelijke, was het allerhoogst goed. God alleen is de feitelijke eigenaar van de aarde en de schatten er van, en Hij alleen heeft de beschikking over elk deel daarvan. De natiën van Kanaän hadden niet alleen niet het recht op het land dat zij bewoonden, maar zij erkenden de ware Eigenaar niet. Zij brachten Hem niets voor het gebruik er van. Opnieuw oppervlakkig gezien had Abram net zo min recht op het land, want hij was een vreemdeling en bracht geen verbeteringen aan. De enige rechten die hij had waren goddelijk en keken uit naar de toekomst, wanneer Israel een tiende van de opbrengst zou brengen om Zijn aanbedding te ondersteunen en het een plaats zou worden waar JAHWEH zou verblijven en Zijn Naam zou verheerlijken. Noch Abram, noch de natiën in het land konden enige materiële vergoeding geven voor het gebruik van het land, want ook dit was van JAHWEH. En Hij had niets nodig van wat zij hadden. Alleen Abram betaalde de passende prijs toen hij een altaar bouwde en een offer bracht. Aanbedding, dankzegging en lofprijzing, het uitvloeisel van een dankbaar hart, deze zijn de kostbare juwelen die God kan gebruiken om Zijn kroon te versieren, en ze zijn een rijke huurprijs voor het beloofde land.

De onrechtvaardigheid van Lot

Laten we Abrams handelen met zijn neef eens overwegen. Lot was niet de bezitter van beloften, en hij had geen rechten in het land van Kanaän, menselijk noch goddelijk (Gen. 12:7). Omdat er geen ruimte was voor de kuddes van beide mannen, zou hij terecht zich hebben terug getrokken. Abram zou het volste recht gehad hebben om hem weg te jagen. Toen er twist ontstond tussen hun herders, kwam Abram overeen met de lijn van God in zijn verlangen naar vrede, want God zal op den duur allen met Zichzelf verzoenen. Als de jongere behoorde Lot aan Abram onderschikt te zijn, want dat is de juiste plaats van de mensheid in de voleinding. In het Oosten is er een voortdurende herinnering hieraan in de onderschikking van de jongste aan de oudste. Uiteraard hebben de oudsten meer ervaring, en zijn meer toegerust om te heersen, maar dat is niet het basis feit. In hun jeugd zouden allen moeten leren zich bewust te worden van de plaats die eigenlijk aan het schepsel toebehoort, het noodzakelijk complement van de plaats van de Godheid. Maar Lot neemt deze plaats niet vrijwillig in. Hij dacht waarschijnlijk dat hij, net als Abram, rechten had.

Het is vreemd om te zeggen, maar hoewel het niet aan hem toebehoort neemt Abram de plaats in van onderschikking! Hij weigerde niet alleen zijn rechten op heel het land op te eisen, zoals door God aan hem beloofd, en zijn recht als oudste, maar hij liet Lot kiezen. Hij nam zelf wat over bleef. Dit had Lot nooit mogen toestaan. Abram had Gods keus voor hem genomen en handelde langs de

lijn die regelrecht leidt naar de voleinding. Dit is wat als rechtvaardig geldt bij God. Dit is goddelijke rechtvaardigheid. Abram had het gedaan, niet omdat hij een rechtvaardige verdeling van het land tussen hemzelf en Lot had gemaakt, maar omdat hij, door geloof, vooruitliep op het einde dat God op het oog heeft. Aan de andere kant deed Lot, hoewel rechtvaardig onder de mensen, niet rechtvaardig naar het geloof, en zo nam hij voordeel van Abram, en eigende zich het beste deel van Gods geschenk toe. Zijn keuze was ziels. Hij keek naar lichamelijke bevrediging door de rijke weidevelden in de Jordaanvallei. Maar toen hij in Sodom kwam te wonen werd zijn ziel gekweld door de wetteloosheid van zijn omgeving. Later verloor hij alles en moest Abram hem komen redden. Hij leefde niet naar Gods wil, maar diende als een achtergrond voor Gods handelen met Abram. Zijn afstammelingen werden tegenstanders van het uitgekozen volk.

Abrams contact met de oorlogen van die tijd geeft een verder inzicht in zijn geloofsrechtvaardigheid en het onrecht van de tijden. Van sommige koningen, betrokken bij dit conflict, weten we dat zij geen recht hadden om zelfs te leven, want later werden ze door God Zelf vernietigd. De rest van hem was mogelijk niet zoveel beter. Welk echt recht hadden zij op het gebied dat zij als het hunne opeisten? Betaalden zij JAHWEH voor het gebruik er van? Gaven zij Hem een tiende van al wat het opbracht? Dankten en loofden zij Hem er voor? En nu spannen een paar van hen samen en onderwerpen de volken aan zich en eisen belastingen, net alsof zij God waren, de ware Eigenaar van de omliggende landen en het hunne. Waren zij onderschikt geweest aan God en hadden ze Zijn rechten erkend, dan zouden zulke verkeerde dingen niet plaatsgevonden hebben.

Abram, met zijn enorme weelde, moet wel een verleidelijk doel van plunder zijn geweest, maar God hield de plunders van hem weg, hoewel hij zeer dicht bij hun marsroute woonde. Dit was omdat hij zijn hart op God gezet had, niet op Zijn giften. Lot, daarentegen, was op weelde uit. Zijn hart was druk bezig met het weelderige land en het vee en de goederen, die hij in werkelijkheid verschuldigd was aan de God van Abram. Hij had er geen recht op, dus werden ze van hem weggenomen, en hijzelf werd gevangen weggevoerd, samen met alles wat van hem was. Abram had kunnen zeggen dat hij kreeg wat hem toekwam. Dat zou, vanuit menselijk standpunt, volkomen juist zijn geweest. In een land dat aan Abram was gegeven had hij problemen veroorzaakt, en toen nam hij ook nog wat hij het beste deel vond voor zichzelf. Hij behandelde Abram zeer onrechtvaardig. Abram was, vanuit het standpunt van menselijke rechtvaardigheid, niet onder enige verplichting om hem te komen helpen, zeker wanneer hij dat moest doen terwijl hij zijn eigen rijkdom en zelfs zijn leven er door kon verliezen.

Maar in de geloofsrechtvaardigheid is er meer dan alleen bezitten. Er is zegen. Abram werd een veel grotere gift geschonken dan het land. Hij en zijn zaad zouden er in gezegend worden, en, veel meer dan dit, hij zou een zegen worden voor alle families van de aarde. In plaats van Lots huurlingengedrag te verachten en hem hulp in nood te weigeren, neemt hij Gods belofte door geloof vast en redt hij zijn verwant en burenen van hun vijanden. Hij vertrouwt er op dat God hem daarin zal begunstigen, want Zijn woord moet vervuld worden. Zijn land en zijn leven zijn veilig in JAHWEH's bewaring. Omdat hij geen zoon heeft kan hij niet sterven totdat een voorziening is gemaakt voor het ontelbare nageslacht dat JAHWEH beloofde. Zijn leven was verzekerd door de Levengever Zelf. Later verloor de natie Israel het

zicht op deze grote waarheid. Zij wilden een zegen voor zichzelf, maar waren weinig bezorgd over de zegen van anderen. Ze smeekten om verlossing wanneer ze in nood waren, maar maakten geen stap om het welzijn van andere natiën te verzekeren wanneer die hulp nodig hadden. In de toekomst zal hun zegen grotendeels rusten op hun vermogen vrede en overvloed te brengen aan de andere natiën van de aarde.

Zegen, echter, vereist een achtergrond. Misschien kunnen we dit beter verstaan als we onszelf plaatsen in de plaats van Lot. Het deed hem mogelijk veel genoeg dat hij het grasland nabij Sodom had gekregen voor zijn herders en kuddes, na de strijd met Abrams herders, hoewel de Sodomieten hem er niet van lieten genieten. Maar hoeveel meer gezegend voelde hij zich nadat hij gered was geworden uit de gevangenschap van de koningen! In beide gevallen was Abram een zegen. In het eerste geval werd het nauwelijks op prijs gesteld, omdat Lot zich had ingebeeld dat het min of meer zijn recht was. Maar in het laatste geval had hij geen illusies en handelde Abram ver boven het niveau van alleen recht. Wat Abram deed was juist vanuit het goddelijk standpunt, want het kwam overeen met Gods plannen, en alleen dit bepaalt wat juist is in Zijn ogen.

Wat een contrast is er tussen Abram en de koningen! Zij hadden geen recht op hun eigen land, maar probeerden wel hun onterechte bezittingen door de kracht van wapens uit te breiden. Hij had een perfect recht op al wat JAHWEH hem had gegeven, maar hij geeft toe aan Lot wanneer hij op z'n gemak zich het beste deel dat hij maar kon vinden toe-eigent. Ze beroofden niet alleen God van Zijn rechten, maar dit leidde tot veel verlies en schade en wee aan hun medemensen en kostte mogelijk aan velen van hen hun leven. Zo zal het altijd gaan. Zij die niet de Godheid als God verheerlijken en danken, moeten de rechtvaardige vergelding van deze fundamentele fout ondergaan door verwijderd te worden van zegen en van het zelf zegen zijn voor anderen. Abrams geloof leidde hem er toe God Zijn plaats te geven, en dit leidde tot herstel en zegen.

De King James vertaling geeft deze episode een veel bloediger kleuring dan de Hebreeuwse Schrift. Ze spreekt van het bewapenen van zijn getrainde dienaren, alsof hij zichzelf had omringd met een strijdmacht, om zo in staat te zijn het land te verdedigen dat JAHWEH aan hem had gegeven. En dan spreekt ze van de slachting van de koningen, alsof er een bloederige slachting zou zijn geweest, waarin alle koningen werden gedood. Dit zou geheel buiten de lijn met geloof om gaan. Zoals Melchizedek al zei, de Allerhoogste had de tegenstander in zijn hand gegeven. Het was niet te danken aan zijn superieure militaire macht. Zijn kleine bende van drie honderd en achttien waren toegewijd aan hem, niet getraind om wapens te dragen. Er wordt niet gezegd dat hij hen bewapende. Herzieners veranderden om ze te laten uitgaan. Het Hebreeuws gebruikt het woord "leeg." Hij ontledigde zijn huis om zo velen bijeen te krijgen. We mogen er van uit gaan dat de vrouwen tijdens hun afwezigheid naar de zaken omkeken. Hij sloeg de vijand en achtervolgde hen tot in de buurt van Damascus. Hij overviel hen met een nachtelijke verrassingsaanval, zodat zij vluchtten en hun gevangenen en buit achter lieten. Het was het werk van JAHWEH, niet van Abram, en hij erkende dat vrijelijk.

Abram had een gelegenheid om zichzelf buitengewoon te verrijken als gevolg van zijn succesvolle reddingsactie. Dat wordt altijd als juist en passend gezien dat een inspanning van deze aard, met al z'n risico's, ruim betaald zal worden. Zendt een schip een S O S signaal uit, dan is het aansprakelijk voor een grote reddingsom. Zelfs de koning van Sodom erkende dit en vond het goed dat Abram alle goederen hield, als hij maar alle zielen of levende wezens liet terugkeren. Maar het was niet aan de koning van Sodom om iets te geven. Hij had geen recht op iets dat hij had. Meer dan dat, hij en zijn volk stonden zwaar in de schuld bij God. Zij waren buitensporige zondaren voor JAHWEH. Had Abram ook maar iets van hem aangenomen, dan zou dat een bevestiging zijn geweest van zijn eigenaarschap, wat hem in de plaats van God zou hebben gesteld.

Melchizedek, koning van Salem

Op deze kruising wordt een opmerkelijk karakter geïnjecteerd, wiens naam en titel zeer suggestief zijn met het oog op ons huidige onderzoek naar geloofsrechtvaardigheid. In het Hebreeuws betekenen "mulch" koning. Zijn naam is koning van rechtvaardigheid of rechtvaardige koning, en zijn titel is koning van vrede of voorspoed. Hij is priester van de Allerhoogste Godheid, de Eigenaar van hemel en aarde, degene Die in feite de gevangenen redde uit de handen van de koningen en Die het bezit heroverde dat van Sodom en Lot was weggenomen. Alleen Hij heeft recht op vergoeding. Hem alleen komt het offer of de lofprijzing en dankzegging toe die Zijn priester zal offeren namens hen die gered zijn. Daarom geeft Abram aan Melchizedek tienden van alles. Dit is geloofsrechtvaardigheid. Voordat Abram enige beloning overweegt voor zijn herovering van wat weggedragen werd, wijdt hij, door de priester van de Allerhoogste, een tiende er van toe aan Zijn aanbedding.

Het is waard op te merken dat de verheven titel, de Allerhoogste Godheid, voor het eerst voortkomt op de bladzijden van onthulling in verband met geloofsrechtvaardigheid. Geen van deze verheven benamingen wordt onthuld vóór Melchizedek, de koning van rechtvaardigheid, ten tonele verschijnt. Is dit niet omdat alle echte rechtvaardigheid in het universum gebaseerd moet zijn op de erkenning van Gods godheid en suprematie? Dit is het goddelijk fundament van alle echte rechtvaardigheid, de enige stabiele basis waarop ieder blijvend recht kan rusten. We zullen geloofsrechtvaardigheid nooit begrijpen tenzij we ons bewust worden wat ware godheid inhoudt en de suprematie die er bij hoort. Alle recht moet geworteld zijn in de Allerhoogste Godheid. Geen kan afgeleid worden van enig andere bron. De gerechtigheid van de mens negeert zowel Zijn godheid als Zijn suprematie, en is daarom weinig meer dan een wettelijke waanvoorstelling, die weg zal smelten zodra het binnen treedt in Zijn verheven aanwezigheid. Er kan een relatieve rechtvaardigheid zijn, van mens tot mens, maar zelfs deze wordt onrechtvaardigheid wanneer het niet de rechten erkent van de Allerhoogste Godheid.

De Hebreeuwse stam "al", wat BESCHIKKEN of ONDERSCHIKKEN weergeeft, geeft ons twee nauw gerelateerde titels: Al en Aleim (gewoonlijk weergegeven met Elohim). De King James vertaling geeft beide, zonder onderscheid te maken, weer met God. Aleim wordt duizenden malen gebruikt en wordt daarom het best weergegeven met de naam voor de Godheid in onze taal: God. Maar Al wordt

slechts ongeveer twee honderd vijftig maal gebruikt, in het bijzonder in poëzie, voornamelijk in Job, de Psalmen en Jesaja, en schijnt een meer exclusief en verheven gebruik te hebben, en daarom past hier ons woord Godheid zeer goed. Wat de betekenis betreft zou "GOD" beter weergegeven kunnen worden als de Beschikker of Onderschikker, en Godheid als scheidsrechter, maar aan deze ontbreekt het plechtig ontzag dat een goddelijke titel toebehoort.

Hoe weinig van de heiligen kennen, zelfs vandaag, God als de Godheid! Dat komt doordat zij zich hun eigen schepselzijn niet bewust zijn. Net als Abram in ongeloof, zijn zij er van overtuigd dat hun daden, hun handelen, onmisbaar zijn, want anders zou God niet kunnen slagen in Zijn plannen. Hoevelen proberen het koninkrijk tot stand te brengen, maar slagen er alleen in dat van Ishmael voort te brengen dat veeleer hindert dan helpt! Het geheel van het Christendom is zo. Het heeft geen echte Godheid, Die alleen kan wandelen, zonder hun hulp. Zij, en niet de Godheid, zijn al-afdoende. Hoe groot zijn zij op de aarde gegroeid! En vrijwel alle zonen van Hagar werken, werken, werken in slavernij om zichzelf en de wereld te redden. O, dat God ons een bewustwording zou geven van Zijn Godheid en Zijn Al-afdoendheid. Dat Abram dit niet ten volle begreep is duidelijk, want God ging onmiddellijk verder met hem door een serie testen heen te laten gaan, die alle ontworpen zijn om aan te tonen dat het vlees niet een godheid en niet afdoende is.

De titel Allerhoogste komt van de stam "ol", wat AAN betekent en overloopt in OVER, opstijgen (het opstijg- of brandoffer). verhogen, bovenuit gaan, allerhoogst of hoogste oliun. Het wordt meestal vertaald met hoogste of Allerhoogste, hetzij als een omschrijvend bijvoeglijk naamwoord, of als een titel. Het wordt perfect weergegeven door onze titel: de Allerhoogste. De betekenis is helder. Hij staat boven alle anderen. Hem zou op ieder gebied die plaats gegeven moeten worden. Niets anders kan echt juist zijn.

De titel "Eigenaar van de hemelen en de aarde" past perfect bij dit beeld. De gewoonten verbonden aan huurcontracten en eigendomsrechten variëren vandaag zoveel met die welke opgetekend werden in de Schrift, dat het moeilijk is in een vertaling passende woorden te vinden. De huidige praktijk is in principe verkeerd. Het rust op de foutieve aanname dat eigendom toegekend is aan een mens, dat hij absolute controle kan verkrijgen over land en huizen en goederen en zelfs over levende schepselen, en hiervan aan anderen kan overdragen zoals hij dat wil. Wanneer God Zichzelf de Eigenaar noemt, daagt Hij de titel van de mens uit over alles wat deze bezit. In Israel, onder de wet, waren er maar weinig onroerende goederen in eigendom. Vrijwel al het land bleef in handen van JAHWEH, en werd door Hem verdeeld door middel van het lot. Het erkende dat alle eigendom alleen aan God toebehoort. Dit geloven omdat God het heeft gezegd is juist, zodat het geloof gerekend mag worden als rechtvaardigheid.

Aangezien de gedachte van menselijk eigenaarschap vreemd is aan de Hebreeuwse Schrift, schijnt er geen speciaal woord te zijn om het uit te drukken. In deze passage is het echt de Verkrijger, de koper, want het was door kopen dat blijvend bezit werd verkregen. Het Hebreeuwse woord is gemakkelijk te onthouden, want "kne" is hetzelfde als Kaïn. Eva noemde hem zo omdat zij dacht dat zij op de een of andere manier voor hem had betaald. Dit is de eerste aanduiding van zijn rebellie tegen God (Gen. 4:10). Maar in onze taal kunnen we niet zo goed de naam Koper

toepassen op God, omdat Hij niet iets in een letterlijke zin kocht of verkreeg, aangezien alles uit Hem is. Wat het Hebreeuws betekent is dat Hij de controle over alle dingen bezit die een koper heeft over dat wat hij heeft gekocht. Onze uitdrukking "Eigenaar" komt mogelijk het dichtst bij wat wij hebben. Onder de mensen komt eigenaarschap tot stand door verkrijgen of kopen. God heeft het door schepping.

Het woord "bezit" is een andere manier om in het Hebreeuws blijvend bezit uit te drukken. Toen zijn vrouw Sarah stierf, wilde Abraham in het land een plaats voor haar en zichzelf, als een teken van zijn geloof in Gods belofte. Jozef had dezelfde wens. Zijn beenderen werden ook daar begraven (Gen. 50:25). Zo vroeg Abraham om een bezit waarin zijn doden begraven konden worden. Na kenmerkend gepraat kocht hij voor dit doel de grot van Machpelah. Het veld, de bomen en de grot werden alle "veilig gesteld" door het betalen van een grote som zilver (Gen. 23:3-20), zodat Abraham blijvend de koper of eigenaar werd. En hoe opmerkelijk is het, het is nog steeds het zijne! Niemand heeft ooit gedurfd zijn recht er op tegen te spreken. Ik weet niet wat exact de wettelijke status ervan vandaag is, maar ik ken geen ander stuk grond dat z'n rechten zo goed verzekerd heeft als de tombe van Abraham. Zou hij vandaag opstaan, dan zou niemand het van hem kunnen afnemen. En het zal van hem blijven zolang de aarde bestaat, als een teken dat Gods belofte uitgevoerd zal worden. De wet zelf is zo'n "bezit." Het zal voor de duur van de eeuwen van Abraham zijn (Gen. 17:8).

Er is heel veel mysterie gevouwen rond de man Melchizedek. Sommigen hebben erop gestaan dat hij de Zoon van God Zelf was. Maar de Schrift stelt Christus van de orde van Melchizedek en daarom kan hij nauwelijks de Koning-Priester Zelf zijn (Hebr. 6:20). Aangezien hij de Zoon van God afbeeldt, geeft het verslag ons alleen die informatie die nodig is om de gelijkenis te laten zien. De schrijver in Hebreeën benadrukt deze punten om het feit te benadrukken dat onze Heer volgens Zijn geboorte en genealogie in het geheel geen priester was. Maria was niet de dochter van een priester. En Hij kon het priesterschap niet aannemen op grond van Zijn wettelijke relaties met Jozef, die uit de stam van Juda was. Melchizedek, geheel buiten de lijn van Aäron, had zeker geen plaats in het Aäronitische priesterschap. Daarom wordt zijn genealogie niet gegeven. Zo wordt er ook geen hint gegeven over zijn dood. Dit werd weggelaten om zo de indruk te wekken van een uiteindelijk priesterschap dat geen opvolger nodig heeft. Deze dingen zijn waar van de Zoon van God, en zij worden overeenkomstig gesteld in het verslag over Melchizedek.

Koning van vrede

De setting van deze titel is superbe. Tegen de donkere achtergrond van de twistende koningen, die elkaar van hun onderhoud en blijdschap beroofden, staat de figuur van Melchizedek, in eenzame majesteit, de gelovige Abram voedend met brood en wijn. Deze zijn symbolisch voor het leven en vreugde die komt tot allen die de heerschappij van de Zoon van God erkennen, van wie Melchizedek een beeld was. Verwoesting en ellende, vernietiging en dood volgden de voetstappen van de overwinnende koningen, en zij zelf werden door Abram gedood. Veel van de aardse koningen zijn koningen van ongerechtigheid, koningen van strijd. Net als deze van oudsher, dienen zij hun doel wanneer we hen contrasteren met de komende

Koning. Alleen Die kan deze gemartelde aarde de vrede brengen waar ze zo naar verlangt.

Brood en wijn

"Niet alleen op brood zal de mens leven, maar op ieder woord uitgaande van de mond van God" (Matt. 4:4;SW). Wijn verheugt het hart van een sterveling (Psalm 104:15). Het brood en de wijn die aan Abram werden gegeven symboliseerden het onderhoud en de zegen die hij van JAHWEH ontving. Het gaf niet alleen leven, maar blijdschap en bevrediging. Hij was al rijk. De goederen van Sodom zouden zijn rijkdom hebben doen toenemen, maar zij zouden niets hebben toegevoegd aan zijn blijdschap. Het leven van een mens bestaat niet uit de overvloed aan goederen die hij bezit. Sodoms goederen waren, vanuit menselijk oogpunt, rechtens de zijne, maar ze aanvaardden zou vanuit het goddelijk oogpunt verkeerd zijn geweest, want ze zouden Abram geen zegen hebben gebracht, en het verlies zou waarschijnlijk de Sodomieten hebben doen lijden. Had Abram ze genomen, dan zou hij hetzelfde resultaat bereikt hebben als de roverij van de koningen en hemzelf in een klasse met hen gesteld hebben. Rechten die geen zegen brengen zijn in Gods ogen verkeerd.

De zegengever gezegend

Niet alleen wordt Abram gezegend, maar zijn Zegengever wordt ook gezegend. Dit is het einde en het doel van alle rechtvaardigheid. Kijkend naar de zaak vanuit het standpunt van het universum, wat kan er in de basis goed zijn wanneer het niet bijdraagt aan het zegenen van de Schepper en Onderhouder? Al Zijn handwerk verkondigt Zijn lof. We hoeven alleen maar naar de sterren boven ons te kijken om overweldigd te worden met ontzagwekkend ontzag. We hoeven alleen maar te kijken naar de bloemen onder onze voeten om gevuld te worden met aanbiddende verwondering. Maar hoe weinig geeft de mensheid toe aan deze aansporingen om Hem de bewondering te geven die Hem toekomt! Zelfs de scheppingszegeningen waarvan zijn leven afhankelijk is brengt geen dankbaarheid voort. Maar Abram waardeert en erkent de zegeningen die hij had ontvangen en zijn hart geeft antwoord. Hij geeft God Zijn terechte zegen, omdat hij zich bewust is van Zijn beschermende zorg en gelooft dat Hij de Allerhoogste Godheid is Die alles zal uitvoeren wat Hij heeft beloofd.

Hoeveel zegen vloeide toe aan de Godheid door het plunderen van Sodom door de samenwerkende koningen? Zij dachten, uiteraard, dat zij zouden genieten van hun verkeerd verkregen goederen, maar zij hadden niet aan anderen of aan God gedacht. Het herstel van de buit, door Abram, had precies het tegengestelde effect. Hoewel hij er niets van nam werd hij gezegend, net als zij die hij redde. Maar boven al ontving de echte Redder, de Allerhoogste Godheid, wat Hem toekwam in dankzegging en zegen. Dit is het allerhoogste toppunt van rechtvaardigheid. Niets anders is zo volkomen en niet te excuseren verkeerd als er niet in slagen de Godheid te erkennen, te waarderen en te vergoeden voor Zijn niet te tellen en grenzeloze weldaden. Hem zegenen is de grootste daad van rechtvaardigheid waartoe schepselen in staat zijn.

Wettelijke, formele rechtvaardigheid is uiterst kleindenkend in z'n vereisten. Farizeeën konden een kameel doorslikken, maar een mug moest zorgvuldig uitgefilterd worden. Het legt tienden op specerijen, maar ziet de gewichtiger zaken van oordeel, mededogen en geloof over het hoofd (Matt. 23:23,24). Abrams rechtvaardigheid was niet van dit soort. Bij zijn terugkomst met de goederen van Sodom, nam hij, toen hij die nodig had, een draad om een scheur te dichten. Toen zijn sandaal een veter nodig had, hielp hij zichzelf. Hij was niet klein en kribbig. Helaas! Hoevelen van de heiligen vandaag schijnen een genoeg te vinden in hun kleine korreltjes van rechtvaardigheid en staan er op ze te stoppen in de olie die anders de machinerie van gemeenschap zou smeren, en veroorzaken zo geweldig veel schade. Dit is niet de rechtvaardigheid van geloof, maar van hypocrisie. Het brengt ons geen zegen maar twist. Wettelijk, menselijk recht vereist strikte verslaggeving in zowel het grote als kleine. Niemand zou stellen dat de koning van Sodom Abram rijk had gemaakt als deze een veter had genomen terwijl hij alles had kunnen opeisen.

Het lijkt er op dat de gebruikelijke vertalingen het punt in deze passage hebben gemist. De King James heeft: "Ik zal niet nemen van een draad tot een schoenveter." Men verwacht dat zo'n uitdrukking het hele gebied van de bezittingen van de koning zou bedekken. Maar in plaats dat dit het meest kostbare betreft, is een veter van een sandaal niet kostbaarder dan een stukje draad. De volgende zin gaat over de grote massa van de goederen. Hier schijnt het dat het Hebreeuwse "van" weergegeven kan worden met "meer dan." Met andere woorden, hij zou niet iets van echte waarde aanvaarden, maar hij zou dit niet tot in het uiterste doorzetten door kleine beleefdheden te weigeren. Het belang van dit punt ligt in de tegenstelling tussen de wet en menselijk recht, waar kleine en immateriële daden en feiten vaak de loop van het recht hinderen en dwarsbomen, en het veranderen in onrecht. Laten we niet proberen onze eigen rechtvaardigheid te handhaven door irriterend en beledigend te staan op onlogisch gebeuzel.

Abram probeerde niet zijn geloof of het gedrag er van op anderen op te leggen, die er niet klaar voor waren. Zijn burens en samenwerkenden hadden een menselijk recht op een beloning, en hij had niet het recht om tussenbeide te komen. Dus maakt hij aan de koning van Sodom duidelijk dat zijn aanbod in hun geval niet stand hoefde te houden. Geloof kan niet geforceerd worden. God had met deze mannen niet gehandeld zoals Hij dat met Abram had gedaan. Zij waren zich niet bewust dat de Allerhoogste Godheid de Eigenaar van alles was. Vandaag nemen maar weinigen dit serieus. Ja, nauwelijks iemand van de heiligen erkent zelfs maar dat de Allerhoogste de Godheid is. De orthodoxie staat er op dat de klei een hoger recht heeft dan de Pottenbakker, en Hem kan kneden zoals de klei wil. Daarom mogen we geen gedrag verwachten dat in overeenstemming is met geloof, zelfs niet van anders verstandige gelovigen. We kunnen hen niet dwingen een weg te gaan waarvoor zijn niet tevoren door God zijn voorbereid.

Abram ontving geen beloning voor zijn grote diensten bij het redden van Lot en het herstellen van wat hij en de koning van Sodom hadden verloren. Menselijk gesproken was dit verkeerd. Had hij niet het recht om te roemen over zijn heldendaden? Had hij niet, met een paar helpers, de samenwerkende koningen overwonnen? Niemand zou hem een royaal deel van de buit misgunnen om hem te vergoeden voor zijn inspanningen ten behoeve van hen. Maar Abram keek heel

anders naar de zaak, omdat hij geloofde wat Melchizedek, de priester van de Allerhoogste Godheid, had gezegd, namelijk dat God hem zijn tegenstanders in zijn hand had gegeven. Als de Allerhoogste dit had gedaan, dan zou Hij de beloning moeten krijgen, niet Abram. Daarom wordt een tiende van de buit aan Melchizedek gegeven, als afgevaardigde van de Godheid, om gebruikt te worden voor Zijn aanbedding. Dit is geloofsrechtvaardigheid. Het was gebaseerd op het geloof dat God niet alleen alles in eigendom heeft, maar hem beschermde in zijn inspanning om het juiste te doen, en dat, als hij er al wat voor zou krijgen, de Allerhoogste de Enige is die de prijs kon betalen.

De koning van Sodom zou geen tiende hebben gegeven voor de aanbedding van JAHWEH. Daarom wordt hem door de daad van Abram de hoogste rechtvaardigheid geleerd. Maar mensen zijn, wanneer ze alles kunnen nemen, niet tevreden met slechts een tiende. De koning van Sodom verwachtte dat Abram alle goederen zou opeisen. Ja, zijn toespraak houdt in dat Abraham een recht had op alles en iedereen die hij terug gebracht had. Daarom smeekt hij om de "zielen," de mensen en de dieren, als geschenk, en vraagt Abram de goederen te nemen. Abram geeft hem graag de zielen, maar zijn geloofsrechtvaardigheid verhinderde de gedachte om ook maar iets van de koning van Sodom aan te nemen. Hij had het brood en de wijn geproefd uit de handen van God. Hij kon geen voeding of zegen ontvangen van iemand anders, anders zou dat de Godheid vervangen, in Wie zijn geloof zijn Alles vond. Hoe principieel onrechtvaardig zou het voor de koning van Sodom zijn, die JAHWEH veel meer schuldig was dan hij ooit zou kunnen terug betalen, om aan Abram te geven wat hij niet echt bezat!

Omdat Abram geloofde was hij bezorgd over het beloofde nageslacht (Gen. 15:2). Hoe kon Gods woord vervuld worden tenzij hij een zoon had? Moest hij er een adopteren? Maar hem werd niet toegestaan de grond van geloof te verlaten. Hij is nog steeds gedwongen aan te nemen wat hem was verteld te verwachten (Hebr. 11:1). Hij wordt nogmaals verzekerd dat hij een zoon zal hebben. Dan wordt hij naar buiten gebracht en JAHWEH zegt tot hem: "Kijk alstublieft naar de hemel en tel de sterren, als je in staat bent ze te tellen. ... Zo zal jouw zaad worden!" (Gen. 15:5; SW). Het punt van deze passage zit hem in het feit dat er geen vergunning is voor ongeloof. Er wordt geen zoon gegeven. Er wordt geen tijd vastgesteld. Lichamelijk is er geen aanwijzing voor enige vervulling. Het is eerder het tegendeel, want Abram werd iedere dag ouder. Hier hebben we het hoogste hoogtepunt van geloof dat Abram bereikte, want het is een bijna onverdunde aanvaarding van Gods woord, niet geholpen door enig uiterlijk teken of de activiteit van het vlees. Dat is waarom dit deel van Abrams leven het voorbeeld is voor de Onbesnedenheid, die ook alleen door geloof wordt gerechtvaardigd, buiten werken om (Rom.4:1-20; 10:1-10; Gal.3:6; Filip.3:9).

Midden in Abrams zorg over zijn opvolger, stapt God er in en doet een belofte. Hij doet niets, maar vertelt slechts wat Hij zal doen. Ook Abram doet niets. Hij gelooft gewoon dat God het zal doen. De hele afwezigheid van werken is de sleutel tot Abrahams individuele relatie met God in onbesneden toestand. Indien God de wens van Abram in die tijd had vervuld, zou er geen ruimte zijn geweest voor geloof. In dat geval zou Abram ongetwijfeld dankbaar zijn geweest, maar zulke hulp zou nooit het diepe en heerlijke vertrouwen hebben tentoongesteld dat Abram had in

God. Het zou zeker niet aan Abram de meest wonderbaarlijkste gift hebben die een onrechtvaardig mens ooit zou kunnen verkrijgen.

De bekende vertalingen, die de huidige Hebreeuwse tekst volgen, zeggen dat Abram "in de Heer" geloofde, dat wil zeggen, in JAHWEH. Maar Paulus, die deze passage citeerde, zei dat hij "geloofde God." Er is geen opmerkenwaardige lezing die het tegendeel aantoonde. De Septuagint leest ook hetzelfde, niet "in JAHWEH." Dit schijnt meer dan voldoende bewijs te zijn om te laten zien dat de Hebreeuwse tekst oorspronkelijk "God" las, niet "JAHWEH," en dat er door de schrijvers mee gerommeld is sinds de dagen van de apostelen. Als dit zo is in Genesis, mogelijk het best bewaarde boek in de Hebreeuwse Schrift, dan veronderstelt het ook de mogelijkheid van verdere corruptie elders. Het wijst ook naar de Septuagint versie als een hulp in het herstel van de oude tekst. De bijgelovige eerbied die een Jood niet wil toestaan de heilige Naam uit te spreken, kan een paar van deze veranderingen verklaren. Maar hier is ze ingevoegd en niet zozeer vermeden.

Op dit punt in onze studie is de titel die voor de Godheid wordt gebruikt buitengewoon belangrijk. "God" past hier zoveel beter dan "JAHWEH," want dit is de kiem van het Onbesnedenheidsevangelie. Het reikt uit naar hen die JAHWEH niet als hun God kunnen opeisen. "God" is een tijdloze titel, de grote Plaatsvervuller. JAHWEH is beperkt tot de eonen en tot Israël. Hij is de bijzondere God van het verbondsvolk, in tegenstelling tot de goden van de natiën. Omdat de Naam vervulling vindt, zal die verdwijnen.* Een deel ervan, de Komende, zal niet langer toepasbaar zijn wanneer Hij gekomen is (Openb. 11:17; 16:5). Hier is die niet op z'n plaats. De verstandige heilige raakt opgelucht als hij vindt dat de Auteur Zelf ons de ware titel gegeven heeft door de apostel die speciaal werd gebruikt om deze grote waarheid naar de natiën te brengen. Indien wij van de Onbesnedenheid zijn, zonder een God zoals Israël die had (Efe. 2:12), laten we dan de God van Abram geloven, Die in staat is al Zijn beloften te vervullen door de opstanding van Christus uit de doden. Dan zullen ook wij rechtvaardig gerekend worden.

Op den duur zal heel de mensheid door God gerechtvaardigd worden, zelfs de Besnijdenis (Rom. 5:18,19). Maar dit maakte geen deel uit van het evangelie van de Besnijdenis, want Abram werd pas later besneden. Laten we nu het grote contrast opmerken tussen dit en het Besnijdenisevangelie, dat ons voor ogen wordt gebracht in het zeventiende hoofdstuk van Genesis, toen Abram negen en negentig jaar oud was. Eerst herinnert God hem aan zijn dwaze poging Gods onvoldoendheid goed te maken. Het is harde les om te leren. Zo lang Abram in staat is God te helpen bij het vervullen van Zijn belofte, mag hij proberen het te doen. Daarom wacht God tot hij [Abram] het niet meer kan. Zijn lichaam is nu dood voor wat het voortplanting betreft. Hij kon niet langer Ishmaels in de wereld brengen, en dus helpt de Godheid om Zijn Woord te vervullen. Daarom begint God met het opzeggen van zijn passende titels: "Ik ben de Godheid, de Al-afdoende." Als zodanig is Hij in staat alles te doen wat Hij belooft, en competent om iedere verplichting te vervullen die Hij is aangegaan.

Het buitengewoon grote loon

Oppervlakkig schijnt het alsof Abram geen beloning ontving voor het redden van Lot en de gevangenen van Sodom en het heroveren van hun goederen. Het zag er

naar uit alsof hij niet rechtvaardig behandeld was, hoewel het, uiteraard, zijn eigen keuze was. De koning van Sodom had hem aangeboden het juiste te doen. Maar zijn geloof in God leidde Abram er toe te handelen volgens een hogere regel van rechtvaardigheid, die alles mat door zijn relatie met God en niet met de mens. Hij wist dat, in Gods ogen, de koning van Sodom hem niets te geven had, want hij had niet aan de Eigenaar de prijs betaald voor wat hij bezat. Hoe kon de koning van Sodom hem verrijken, wanneer de arme heerser niets had waar hij recht op had? Maar Abram beledigde hem niet door de waarheid aan te geven. Hij voelde het misschien meer dan dat hij het wist. Hij gaf er de voorkeur aan zijn geschenken te ontvangen van de ene en enige Bron van alle zegen.

JAHWEH gaat Zich Zelf bezig houden met de beloning van Abraham! Dit is dubbel wonderbaarlijk. Ten eerste had Abram niets anders dan wat God hem had gegeven. Zijn dienaren, zijn kracht, ja zelfs zijn leven, het waren alle geschenken van JAHWEH. Daarnaast was het succes van de redding duidelijk aan God te danken, Die zijn tegenstanders in zijn hand had gegeven. Abram was, zonder de lofprijzing en aanbidding die die aan de Godheid aanbieden, een nutteloze slaaf, zoals al Gods schepselen altijd zullen zijn. Maar toch staat JAHWEH er op dat Hij Abram het hoogste loon betaalt, het meest enorme salaris, de meest kolossale beloning die men maar kan bedenken. JAHWEH Zelf is zijn loon! Dat is de reden waarom Abram met gemak de rijkste van alle bewoners van de aarde is, de weelderigste van alle wereldlijke plutocraten. Vrijwel alle andere mensen gaan gebukt of worden vervloekt als zij enorme bezittingen hebben, maar Abrams rijkdommen zijn altijd een zegen, omdat ze echt en terecht de zijne zijn, en komen van de feitelijke Eigenaar van alles.

Dode dingen kunnen bijdragen aan ons gemak, maar ze zijn niet noodzakelijkerwijs een bron van zegen. Juist het land dat aan Abram en zijn zaad werd gegeven, heeft zijn afstammelingen niet bevredigd toen zij het buiten geloof om bezaten. Toen zij JAHWEH in de steek lieten, spuwde het land hen uit. Het is goed dat dingen alleen een zegen zijn wanneer ze leiden tot het grote doel dat God heeft gezet: Alles in iedereen te zijn. Het is verkeerd als dingen een zegen willen zijn buiten de Zegengever om.

Welke grotere beloning zou Abram ontvangen kunnen hebben dan JAHWEH Zelf? Hij is de Enige Die zegen op ieder moment en voor alle eionen zeker kan stellen. Indien Hij voor ons is, wie kan er dan tegen ons zijn? In Abrams geval kunnen we de zegen in werking zien. In het verleden werd Abram tijdelijk gezegend met grote bezittingen, zoals die in die dagen als waarde werden gezien. Als de vriend van God is zijn naam als een aangename geur onder de zonen van de mensheid.

In mijn jeugd werd de slavernij afgeschaft, die kort daarvoor nog had plaatsgevonden. Ons werd geleerd het te verafschuwen en neer te kijken op alle natiën die het in het verleden gebruikt hadden. Natuurlijk werd ons niet verteld dat ons eigen land, "the land of the free," zowat het laatste van alle beschaafde volken was geweest die het weg gedaan hebben! Jammer voor de zelfrechtvaardigheid van natiën! Maar in later jaren kwam ik in contact met hen die slaven waren geweest en zij die hen in die tijd hadden gekend, en werd gedwongen mijn vooronderstellingen zeer aan te passen. Natuurlijk was er onrecht en wreedheid. Waar één mens de macht heeft over een ander is dat te verwachten,

ook buiten feitelijke slavernij. Maar er schijnen veel grote slavenhouders te zijn geweest die vriendelijk waren, meelevend en goedgeestig voor hun slaven, en er werd veel echte liefde en toewijding getoond. De gekleurde mensen waren, in de regel, veel blijer dan de arme blanke families die hetzelfde werk deden. Hoewel gebonden, genoten zij in de praktijk vrijheid van spreken, vrijheid van godsdienst, vrijheid van gebrek en vrijheid van vrees, omdat hun meester naar hen omkeek en zijn nederig dankbaar waren voor hun lot.

Als het, in sommige gevallen, een menselijke werkgever het bestaan zo van zorgen vrij en blij kan maken, hoe gezegend is het voor Abraham dat de grote Eigenaar van alles Zelf belooft naar zijn lot om te kijken! Rijkdom heeft vleugels. Het blijft slechts zelden langer dan een paar geslachten in één familie. Abram kon niet rekenen op de verovering van het land in zijn dagen. Nog veel minder kon hij ook maar iets doen om het, in de toekomst, zeker te stellen voor zijn zaad. Maar als JAHWEH belooft, dan zal Hij ook leveren. Abrams geloof was niet in hemzelf of in zijn bezit, maar in de Eigenaar van alles, Die de Enige is Die echt zowel bezit als zegen kan verzekeren. De tombe van Abram is de enige plaats op aarde met een perfect bezitsrecht. Het zaad van Abram is de enige natie met een echt recht op het land van belofte. In het komende koninkrijk, wanneer zij onderschikt zullen zijn aan de Heer, dan zullen zij gezegend zijn en vrij van gebrek en vrees.

Er is veel gezegd en geschreven over de rechtvaardigheid die Abram kreeg. Ze is wel "forensisch" genoemd, als ware het het gevolg van een juridische procedure, wat een wettelijk verzinsel genoemd zou kunnen worden. Grof gezegd, het zinspeelt er op dat Abram niet iets goed deed, maar dat God dit over het hoofd zag en het verslag er over vervalste. Indien je er van te dichtbij naar kijkt ben je geneigd dingen te zien die je niet bevalen. Het lijkt bijna wel een soort van misleiding. Ja, sommige van de meer verlichte vertalers verwerpen deze term ten gunste van toedichten. Theologen "leggen dit uit" met "plaatsvervangend opleggen of toeschrijven." De laatste term wordt verder gedefinieerd als "plaatsvervangend." Dit, opnieuw, wordt aanvaard als zou het "de rechtvaardigheid van Christus" betekenen, en "aanvaard door de Vader als een vervangsel voor de rechtvaardigheid van de mensheid." We zullen zien dat iedere nieuwe uitdrukking, iedere nieuwe uitleg, roept om een andere, omdat ze er niet alleen niet in slaagt om te bevredigen, maar in feite onrechtvaardigheid van de kant van God schijnt in te houden.

Elk van deze on-schriftuurlijke, mens gemaakte theologische uitdrukkingen is tegengesteld aan de Schrift en de rechtvaardigheid van God, juist het fundament waarop Abrams rechtvaardigheid op rust. Opleggen houdt in dat Abram niet rechtvaardig was. Toekennen en toeschrijven zijn milder, maar ze hebben nog steeds het woord plaatsvervangend nodig om ze van hun zweem van onrecht te kunnen verlossen. Plaatsvervangend heeft het voordeel van priesterlijke opschik, maar het betekent alleen maar vertegenwoordigend. De theorie is dat Christus' rechtvaardigheid aanvaard wordt voor de onrechtvaardigheid van de mens. Een paar eenvoudige vragen zouden al snel laten zien hoe onhoudbaar dit is. Indien Christus' rechtvaardigheid genomen wordt voor die van een mens, is Hij dan beroofd van rechtvaardigheid? Waaruit bestaat Christus' rechtvaardigheid? Als Zijn heilige leven en offerdood er deel van uitmaken, hoe konden deze dan toegekend worden aan Abram, lang voordat Christus op aarde leefde en stierf? Iemand die

serieus al deze theologische hulpmiddelen heeft bestudeerd, kan niet tot een andere conclusie komen dan dat zij er totaal niet in slagen dit grote thema te verklaren.

Maar laten we voortgaan langs de lijn van het geloof. Abrams passieve aanvaarding, zijn geloof dat God waar is, wat Hij ook zegt, is de basis van Gods rekening houden. Deze houding van God is juist. De aanvaarding van Gods onthulling is niet alleen juister dan al het andere in de wereld, maar het stelt ook al het andere recht. Het stelt de Schepper op Zijn juiste plaats en de mens in de zijne. Maar het punt dat over het algemeen door ongelof wordt verduisterd is dit: De daden van de gelovige worden in feit recht gemaakt door gecombineerd te worden met het offer van Christus. De twee samen zijn oneindig juist en zijn essentieel voor Gods bedoeling, wat is het Zich bekend maken aan Zijn schepselen. Omdat een donkere achtergrond nodig is om Zijn heerlijkheden te onthullen, levert de gelovige dit door dat deel van zijn leven dat geleefd werd in ongelof. De zonden die hem veroordelen zijn essentieel voor de onthulling van Gods genade. Eenmaal gereinigd door het offer van Christus, zijn ze niet alleen maar teniet gedaan, noch zijn ze vernietigd, ze zijn omgevormd in daden die essentieel zijn voor Gods heerlijkheid en het welzijn van Zijn schepselen, en worden daarom niet slechts door een wettelijk verzinsel juist gerekend, maar zijn echt, heerlijk juist, gerekend naar de hoogste standaarden in het universum.

* Dit is een nogal boue uitspraak van Knoch. Titels vervallen, maar YAHWEH is een Naam (Ex. 6:3; 33:19) en namen vervallen niet. [WJ]

Deel 4 - De wandel van Abram

WANDEL is de grondtoon van de redding van de Besnijdenis (Gen. 17:2). Dit staat in scherp contrast met de redding van de Onbesnedenheid, die in het begin aan Abram werd onthuld (Gen. 15:6). Daar was het GELOOF. Maar Abram was er niet in geslaagd zo volledig te geloven als hij had moeten doen. Hij had nog steeds vertrouwen in het vlees. Dit moest vernietigd worden. Daarom is het dat JAHWEH tot hem zei: "Wandel voor Mijn aangezicht en word smetteloos" (Gen. 17:1;SW). Voor mij lijkt dit nu een onmogelijke, te vrezen last. Maar voor Abraham en voor de meeste van de heiligen is dit precies de taak waarvan ze houden, en waarvoor ze zich heel geschikt vinden. Het hele evangelie van de Besnijdenis is gebaseerd op hun vreselijke onwetendheid over zichzelf en hun aanmatigend vertrouwen in hun vermogen om tot in perfectie God een genoegen te doen. Zelfs in mijn geestelijke kindertijd kon ik niet inzien waarom God van Abram perfectie zou vragen. Niemand kon daaraan voldoen! Zeker Abram niet! Waarom dan het onmogelijke vragen? Ik zag niet dat God niet bedoelde dat Abraham er in zou slagen. Hij bedoelde dat hij zou falen, en zo het vertrouwen zou verliezen dat hij nog had in zijn vlees, en het in de Godheid zou plaatsen.

Dit is het essentiële onderscheid tussen de twee evangeliën. God wil dat wij Hem zonder enige reserve en onvoorwaardelijk vertrouwen. Hij wil niet dat wij in onszelf vertrouwen. Hij verwacht geen perfectie bij het houden van een verbond of een wet, want dat zou leiden tot precies het tegengestelde aan Zijn bedoeling. Alleen hun falen zal hen hun totale gebrek leren en Zijn al-afdoendheid. Natuurlijk kon Hij deze bedoeling van Hem aan hen niet onthullen, anders zou de demonstratie vruchteloos zijn geweest. Dit verklaart niet alleen het falen van Abraham en de aartsvaders, maar de drievoudige afval van de natie, zoals te zien is in de Hebreeuwse Schrift (Jes. 6), in de "evangeliën" en in het boek Handelingen. Ze wandelden zeer onvolkomen voor Hem, dat is zeker! Maar door dat te doen hebben ze aan de wereld laten zien dat het schepsel, buiten de Schepper om, onvermogen, zondig en aanvallend is. De mens heeft God nodig, niet alleen om hem te scheppen, maar om hem te redden en te onderhouden. Wanneer dit door bittere ervaring zal zijn geleerd, zal de mens klaar zijn om God als hun Alles te (h-)erkennen en zo het doel van de aionen bereiken.

De vriend van God had een voorsmaak van deze beide reddingen, want hij werd door geloof gerechtvaardigd (Gen. 15:5; Rom. 4; Gal. 3) en ook door werken (Gen. 17:1; Jak. 2:21-24). Het ene was voordat hij besneden werd, en ging er buiten om. Het andere werd verzegeld door besnijdenis. In het eerste deed Abram niets anders dan God geloven, en hem werd onvoorwaardelijk rechtvaardigheid toegerekend, buiten werken om. In het tweede wordt hij opgeroepen voor God te wandelen en smetteloos te zijn, zodat er een verbond zou zijn tussen hem en God, om hem een vader van vele natiën te maken. Laten we de laatste zinsnede niet verwarren met zijn geloofvaderschap van vele gelovigen onder de natiën. Hier is hij niet de vader

van de natiën als zodanig, maar alleen van een paar individuen die geloof hebben en gekozen zijn uit de natiën.

Abram en Abraham

De naam Abram (Abrm) komt uit de Hebreeuwse stammen ab (VADER) en rm (HOOG). Abraham (met de h) is precies hetzelfde, behalve dat er een e is ingevoegd, Abrem. Dit houdt de toevoeging in van een andere stam, er zo Ab (VADER), r(m) (HOOG) en em (GEROEP of menigte) van makend. Een van de m's wordt bij het samenvoegen weggedaan. Anderen leiden het af van Ab (VADER), rb (GROOT) en em (menigte). Het verschil is niet groot of van levensbelang, want (GROOT) en (HOOG) worden beide gebruikt als een vervaagde figuur, alleen maar om de gedachte te vergroten. Abram is de persoonlijke naam, terwijl Abraham hem verenigt met afstammelingen door de stam MENIGTE er bij in te sluiten. Dit komt overeen met de twee reddingen. De ene is individueel, de andere is nationaal. Tegengesteld aan het gebruikelijke idee, zijn wij met Abram verbonden en niet met Abraham. Het vroegere deel van zijn leven, vóór zijn besnijding, is met de natiën verbonden. De latere uitbreiding werd gegeven om hem te verbinden met zijn lichamelijke zaad.

Ik kan me heel goed herinneren dat ik met verrukking luisterde naar een broeder die probeerde het verschil tussen Abram en Abraham aan te tonen. Zijn gedachte was dat de letter h in Abrm ingevoegd was om de toevoeging van de heilige geest aan te duiden! Natuurlijk zou dit niet aan Abraham zelf bekend zijn, of aan Paulus, omdat noch het Hebreeuws noch het Grieks de letter h heeft. Het Grieks verdubbelt gewoon de a, Abraam. Het Hebreeuws voegt een e in, die gewoonlijk verkeerd gezien wordt als een h. Zoals we gezien hebben voegt dit het element MENIGTE toe aan de naam. Trouwens, de naam Abram is verbonden met geloof en rechtvaardigheid. Het is de geestelijke naam, en niet zozeer Abraham, die niet werd gebruikt totdat wandel, met lichamelijke en nationale zegen, in beeld is. In de Onbesnedenheid is het Abram. Aangezien dit onderscheid in de Griekse Schrift niet waargenomen wordt, is het zeer moeilijk het uit te voeren; daarom gebruiken we, in de regel, Abraham om de man aan te duiden, zonder dit onderscheid. Maar in deze studies zullen we proberen de namen gescheiden te houden.

De oorsprong van de besnijdenis

Het is in dit licht dat we het ritueel van de besnijdenis moeten zien. Het is het teken van het verbond dat de redding van de Besnijdenis kenmerkt. Na aan Abraham het land en zijn zaad beloofd te hebben, gaat God verder door het te bevestigen middels het verbond van besnijdenis (Gen. 17:9-14).

Het belang van dit teken wordt vrijwel geheel over het hoofd gezien. Daarmee geeft God een vooruitblik op het gevolg van de demonstratie die Hij aan het geven is. Het tekent de nutteloosheid van het vlees. Zoals dit kleine deeltje van het vlees afgesneden wordt, zo zou God willen dat wij met het vlees in z'n geheel handelen. Dit teken had hun ogen moeten openen voor het falen van het vlees, dat sinds Abrahams dagen door geen enkele groep van het ras zo grondig is aangetoond als door de Besnijdenis. Laten we in het voorbij gaan er op letten dat het niet voor

heel de mensheid bedoeld is, maar alleen voor de menigte aan natiën die afstammen van Abraham.

Het falen van geloof

Precies zoals Abrams ervaring met zijn roeping tot zijn rechtvaardiging door geloof de sleutel is tot het evangelie van de Onbesnedenheid en rechtvaardigheid door geloof, zo bereidt zijn verdere ervaring tot aan de tijd dat hij het ritueel van de besnijdenis ontving, ons voor om het evangelie van de Besnijdenis en rechtvaardiging door werken te begrijpen. Het is gebaseerd op het falen van het geloof en de activiteit van het vlees. In plaats van te wachten op Izaäk, de beloofde zoon door de vrije vrouw Sarai, verwekt hij Ishmael bij Hagar, de slavine. Dit brengt slavernij, waarin we wandel vinden en een verbond en het teken van besnijdenis aan de buitenkant, in plaats van geloof binnenin (Gen. 16,17).

De feitelijke daden van Abram die aan zijn rechtvaardiging door geloof vooraf gingen, waren allen rechtvaardig wanneer we ze bezien in het licht van Gods rechten en doelstelling. Zijn geloof in Gods uitspraken had hem weggehouden van al het verkeerde. Maar zijn wandel, die leidde naar zijn besnijdenis, was verkeerd, omdat die niet gebaseerd was op geloof, maar op het vlees. En ja, besnijdenis is een teken hiervan, want waarom zou het vlees afgesneden moeten worden als het rechtvaardig is? Saraï bevestigt dat ze verkeerd heeft gedaan (Gen. 16:5), en dat dit foute op Abram komt. Hij maakte een fout door naar haar advies te luisteren. Het verkeerde er aan wordt veel duidelijker wanneer we overdenken hoeveel kwaad het bracht op Abraham en zijn nakomelingen. Het bracht onmiddellijk lijden over Saraï en Hagar.

De ware besnijdenis

Wij zijn de ware, de echte Besnijdenis, omdat wij in geest goddelijk dienstbetoon aan God leveren en ons verheerlijken in Christus Jezus, en geen vertrouwen hebben in het vlees. De zogeheten Besnijdenis is slechts een Versnijdenis, want zij verminken slechts het vlees, en hebben gebrek aan het geloof waarvan besnijden simpelweg het teken is (Filip. 3:2-5). Zij aanbidden God in vlees, en verheerlijken in hun vlees in regelrechte tegenspraak aan het belang van dit teken, wat bestaat uit de verwijdering, het wegsnijden van het vlees als een teken van het afleggen van het geheel. Laten we hierover duidelijk zijn. Wij zijn niet de *letterlijke* Besnijdenis. Wij zijn de *figuurlijke* Besnijdenis, de letterlijke Onbesnedenheid. Het feit dat deze letterlijke besnijdenis op zichzelf alleen een teken is, een aanduiding, een voorsmaak, een label, waarin een klein deel van het vlees letterlijk verwijderd wordt om het volkomen falen en bankroet in z'n geheel aan te geven. Wij realiseren en genieten dat wat het slechts aanduidt. Wij zijn de ware, de echte Besnijdenis, ook al is ons vlees niet verminkt zoals het hunne is.

Dit is de feitelijke, ultieme waarheid over de besnijdenis, en dit zou de basis moeten vormen van onze studie. Wij moeten er echter aan denken dat alle onthulling die hieraan vooraf ging niet vanuit dit standpunt is geschreven, maar in een enigma, en verwrongen wordt gezien, als in een spiegel. Maar zelfs in die vroegere onthulling zullen we hint en aanwijzing vinden die een geestelijk ingestelde heilige naar deze waarheid geleid zouden hebben. Dit wordt duidelijk

gesuggereerd voordat het aan Abraham werd gegeven, want hij was negen en negentig jaren oud en zijn vlees was dood, voor zover het de vervulling van de belofte van God over het zaad betrof. Abraham wist dit en zei dit ook tot God. Hij wilde ander vlees nemen ter vervanging als zijn erfgenaam, maar God wilde laten zien dat alles van Hem afhankelijk was, en in het geheel niet van vlees. Daarom verlevendigde Hij, gaf Hij kracht aan Abraham, gaf hem leven na de dood, en stond toen op een teken hiervan, om het in een voortdurende herinnering te houden, door een deel van het vlees af te snijden.

Indien een nakomeling van Abraham geestelijk ingesteld zou zijn geweest, zou hij het zo afgeleid hebben: Ik word verondersteld het letterlijk zaad van Abraham te zijn, maar in werkelijkheid ben ik dat niet, want Abram had geen zaadlozing, behalve Ishmael dan, totdat hij lichamelijk onvermogen was tot voortplanting. Op zijn negen en negentigste kon hij geen verdere afstammelingen verkrijgen, en hij wist het en bevestigde het. Anders zou ik een Ishmaeliet zijn, een product van Abrams ongelovige vlees en een slavenmeisje, gedoemd tot dienen en vernedering. Maar, helaas, slechts weinigen in Israel waren nederig genoeg om de nutteloosheid van het vlees te voelen.

Alles wat we hebben dat van enige waarde is, is in Christus, niet in onszelf. Ook onze besnijdenis is in Hem. Werd Zijn besnijdenis op de achtste dag ook aan ons toegerekend? Zeer zeker niet. Die werd door handen gedaan en bestond uit het afsnijden van een zeer klein deel van het vlees. Zijn echte besnijdenis kwam aan het kruis, toen Hij werd afgesneden van het land van de levenden, en zijn vlees als geheel afgenomen werd en in een tombe gelegd. In Hem, in die tijd, legden wij het lichaam van vlees af (Kol. 2:11). Dit brengt ons in de plaats die aangeduid wordt door het label. Wij bezitten de geestelijke werkelijkheid waarvan de lichamelijke rite slechts het symbool was. Het label op een lege fles is van geen waarde. De inhoud is net zo waardevol zonder het label als er mee, in het bijzonder wanneer de kwaliteiten er van duidelijk zijn door hun deugdelijkheid en kracht.

Het teken en zegel

Het zal zeer behulpzaam zijn om op onze harten te drukken dat besnijding een teken en zegel is (Rom. 4:9-12). Dan zullen we er voorbij kijken naar dat wat het betekent en dat wat het veilig stelt. Wanneer we de zaak van Abraham gaan overdenken, laten we dan opmerken dat hij, lang voordat hij besneden werd, Gods rechtvaardigheid had, door geloof. Het ritueel voegde niets toe aan zijn geloof of aan zijn eigen rechtvaardigheid. Het labelde hem alleen als iemand die deze dingen bezat. Abram was in het geheim rechtvaardig gerekend in onbesneden toestand; maar hij werd openlijk erkend als rechtvaardig door het teken en zegel van zijn besnijdenis. Het toerekenen was door God en was blijvend. De herkenning was er voor mensen en was oppervlakkig.

Onze Heer bevestigde dat de Joden in een lichamelijke zin Abrahams zaad waren, net zoals de Ishmaelieten en Ezau's afstammelingen dat waren. Maar zij claimden Abraham als hun vader in een veel diepere betekenis dan dat. Hij wilde niet bevestigen dat zij Abrahams kinderen waren. Dat was de aanmatiging van hun hart. God, zei Hij, kon zulke kinderen opwekken uit de stenen waarop zij leken, want zij waren hard van hart en levenloze klompen aarde (Matt. 3:9; Luk. 3:8). Ze leken in

hun gedrag zo weinig op Abraham, dat zij geen recht hadden hem als hun voorvader op te eisen. Zij probeerden hun eigen Messias te doden! Denk je in dat Abraham dit zou doen! Door hun werken bewezen ze dat ze afstammelingen van de Tegenstander waren, niet van Abram. Daarom zei onze Heer tot hen: "Indien jullie kinderen van Abraham zijn, deden jullie de werken van Abraham" (Joh. 8:31-47). Zij hadden de besnijdenis op de achtste dag, maar bij hen ontbrak niet alleen het geloof waarvan het een teken en zegel was, maar ook de werken die het volmaakte (Jak. 2:22). Abraham offerde Izaäk door geloof; zij kruisigden Christus door ongeloof.

Ik denk vaak hieraan in verband met een verhaal dat door Dr. Weizmann, de Zionistische leider, werd verteld bij een Joodse rally die ik bijwoonde in Los Angeles. Het betrof een Russische Jood die probeerde uit dat land te ontsnappen en een vals paspoort had. Zijn naam was Abraham, maar zijn paspoort stond op een andere naam, die grondig bij hem ingeprent was, omdat hij niet kon lezen. Toen hij bij de grens kwam, was hij te opgewonden om zich iets te kunnen herinneren. Ze vroegen hem zijn naam en hij antwoordde met grote opwinding: "Dat weet ik niet! Ik ben het vergeten! Maar ik weet wel dat het niet Abraham is!" Hoe waar dat was van alle Joden wist zelfs Dr. Weizmann niet. Wat ook hun naam mag zijn, zij zijn niet de kinderen van de vriend van God, die Hem vertrouwden en niet hun eigen arm. De aanwezige Joden (ik was, voor zover ik weet, de enige heiden), waren net als die arme man. Ze verzamelden geld om Palestina te kopen, het land dat aan Abram en zijn zaad was gegeven! Ze waren niet eens Jakob. Hij wilde niet goed geld uitgeven om zijn eigen land te kopen.

Als gevolg hiervan werd Abraham de vader van twee onderscheiden klassen, waarvan de apostel er één verbindt met het toerekenen van geloofsrechtvaardigheid in onbesneden toestand (waartoe de heiligen van de natiën vandaag behoren) en de vader van de Besnijdenis; maar niet van hen die slechts het uiterlijke teken en zegel hebben, maar van hen die de fundamenteën van het geloof waarnemen in de voetstappen van Abram voordat hij werd besneden. Dit onderscheid is van groot belang indien we het verschil willen verstaan tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid. Zoals de apostel elders volledig verklaart, was Abram niet de vader van hen van de Besnijdenis die niet in zijn voetstappen volgden (Rom. 2:25-3:1). Dit zullen we laten meer volledig overwegen. De Onbesnedenheid kent hem als hun vader op grond van geloof alleen. De Besnijdenis kan hem alleen opeisen wanneer zij het geloof, het teken en de wandel hebben.

Toen ik voor het eerst naar Denemarken ging, waren de heiligen daar zeer verontrust door een leer die hen had bereikt, dat Romeinen "Joods" was omdat het in Abraham werd gebracht. Zodra ik aanduidde dat het naar zijn geloof verwees voordat hij besneden was, werd de hele zaak duidelijk en wezen ze Romeinen en de andere brieven van Paulus niet langer af op basis van zulke twijfelachtige gronden. Abraham was, vóór hij besneden werd, zeker niet een van de Besnijdenis. Het geloof dat hij toen had was de grond van zegen die hem maakte tot de vader van de Onbesnedenheid die geloven, buiten werken om. Hij was zeker geen Jood, een afstammeling van zijn grote kleinzoon Juda, of van zijn kleinzoon Jakob, die later allen "Joden" werden genoemd, toen zij zich verbonden met de afstammelingen van Juda als aanbidders van JAHWEH.

Omdat besnijdenis alleen een uiterlijk teken is, zijn de voordelen er van beperkt tot hen die de overeenkomstige innerlijke werkelijkheid hebben. Zij die smetteloos voor God wandelen zullen voordeel krijgen, maar zij die niet Zijn wet houden zijn in de praktijk onbesneden. Zij zijn als een lege pot met een etiket. Het etiket misleidt alleen wanneer de inhoud verdwenen is. Een andere pot die bevat wat het etiket aangeeft, is, ook al heeft ze geen etiket, het werkelijke ding. Niet alleen zijn zij van de Besnijdenis die geloven de echte Besnijdenis (Filip. 3:2,3), maar de Jood die besneden is in zijn hart, in geest, niet letterlijk in het vlees, de ware Besnijdenis. Toch moet het uiterlijke teken dat hem rechten geeft op voordelen niet geminacht worden; het belangrijkste daarvan was dat zij de beheerders van Gods onthulling werden (Rom. 2).

De verplichting tot besnijdenis

Besnijdenis ligt als een verplichting op allen die het hebben, ver voorbij hun vermogen te betalen. Het is als een etiket dat garandeert dat hele wet is gehouden. Een ieder die het gebruikt adverteert daarmee zijn vermogen om het voor elkaar te krijgen zonder Christus en Zijn offer. Besnijdenis is het echte "uit" genade vallen. Het is een te vrezen last die men op zich neemt, terwijl God die niet op ons heeft gelegd. Niemand kan voldoen aan dit etiket. Het moet onontkoombaar leiden naar de vloek die rust op allen die er niet in slagen het minste gebod van Gods wet te houden. De Joodse "gelovigen" in Paulus' dagen waren zo blind, dat zij er op stonden dat besnijden noodzakelijk was voor de redding van de natiën! Het beklonk veeleer hun veroordeling.

De nodeloosheid van besnijden voor de natiën wordt herhaaldelijk door Paulus in zijn brieven benadrukt. Het is van zo weinig belang dat het niet eens de moeite waard is het te verhelpen. Een ieder moet zo blijven als hij was toen God hem riep, besneden of onbesneden. Wij negeren uiterlijke, niet essentiële etiketten en erkennen alleen innerlijke, essentiële werkelijkheden! Voor de Besnijdenis is het een inzet van God die gehouden moet worden, maar voor ons betekent besnijden niets (1 Kor. 7:17-20). In Christus Jezus baat noch besneden zijn noch onbesneden zijn iets, maar geloof, werkend door liefde (Gal. 5:6). In Hem is er een nieuwe schepping (Gal. 6:15). Het waren de zelf-rechtvaardige Farizeeën die tegen Paulus opstonden, en op besnijden en wet houden stonden (Hand. 15:5; 21:21). Niet Gods rechtvaardigheid hebbend, probeerden zij er een van hen zelf te maken, en slaagden er in het tegendeel te bereiken.

De vraag naar besnijden voor de Onbesnedenheid was de oorzaak van veel verdriet en conflict tijdens de vroege bediening van de apostel Paulus, en was te wijten aan het feit dat besnijdenis *het* kenmerk was van JAHWEH's volk. Toen Paulus na zijn eerste zendingsreis terugkeerde naar Antiochië, stonden de Joden, in het bijzonder enkelen uit Judea, gewelddadig tegen hem op omdat hij geen proselieten had gemaakt, noch hen had besneden, noch hen onder de wet had geplaatst. Het oproer werd zo erg dat de zaak naar de apostelen in Jeruzalem werd verwezen. Petrus schijnt de enige onder de Besnijdenis te zijn geweest die enige sympathie had voor de positie van Paulus. Zelfs hij zou het niet begrepen hebben als hij niet voorbereid was geweest door middel van het visioen dat hij in Joppe zag, en niet Gods hand had gezien in het handelen met Cornelius (Hand. 10).

Paulus vertelt ons in zijn brieven veel meer over besnijden dan enig ander geïnspireerd schrijver, ook al was hij de apostel van de Onbesnedenheid. Dit is te danken aan het feit dat de ware bedoeling van het ritueel niet begrepen werd, en dat religieuze ongelovigen nog steeds vasthielden aan hun eigen vlees en de werken er van. Zien we eenmaal het grote contrast tussen Abram en Abraham, tussen geloof en werken, tussen Gods rechtvaardigheid en die van een mens, tussen Paulus' evangelie en dat van Petrus, dan zullen onze harten gevuld worden met gejubel omdat we niet een voorwaardelijk pardon kregen dat afhangt van onze daden, maar dat wij gerechtvaardigd werden door genade, buiten werken om, volkomen afhankelijk van geloof in God. Wij zijn zwak en lijden gebrek. Hij is de Al-afdoende!

Deel 5 - Gods rechtvaardigheid

De "schuldige" kan niet gerechtvaardigd worden. Iedere rechter die dit probeert te doen, maakt zichzelf schuldig. Maar toch worden we er, steeds opnieuw, van verzekerd dat God dit doet wanneer Hij de "schuldige" zondaar vrijspreekt vanwege de "plaatsvervangende" dood van Christus. Toch sprak Hij Zelf Zijn afschuw uit over precies deze daad. In Spreuken 17:15 lezen we:

"Die de boosaardige rechtvaardigt en die de rechtvaardige veroordeelt, beide zijn een gruwel voor JAHWEH"
(SW)

Zelfs zij die gerechtvaardigd zijn door Zijn genade beschuldigen Hem van het doen van dit wat zo tegengesteld is aan alle recht en afgewezen wordt in Zijn Woord. Ons wordt verteld dat "rechtvaardiging is de rechterlijke daad die een man bevrijdt van zijn schuld voor God en hem stelt als zijnde rechtvaardig." Waar vinden we dit in Gods onthulling? We zullen er tevergeefs naar zoeken als we naar het origineel gaan en de de vertalingen negeren die gemaakt zijn om overeen te stemmen met corrupte traditie.

De King James vertaling geeft inderdaad kleur aan dit on-schriftuurlijk idee. Daar leest men in Romeinen 3:19 - "opdat .... heel de wereld schuldig zal worden voor God." Maar zelfs daar verandert de kantlijn "schuldig worden voor God" in "onderschikt aan het oordeel van God." Er is dus weinig excuus voor zelfs de meest onwetende lezer om het woord "schuldig" te gebruiken. De herzieners hebben het veranderd in "op dat heel de wereld onder het oordeel van God gebracht moge worden." Deze weergave is zo veel beter dan de King James vertaling, maar er is nog steeds een vreemd element aanwezig dat ons weg kan houden van de diepe en kostbare waarheid waarop rechtvaardiging rust.

Twee Griekse woorden worden in Engelse vertalingen vaak verward. Ze zijn "recht", waarvan de stam "dik" is, en oordeel, van "kri". De Concordant Version houdt ze waar mogelijk gescheiden. Om ons te kunnen helpen het enorme verschil tussen hen te zien, geven we een lijst van de woorden onder elke wortel, zoals getoond in de Greek Word Elements van de Concordant Greek Text. De stam "dik"(recht) vormt een deel van de woorden: recht, billijk, rechtvaardigen, rechtvaardiging, rechtvaardig (positie, beloning, of vereiste); met SAMEN is het rechtvaardigheid, met ON maakt het beschadigen, beschadiging, onrecht, onbillijk; met IN PLAATS is het klager of eiser; met UIT betekent het wreken, wraak, wreker; met IN is het fair; met NAAR BENEDEN geeft het overtuigen en overtuiging aan; met MENSEN krijgen we de naam Laodicea en Laodicees; en, tenslotte, met ONDER hebben we onderschikking aan de rechtvaardige (oordeel). Dit is het woord dat de King James in Romeinen 3:19 vertaalt met schuldig.

De familie die gevormd wordt van "kri" (oordelen) is als volgt: oordeel of proces, oordelend; gecombineerd met instrument is het tribunaal; met OP is het onderzoeken, onderzoek; met VAN is het antwoord of beschikking; met IN PLAATS

VAN is het opnieuw antwoord; met DOOR twijfel, onderscheid, onderscheid maken; met IN oordeel door; met SAMEN oprecht, oprechtheid; met AAN toewijzen of toekennen; met NAAR BENEDEN veroordelen, veroordeling; met ON-NAAR-BENEDEN onveroordeeld; met ZELFDE-NAAR BENEDEN zelf veroordeeld; met VOOR vooroordeel; met SAMEN vergelijken, gelijke; ON-SAMEN onvergelijkbaar; met ONDER veinzen, hypocriet, hypocrisie; met ON-ONDER ongeveinsd; met SAMEN-ONDER speel de hypocriet met.

Beide stammen zijn te vinden in het begrip rechtvaardig oordeel.

Het zal hieruit gezien worden dat de families, dik en kri, heel onderscheiden zijn, en niet vermengd zouden moeten worden. In het ene geval, waar beide vermengd zijn in één uitdrukking, verschilt die van oordeel. In de twee werkwoorden, is dit zelfs nog meer uitgesproken, want oordelen is het proces van recht zetten door het ondergaan van corrigerende ervaringen, terwijl rechtvaardigen reinigen is, vrijspreken, zodat geen oordeel mogelijk is. Een man kan een onrechtvaardige rechter zijn, of rechtvaardig en helemaal geen rechter.

Hoewel zeer zeker niet zo'n misleidende weergave als het "schuldig" van de King James, botsen de kantlijn en de tekst van de Herziene versie nog steeds met de rest van onthulling. Niet heel de wereld zal zich onderschikken voor het oordeel van God. Voor hen die in Christus Jezus zijn is er geen veroordeling. Zelfs tot de Besnijdenis kon onze Heer zeggen: "Amen, amen, Ik zeg jullie: wie Mijn woord hoort en Die Mij zond gelooft, heeft eonisch leven en komt niet in het oordeel, maar is overgegaan uit de dood, in het leven" (Joh. 5:24;SW). Het oordelen van de wereld zal plaats vinden na de duizend jaren (Openb. 20:12), bij de opstanding tot oordeel, maar de heiligen zullen opstaan in de opstanding ten leven, een millennium eerder (Joh. 5:29).

Het beeld dat door het woord "schuldig" wordt geschetst is dat het oordelen reeds heeft plaatsgevonden, in plaats van te wachten tot het einde van de volgende aion, en dat allen, heilige zowel als zondaar, hun moment voor de Rechter al hebben gehad en het oordeel over hen tegen hen was. Maar de Rechter is voor sommigen genadevol vanwege Zijn Zoon en verandert het verslag, zodat het "niet schuldig" leest. Dit is zeer onrechtvaardig en onmogelijk. Geen redder zou dit kunnen doen en toch zijn eigen rechtvaardigheid behouden. Maar het punt van de hele passage is dat de zondaar Gods rechtvaardigheid ontvangt, niet die van hemzelf. Indien God het fout deed bij het oordelen, dan zou Hij geen rechtvaardigheid hebben om die toe te delen. De meesten van ons zijn zo verdoofd door traditie, dat we dit niet kunnen zien, en we zijn zo vreesachtig voor het oordeel van de mensen dat we te bang zijn om er tegen te protesteren.

Dat is de reden waarom rechtvaardiging gewoonlijk verwisseld wordt met vergeving of pardon. Een verhaal dat een vriend vertelde kan ons hierbij helpen. Hij nam deel aan een grote Bijbelklas. De leraar was een welbekend rechter, die duizenden zaken had beoordeeld. Hij sprak over rechtvaardiging, maar was voortdurend aan het beweren dat de zondaar die voor Gods rechtbank stond, vergeven was als hij in Christus geloofde. Mijn vriend vroeg om toestemming om een vraag te stellen. Dit werd toegestaan. Hij zei: "Rechter, hoeveel mensen heeft u in uw lange loopbaan vergeven?" Dit bracht de rechter zo van zijn stuk dat hij, zonder antwoord te

geven, de studie beëindigde. Maar daarna vertelde hij mijn vriend: "Wat heb ik er een puinhoop van gemaakt! Natuurlijk heb ik nooit niemand vergeven!" Vergeving is niet voor schuld, maar voor overtreding. Een pardon (hetzelfde woord in het Grieks) kan niet door een rechter toegewezen worden. Alleen een heerser of een uitvoerend officieel persoon kan pardoneren. In het Koninkrijk is het Christus als Koning Die de zonen van Israel een pardon voor hun zonden aanbiedt.

Zonder twijfel handelde de rechter, die nooit een crimineel vergaf terwijl hij de rechtbank voorzat, vaak mild met zijn eigen familie en zijn vrienden, wanneer zij zijn gevoelens pijn deden en de oorzaak van belediging waren. Zo is het ook met God. Als onze Vader vergeeft Hij de beledigingen (niet de zonden), niet zoals in het Koninkrijk, maar naar de rijkdommen van Zijn genade (Efe. 1:7). We zouden beledigingen en overtredingen niet met zonden moeten verwarren. In de huidige bedeling, tijdens de bediening van verzoening, houdt God geen rekening met hun overtredingen, zelfs niet die van de wereld (2 Kor. 5:18,19). Dat wordt niet toegepast op hun zonden en misdaden en beschadigingen tegen elkaar en Hemzelf. Voor deze zullen zij rekening moeten afleggen bij de grote witte troon, bij de opstanding ten oordeel. Zelfs de godslasteringen van de moderne godloze beweging, die nauwelijks overtroffen kunnen worden in boosaardige heftigheid en vreselijke overtreding, brengt Hem niet in beweging om de eer van Zijn Naam te beschermen.

Toch kunnen zelfs de daden van de rechter gebruikt worden om het verschil te illustreren tussen rechtvaardiging en vergeving. Hoewel hij niet durfde enige inbreuk op de wet van de kant van degene die voor de rechtbank staat te rechtvaardigen, kon hij toch kiezen een groot deel te verdragen van de verkeerde behandeling van hemzelf van de kant van anderen in de zaal. Hij kan voorbij zien aan (of vergeven) hen die hij vindt dat ze de rechtbank beledigen, zonder zelf onrechtvaardig te zijn. Het is meer een kwestie van gevoelens dan van wet. Het betreft persoonlijke belediging. In Bijbels gebruik zou het woord belediging beperkt moeten worden tot verkeerd sociaal gedrag. Het losse gebruik als een synoniem van wettelijke taal moet betreurd worden, want veel dat beledigend is kan niet gerekend worden tot wettelijke belediging. Een rechter kan een man beboeten omdat hij hem uitlacht, maar als hij een gevoel voor humor heeft kan hij meegaan in de lach. In geen van de gevallen is hij rechtvaardig of onrechtvaardig. Zulke beledigingen behoren tot een andere categorie, alleen op afstand verwant aan zijn juiste gerechtelijke functies.

We zijn op dit moment niet bezig met hen die niet geloven. Omdat zij onderworpen zijn aan Gods rechtvaardig oordeel, moeten zij in het oordeel gebracht en veroordeeld worden nadat zij zijn gestorven. Ook de gelovige gaat door een oordeel heen en gaat de nieuwe schepping binnen, die voorbij de grote witte troon is, in geest, door de verlossing die is in Christus Jezus. Het is niet zo dat Hij hier doorheen ging "in hun plaats," of als hun "plaatsvervanger," want dit is onmogelijk, aangezien Hij er slechts één is en zij met velen zijn, en het oordeel zelfs nog niet heeft plaatsgevonden. Nee, Hij, zijnde van grotere waarde voor God dan heel de rest van de mensheid, en ver boven hen in macht en heerlijkheid, gaf Zichzelf voor, of namens, allen als een perfect en aanvaardbaar Offer, zodat zij die het zich ten nutte maken voorbij alle mogelijkheid tot veroordeling zijn.

De zonde van de gelovige en het offer van de Redder, tezamen, brengen eindeloze heerlijkheid aan God en ontelbare zegeningen aan de heilige, ver boven enig andere mogelijke voleinding. Beide zijn essentieel, en geen er van zou van nut zijn zonder de ander. Beide zijn tegengesteld aan Gods onthulde wil, maar beide zijn het gevolg van Zijn bedoeling. "Want uit Hem en door Hem en tot Hem is het al" (Rom. 11:36:SW). Hij is vastbesloten allen aan Zich te onderschikken en hun Alles te zijn (1 Kor. 15:28). Zijn doel is Zichzelf te onthullen als Licht en Leven en Liefde. Zonde en verdriet en lijden zijn, voor een korte periode, nodig als achtergrond, en daarom is hun tijdelijke termijn gerechtvaardigd. Een zonde-dragende, verdriet hebbende en lijdende Redder is het afdoende Offer dat de onthulling van Gods hart completeert, wat het doel is van de schepping. Aangezien dit grootse doel alleen bereikt kan worden door de zonden van een ieder, wordt God gerechtvaardigd bij het gebruik er van bij het voorbereiden van Zijn schepselen voor eindeloze gelukzaligheid. Hij is gerechtvaardigd omdat dit het enige middel is om Zijn heerlijke einde te bereiken.

Dit, Zijn rechtvaardigheid, wordt niet tentoongespreid in de zonden van Zijn schepselen, gescheiden van Christus' offer, en daarom kan Hij niemand rechtvaardigen die niet van harte de bloedstorting namens hem erkent. In hen in wie de twee gecombineerd zijn, is Zijn doel bereikt geworden, tenminste voor zover als uitvoerbaar is terwijl zij in het vlees zijn. Door geloof zijn wij reeds dood voor de zonde en levend voor God (Rom. 6:11). Wij zijn voorbij het gebied van veroordeling (Rom. 8:10). Gods rechtvaardigheid, die wij hebben, is alleen de drempel naar overweldigende genade en heerlijkheid. Als product van Gods liefde introduceert het ons in een geheel nieuw gebied waarin onze eigen verdiensten niet langer in beeld zijn, maar die van Christus Jezus, Die iedere zegen en eer waard is die God aan Hem kan toekennen.

Gods rechtvaardigheid verschilt radicaal met die van de mens. Alles wat hij doet is goed omdat het bijdraagt aan Zijn grootse doelstelling om Zichzelf te onthullen en zo al Zijn schepselen te zegenen. Al het kwaad dat Hij doet is rechtvaardig. Wanneer Hij allen opsluit in koppigheid, wordt dat gerechtvaardigd door het feit dat dit de essentiële prelude is voor Zijn mededogen over allen. Maar Zijn recht gaat ver uit boven wat wij als rechtvaardigheid bestempelen. Met het oog op Zijn zelfonthulling is het voor Hem goed om de onrechtvaardige te rechtvaardigen, genadig te zijn tegen de crimineel, en om genadevol te zijn tegen de grootste van alle zondaren, want deze daden zijn noodzakelijk om Zich door Zijn schepselen te laten ontdekken en ze voor te bereiden voor het stilzwijgend vertrouwen en absolute geloof in Hem, dat een deel zal zijn van allen bij de voleinding.

Velen beelden zich in dat, als wij een menselijke rechtvaardigheid zouden hebben, als we nooit iets fout zouden doen, dat ons het recht zou geven op een schitterende beloning in het hiernamaals. Maar waarom zou het zo zijn? Doen we dit onder elkaar? Een mens die de wet breekt wordt in de gevangenis gezet, maar een mens die ze houdt wordt nooit beloond met een paleis of een pensioen. Indien we allen goed waren voor elkaar, dan zou er niets over blijven om te verdelen. Een goed mens heeft niet meer recht op een landhuis in de hemel te verwachten dan op aarde. Een ras dat zondeloos is geworden zou een terugkeer naar Edense omstandigheden mogen verwachten, maar zij zouden hun recht daarop zelfs niet kunnen bewijzen. Onze rechtvaardigheid, zelfs als we die hadden, zou ons alleen in

een negatieve zin redden van de straffen van het verkeerd handelen. Het zou ons van niets in het hiernamaals verzekeren, of het nu in de hemel of op aarde is.

In tegenstelling hiermee is Gods rechtvaardigheid de sleutel van nooit vertelde zegen voor de heiligen tijdens de aionen en een niet uit te drukken gelukzaligheid voor heel de schepping daarna. Gods rechtvaardigheid komt tot ons in Christus. Wij zijn betrokken bij Zijn verdiende loon. Niet alleen worden wij gered door Zijn offer, maar we zijn een met Hem in Zijn opstanding, Zijn opwekking, Zijn levendmaking. We zijn met Hem opgevaren, we zijn Met Hem gezeten te midden van de hemelingen, en zullen gebruikt worden als een vertoning van de alles overstijgende rijkdommen van Gods genade (Efe. 2:5-8). Niets zou deze tentoonspreiding van Gods liefde zo grondig in de war kunnen schoppen als een rechtvaardigheid van onszelf. We mogen er zeker van zijn dat een ieder die in die dag er ook maar een ziertje van over heeft, geen rol zou kunnen hebben in deze vertoning, want menselijke rechtvaardigheid, tenzij het de vrucht van Gods genade is, is wel het laatste was in Gods grote spektakel van de aionen zal worden toegelaten.

Laten we ons dan verheerlijken in Zijn rechtvaardigheid en de trieste overblijfselen van onszelf wegwerpen. Laten we niet langer proberen te doen wat goed is in onze eigen ogen, of in de ogen van onze metgezellen, maar dat doen wat Hij goedkeurt, wat overeenkomt met Zijn rechtvaardigheid, de goede werken die Hij voorbereid heeft opdat wij daarin zullen wandelen (Efe. 2:10). Laten we, bovenal, niet langer pogen onszelf te rechtvaardigen en onze hoop voor de toekomst baseren op onze eigen rechtvaardigheid. Omdat dit regelrecht in tegenstelling is met Gods bedoeling voor Zijn schepselen, is het veel meer berispelijk en desastreus dan openlijke zonde. Het sluit de poort van genade, de enige weg naar de rechtvaardigheid van God. Moge iedere lezer van deze zinnen genieten van de rechtvaardigheid van God, en een plaats vinden in dat selecte gezelschap dat de rijkdommen van Zijn genade tentoon zal spreiden aan een zich verwonderende wereld!

Veel dat onder mensen doorgaat voor goed is verkeerd in de ogen van God. Menselijke rechtvaardigheid heeft geen ware standaard. Zij die hun "rechten" opeisen overtreden meestal altijd de "rechten" van anderen. Zelfs wanneer we een perfect recht hebben op alles dat we bezitten (voor zover menselijke wet het kan maken), het kan allemaal vervliegen tegenover andere rechten. Tijdens een oorlog verdwijnen de meeste van de rechten van de mens. Een rijk man kan in één dag bedelaar worden en geen recht doen gelden op een jota van al zijn rijkdommen. Een staan op onze rechten is vrijwel altijd een prelude tot een grote verlies op een ander gebied.

Laten we niet rusten op onze eigen rechtvaardigheid, zelfs al zouden we iedere inspanning benutten om het goede te doen bij onze contacten met anderen. Het is zelden dat wij hun kant kunnen zien zoals we de onze zien, en er kunnen verborgen redenen zijn die, indien bekend, ons oordeel zouden terugdraaien. Dat is waarom het, wanneer het mogelijk is, voor een heilige altijd beter is in genade te handelen, want dit zal gewoonlijk onze acties op het niveau van recht brengen en misschien wel daarboven.

Deel 6 - De wet en rechtvaardiging

De wet van Mozes wordt in het moderne Christendom een plaats gegeven die geheel vreemd is aan Gods doelstelling, en zelfs ware gelovigen schijnen niet de functie er van te begrijpen. Daarom zullen we kort aanduiden welk gebruik God er van maakt onder de oude en de nieuwe verbonden met de Besnijdenis en waarom het vandaag niet op z'n plaats is, zeker niet bij het evangelie van de Onbesnedenheid. Oorspronkelijk gaf God geen gedragscode. Pas nadat de zonen van Israel verlost waren uit Egypte, overhandigde Hij instructies voor hun gedrag, samen met de straffen voor ongehoorzaamheid. Bovendien gaf Hij nooit de wet aan de grote massa van de mensheid. Alleen een kleine minderheid werd er onder gesteld. Dit zou moeten tonen dat de gedachte dat Zijn handelen met alle mensen slechts een kwestie is van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan Zijn bevelen, ver van de waarheid en feit is.

Omdat de wet niet uit geloof is, maar uit werken, is ze alleen een beperkte, lokale en nationale demonstratie, voor één natie en één land en één godsdienst, niet voor alle mensen in ieder land en iedere natie. Het evangelie van de Besnijdenis houdt er aan vast, dat van de Onbesnedenheid bevestigt de les die ze wil leren, maar probeert nooit de demonstratie te herhalen. De wet werd pas gegeven nadat Israel in de Sinai kwam. Zelfs zij hadden ze niet eerder. Ze werd nooit aan de natiën gegeven. Ze zullen ze zelfs niet in het millennium hebben. Zelfs Israel, in hun verstrooiing, kan ze niet vervullen. Ze moeten in het land zijn. Indien ze ze vervuld zouden hebben, dan hadden ze nooit het land hoeven te verlaten. Ze kan niet elders gehouden worden, of door een andere natie. Hoe absurd is het voor het Christendom om geloof te verlaten, wat voor hen is, en de wet te kapen, die niet de hunne is! Ze veranderen die van een nationale naar een individuele zaak, van een lokaal naar een wereldwijd bereik, van een kleine minderheid naar de grote massa, van een demonstratie van zwakte van het vlees naar een poging om het tegendeel te bewijzen.

Om dit zelfs maar de schijn van gezond verstand te geven, zijn zij gedwongen om de wet te verminken of veel van haar inzetten te verloochenen. Nu is er geen tempel en geen priesterschap, dus vinden zij veel valse en zwakke imitaties uit. Zij kunnen niet meerdere malen per jaar naar de heilige stad gaan, dus aanbidden ze iedere zondag, in plaats van te rusten op de sabbat. Ze verdelen de wet in de "morele" en de "ceremoniële" wet, om de laatste vervolgens te verwerpen, ondanks de zware straffen die zouden volgen als JAHWEH hen serieus nam. Geloof maakt vrij, maar zelfs een schijn van het houden van de wet bracht het Christendom in slavernij en veroordeling. Ondanks dat zij er niet in slagen de veelheden van in de wet geschreven dingen te doen, wat hen zou veroordelen, vinden sommigen geen rust, alleen maar omdat een paar punten, zoals het houden van de sabbat, van vitaal belang geacht worden. Ze zijn zich er niet van bewust dat de wet gebroken wordt door één enkel falen of zelfs door een onbenullige zaak. Het is niet

noodzakelijk om een schandalige crimineel te zijn om de vloek er van over zich te brengen. Allen die proberen ze te houden breken ze.

Een van de trieste gevolgen van het onlogische, hypocriete en on-schriftuurlijke hanteren van de wet in het Christendom is een houding van lichtgelovigheid en verwarring ten opzichte van het woord van God. Onze dagelijkse ervaring komt niet overeen met wat staat geschreven in de wet. We mogen dan wel niet duidelijk zien dat God kennelijk handelt met een geheel ander principe, maar het is helder dat de goede geen voorspoed heeft en de kwade niet lijdt, zoals de wet ons zou doen verwachten. Vaak is geheel het tegendeel het geval. In vrijwel iedere relatie in het leven past de wet van Mozes niet. Niet alleen kan ze niet gehouden worden, maar ze zal niet werken. Sommige van haar voorzieningen zijn strijdig met de wetten van andere natiën, waaraan Gods heiligen zich moeten onderschikken.

Een voorbeeld van het gemak waarmee zelfs de heiligen weggeleid worden door een fout begrip van de functie van de wet, en van een falen te zien dat ze niet uit geloof is en tegengesteld aan de genade die de onze is in Christus Jezus, is te vinden in de poging om te bewijzen dat sommige van de moderne natiën de verloren tien stammen zijn, die tot wereld dominantie gerezen zijn terwijl ze niet in het land aanwezig zijn, terwijl ze er niet in slagen de wet te vervullen, en terwijl ze onbesneden zijn. Onbesnedenheid alleen al zou hen afsnijden van het volk van JAHWEH (Gen. 17:14). Zie hoe de Joden lijden, en toch doen velen van hen een serieuze poging om met de wet overeen te komen! Het zou deze natiën niet zo goed moeten gaan terwijl ze Zijn verbond en ook Zijn wet breken. Het zou de donder en bliksem van de Sinai neer moeten brengen. Indien ons land inderdaad Israel zou zijn, en het goed heeft ondanks Gods dreigingen, dan kunnen we een vreselijker doem tegemoet zien in de dag van Gods verontwaardiging dan welk ander land ook. Israel zijn, onder de wet, brengt geen zegen, maar veroordeling en dood.

Het onderliggende doel van God bij het handelen met de mensheid wordt ons voor ogen gebracht in het boek Job, die leefde voordat de wet werd gegeven. Volgens de populaire opvattingen die vandaag heersen in religieuze kringen, zou Job nooit geleden kunnen hebben, want hij was een rechtvaardig man en vreesde God. Het kwaad dat over hem kwam was niet voor iets kwaads dat hij gedaan had, of als een straf voor de een of andere misdaad die hij had begaan. Hij brak geen enkele wet of leed onder de terechte straf daarvoor. God handelde in het geheel niet met hem op grond van wet of vergelding. Zelfs toen hij zwaar verleid werd om God te vervloeken, gaf hij er niet aan toe. Maar toch ging zijn beproeving zo ver dat we bijna verleid worden zijn valse vrienden bij te vallen en er op staan dat hij wel zijn verdiende loon moest krijgen, want God moet niet beschuldigd worden van hem onrechtvaardig te behandelen.

We overdenken niet het einde dat de Heer in beeld heeft. Wij denken dat alle kwaad gerelateerd moet zijn aan iets kwaads in het verleden, in plaats van iets goeds in de toekomst. We zijn ons niet bewust dat het kwaad een geschenk van God is, ontworpen om ons omlaag te brengen naar onze juiste plaats, en om God te verheffen naar de positie die Zijn godheid vereist in de heerlijke voleinding, wanneer Hij Alles in allen zal zijn. We hebben kwaad nodig voor wat we zijn en zullen zijn, niet slechts voor iets verkeerd dat wij gedaan hebben. Kwaad is in de

kern niet een straf, maar een voorbereiding. Het maakt nederig en het onthult en is nodig voor de waardering van goed en van God.

De verschrikkelijke trots en verbeelding en blindheid van het Christendom wordt duidelijk uit hun houding tegenover Gods wet. Hoewel die niet aan hen werd gegeven en het in de praktijk voor hen onmogelijk is om ze te vervullen, vanwege hun positie en lichamelijke afstamming, staan zij er op te proberen te bereiken waarin Israel volkomen faalde en wat hen hen onuitsprekelijk lijden en ellende kostte. Gelovigen die deze ondraaglijke last op zich nemen zijn zelfs meer aansprakelijk, omdat door dat te doen, zij de genade verwerpen waarvoor de wet hen zou voorbereiden. Waarom zou je een nodeloze en pijnlijke, hoewel imperfecte, demonstratie herhalen die alleen maar hun behoefte bevestigt voor de genade die God hen zo vrijelijk aanbiedt?

In de meeste Christelijke landen bestaat een fundamenteel vals begrip van de plaats van de wet van Mozes in Gods handelen met de mensheid. Dit is in het bijzonder het geval waar de religie beschermd wordt door de staat en onderwezen wordt in de scholen. Buiten het ritueel om wordt vrijwel alle gedrag gebaseerd op de tien geboden. Mensen wordt verteld: Houd deze en God zal jou in dit leven belonen, en ook in dat wat nog moet komen. Men zou denken dat hun falen om te voldoen aan Gods standaarden hen nederig zou maken en hen voorbereiden op Zijn genade, maar de wet werkt niet onder de individuen van de natiën zoals in onder het volk Israel, aan wie ze was gegeven. Daar was de hele natie voorspoedig wanneer zij de wet hielden. Maar nu wordt mening heilige die de goede vereisten van de wet vervult geroepen om te lijden omdat hij godvruchtig leeft in Christus Jezus. God vervult vandaag aan ons niet Zijn beloften in de wet. De boosaardige kan voorspoed hebben en de goede zware kwellingen. Leidt dit falen van de wet niet tot veel van de onverschilligheid en ongeloof in het hedendaagse Christendom?

Tijdens een verblijf in een gemeenschap waar vrijwel heel de bevolking was opgevoed in een kennis van de Bijbel, waar vrijwel iedere leerling in de openbare scholen verscheidene jaren religieus onderwijs had genoten door een pastor van de staatskerk, deed ik een speciale inspanning om de geestelijke waarde van zulk een training vast te stellen. Hoe vreemd het ook schijnt, ik vond nauwelijks enig bewijs voor geestelijk leven. Er was een vereelde onverschilligheid voor de dingen van God en een dikke huid van zelf-rechtvaardigheid die absoluut het evangelie afstootte. Al deze mensen waren gedrid in de wet. Zij kenden de wet uit hun hoofd en vanaf hun kindertijd. Men dacht dat dit een goede voorbereiding zou zijn voor de genade van God, want de wet zou hen allen tonen dat zij niet in staat waren ze te houden, en hen zo voorbereiden voor het evangelie. Maar de aangeboren zelf-rechtvaardigheid wordt alleen maar harder onder de invloed van de wet.

Misschien kunnen de donders van de Sinai een paar harten open voor Gods genade, maar dat deed het niet onder deze mensen. We weten dat ze er zelfs niet in slaagden in Israel als een natie, hoewel de wet door hen was aangenomen. Indien het Gods middel is om voor te bereiden op Zijn genade, dan zouden we verwachten dat Hij ze aan alle volken van de aarde gegeven zou hebben, in plaats van aan een zeer kleine minderheid. Vandaag is juist de natie die de wet heeft, en ze zeer serieus neemt, het meest tegen het evangelie van de genade, hoewel een paar van hen er door worden bereikt. Aan de andere kant zijn en worden velen gezegend

gered die weinig of niets van de wet van Mozes weten. De praktijk schijnt te bewijzen dat ze niet bedoeld is voor het evangelie. Ze hindert en verhardt, meer dan dat ze helpt en de zondaar nederig maakt in zijn nadering tot God.

Net zoals de waarheid van rechtvaardiging over de Handelingen van de apostelen en de bediening van onze Heer (en ook die van de profeten en koningen en richters van Israel) heen springt, terug gaand naar Abram vóór diens besnijdenis, zo gaat vandaag de relatie met de wet terug naar de tijd dat er nog geen wet was, toen God buiten Israel om handelde met de natiën. Sindsdien is aan de natiën niet de wet gegeven, en de heiligen onder hen voegden zich in dit opzicht niet bij de afvallige natie, hoezeer de Joden dat wel gewenst zouden hebben. Zij begrepen niet God doelstelling met de wet. Zij dachten dat, zoals de meesten dat vandaag in het Christendom doen, dat God ze aan hen gaf om te houden, in plaats van voor hun veroordeling.

De wet is niet het fundament voor Gods handelen met het ras. Ze kwam er onderweg alleen maar bij (Rom. 5:20). Het doel er van was niet om de mens een standaard voor zijn gedrag te geven, waardoor zij konden wandelen om God een genoegen te doen, maar om zonde in overtreding om te vormen. Het is alleen een tijdelijke noodzaak in Gods grote demonstratie, aantonend dat de mens niet alleen tekort schiet bij de heerlijkheid van God, maar dat ze vijandig staat tegenover God. Hij faalt niet alleen, hij rebelleert. Het licht van de wet weerhoudt hem niet van zondigen, maar leidt hem naar overtreden.

Het Besnijdenis evangelie geeft kracht om de wet te vervullen, maar in het evangelie van de Onbesnedenheid wordt buiten de wet om Gods rechtvaardigheid getoond (Rom. 3:21). De eerste hoofdstukken van Romeinen overzien en herhalen de hele vraag naar de relatie van de mens met God, om zo de grond klaar te maken voor een nieuw fundament waarop een verse onthulling kan rusten, geheel onderscheiden en verschillend van het Besnijdenis evangelie. Het is niet beperkt tot de Besnijdenis en proselieten, maar omvat heel de mensheid. Het is niet beperkt tot het land. Het doet geen beroep op Gods geschreven onthulling, maar op het licht van de natuur en het geweten, wat de plaats van de wet inneemt onder de natiën.

In de komende aion zal de wet die in steen gegraveerd was geschreven worden op de harten van Gods aardse volk (Hebr. 8:8-12). Het mag misschien vreemd zijn, maar de natiën, die niet zo'n wet hebben, hebben een mate er van in hun harten. Zij doen van nature wat de wet vereist en vertonen de werking van een wet die zij voordien nooit ontvingen. Hun geweten, dat hen gewoonlijk leidt tot het beschuldigen van anderen en zichzelf verdedigen, legt het hen op omdat zij evenzeer schuldig zijn. Op deze wijze zijn zij zichzelf tot wet (Rom. 2:3, 14-16). Deze neemt de plaats in van de wet van Mozes, en is voor het doel afdoende. Het is tegengesteld aan Gods wil en komt niet overeen met Zijn plan om de natiën onder de Mozaïsche wetgeving te plaatsen, en is op vele manieren voor zowel gelovigen als ongelovigen onuitvoerbaar. Als de hele wereld onder de wet geplaatst zou worden, zou dit het doel van de wet verslaan, wat is om de zwakheid van het vlees te benadrukken, zelfs onder de meest voordelige omstandigheden. Dit kan alleen getoond worden wanneer zij die er onder zijn bijzonder begunstigd worden.

In feite zijn er twee wetten, de een natuurlijk en universeel, de ander onthuld en voor een bijzonder volk. Beide zijn werkzaam om tekortschieten en zonde te oordelen en veroordelen. De wet van Mozes gaat verder, omdat God niet gehoorzaamd wordt en getart, wanneer men zich niet aan Zijn instructies houdt. Ze verandert een zonde, of vergissing, in een overtreding, en tekortschieten in een persoonlijke belediging. Maar indien de botte harten van z'n hoorders verwaand en vereeld genoeg zijn om in te beelden dat zij ze kunnen doen en vervullen (wat, helaas, maar al te vaak het geval is), is ze niet langer effectief als voorbereiding voor het evangelie dan de wet van de natuur onder de natiën. Ja, Paulus werkt zo lang in de eerste hoofdstukken van Romeinen om die onder de wet zijn neer te brengen naar het niveau waar zij Gods rechtvaardigheid zullen aanvaarden (2:17-3:20), net als nodig was in het geval van de natiën.

Een opvallend verschil tussen de twee wetten wordt naar buiten gebracht in de discussie in Romeinen. De wet van Mozes heeft z'n beloningen en straffen in het huidige leven, maar heel de mensheid ziet uit naar een toekomstige dag, wanneer Gods oordeel al het verkeerde dat zich opgestapeld heeft recht zal zetten. Zowel Joden als Grieken, zij die onder de onthulde wet zijn en zij onder de natuurlijke wet, niemand zal geëxcuseerd worden, want geen van beide wetten brengt hen die er onder zijn bij Gods uiteindelijke doel. Geen wet slaagt er in de juiste relatie tussen God en mens te herstellen, die het doel is van oordeel.

In het evangelie van de Onbesnedenheid demonstreert God niet het falen van de mens en de nutteloosheid van zijn inspanningen om Zijn wil te doen door middel van zoiets als de wet, dat wil zeggen: door werken. Dat experiment is voltooid, voor zover het ons betreft, en ons wordt gevraagd door geloof de conclusie te aanvaarden. De eerste paar hoofdstukken van Paulus' brief aan de Romeinen bespreken deze zaak volledig. Het is niet beperkt tot een uitverkoren volk, één volk in één land, met speciale voordelen, zoals in het Besnijdenis evangelie, maar houdt zich bezig met heel het ras, iedere natie, overal, inclusief zij die onder de wet zijn. Het beschouwt het gedrag van allen, met of zonder goddelijke verlichting. In allen doet het een beroep op het licht van geweten en natuur, wat mensen er toe brengt hun metgezellen te oordelen. Dit leidt tot een onthulling van Gods oordeel. Indien de mens zijn metgezel oordeelt, hoeveel meer zal God dat doen! En een kennis van de wet zal alleen maar de zonden van de mens beledigend maken.

Veel schijnbare tegenstellingen in de Schrift ontstaan door het uit z'n context nemen van een gedachte. Zo lezen we dat de doeners van de wet gerechtvaardigd zullen worden (Rom. 2:13). Maar een klein stukje verder schijnt het regelrecht ontkend te worden wanneer de apostel tot de conclusie komt dat door werken geen vlees gerechtvaardigd zal worden (Rom. 3:20). Beide passages behoren bij dezelfde mensen, zij die onder de wet zijn, maar zij zien het thema van heel verschillende hoeken. De ene uitspraak is in het elementaire gebied van de waarheid, de andere in het praktische gebied van daden. De een is de basis van Paulus' betoog, het ander is de conclusie. Dit ontkent de zaak niet. We kunnen niet zeggen dat de doeners van de wet niet gerechtvaardigd zullen worden. Het bewijs dat tussen deze twee uitspraken wordt geïntroduceerd maakt het duidelijk dat niemand aan de voorwaarden voldoet en daarom is het een feit dat, hoewel de waarheid heerst, dat rechtvaardiging mogelijk is voor houders van de wet, dat het vlees in de

mensheid het onmogelijk vindt de wet te gehoorzamen en door middel hiervan rechtvaardigheid te bereiken.

Er is een andere kennelijke tegenstrijdigheid in verband met de natiën die niet onder de wet zijn, die gebruikt is om het evangelie van Gods genade volkomen te verdraaien. Wat kan sterker zijn dan: "die niet werkt, maar gelooft in Die de oneerbiedige rechtvaardigt, wordt zijn geloof toegerekend als rechtvaardigheid" (Rom. 4:5;SW)? Toch zijn er velen die dit niet kunnen ontvangen, omdat: "Die iedereen zal vergelden, in overeenstemming met zijn daden, zeker aan hen die door volharding in goede werken glorie, eer en onvergankelijkheid zoeken, aionisch leven gevend" (Rom. 2:6,7;SW). Ze staan beide in Romeinen en vernietigen elkaar als we ze niet in hun eigen context laten staan. De vroegere stelt de waarheid die ten grondslag ligt aan Gods oordeel, maar wordt nooit verwezenlijkt omdat niemand de voorwaarden vervult. Dit is waarom mensen zijn overgelaten aan rechtvaardiging door geloof. Hun daden verdienen nooit de beloning die God voor houdt.

Deze vooruitblik op Gods oordeel komt juist vóór de uitspraak die we al overdacht hebben. Het is een parallel voor "de doeners van de wet zullen gerechtvaardigd worden," want het heeft dezelfde plaats in het betoog van Paulus. Hier hebben we volharding in goede daden en betaling daarvoor, in plaats van het houden van de wet en de beloning er voor. Precies zoals niemand in staat is rechtvaardiging op te eisen op grond van gehoorzaamheid aan de wet, zo is het met hen die niet onder de wet zijn. Niemand voldoet aan de standaard die hier gesteld wordt. Precies zoals we niet kunnen ontkennen dat de doeners van de wet gerechtvaardigd zullen worden, zo kunnen we niet zeggen dat zij die volharden in goede daden niet gerechtvaardigd zullen worden. Dat zou een tegenstelling zijn. De verdere context, echter, laat duidelijk zien dat "niemand is rechtvaardig" (Rom. 3:10). Daarom is de conclusie die volgt geen tegenstelling, maar een bevestiging. Rechtvaardiging op grond van daden is in de praktijk onmogelijk, en daarom rechtvaardigt God op grond van geloof.

Lange tijd werd ik misleid door de King James vertaling: "de wet was onze schoolmeester om ons naar Christus te brengen"(Gal. 3:24). Dit geeft de indruk dat de wet er is om ons de weg naar Christus te leren, en dat we de inzettingen er van moeten leren om de weg te vinden. Als dit zo is, is het een vervanging voor het evangelie, en zouden mensen naar Christus opgevoed kunnen worden. Maar er is in het Grieks geen enkele reden voor de weergave "schoolmeester." De enige verbinding zou kunnen liggen in het feit dat de ouderwetse schoolmeester soms bekwamer was met de staf dan met het leesboek. Hierin leek hij op de Griekse *paidagoogos*, wiens titel hij erfde. Maar de Griekse slaaf gebruikte zijn middelen van lichamelijke overtuiging om "zijn" kinderen naar school te brengen, niet om hen in de school te onderwijzen. Het is de tuchtiging van de wet die hen die er onder zijn naar de Redder drijft, net zoals Israëls falen en consequente ellende, die hen deed roepen tot de JAHWEH van oude tijden. Hadden zij de wet geleerd en gehouden, dan zouden zij geen redder nodig hebben gehad.

Dood voor de wet

Opvallend anders is vandaag de relatie van de gelovige met de wet dan die van de Besnijdenis. Hun evangelie is begrepen in het nieuwe verbond. JAHWEH zal hen niet van de wet losmaken. Hij zal veeleer Zijn wetten toedelen aan hun bevattingsvermogen en ze op hun harten ingraven. Hen zal tijdens de duizend jaren uit Gods inzetten een innerlijke impuls en een goddelijke kracht gegeven worden. Zij zullen ze vervullen in de kracht waarin Hij voorziet. Het zal niet langer een bediening van dood zijn.

Precies het tegendeel is ons deel, net als dat van die Joden die, net als Paulus, het evangelie van de Onbesnedenheid ontvingen. Voor hen deelt het dood uit. Zij worden veroorzaakt te sterven voor de wet door het lichaam van Christus. Zij zijn vrijgesteld van de wet. Zij dienen in de nieuwigheid van geest en niet in de oudheid van de letter (Rom. 7:1-6). Niet de letterlijke inzetten, maar de terechte vereisten van de wet worden vervuld in hen die niet wandelen in overeenstemming met vlees, maar in harmonie met geest (Rom. 8:1-4).

Wat is het een opluchting voor hen die ernstig er naar gestreefd hebben om een deel van de wet te gehoorzamen, om zo van de slavernij er van af te komen! Maar zeer weinigen zijn zich bewust dat, als zij onder de wet zijn, zij onder een vloek zijn. En dit is waar voor hen, zelfs als zij er in zijn geslaagd negen en negentig procent van de uitdrukkelijke bevelen te vervullen. Alleen Christus kan hen van onder deze vloek weghalen. Dit zal Hij doen wanneer Hij voor de Besnijdenis komt. Maar zij van de natiën, die geen wet hebben, zouden zichzelf er nooit onder moeten plaatsen.

Rechtvaardiging kan nooit komen door het houden van de wet. Het kwam tot Abraham lang voordat de wet werd gegeven. Het komt tot ons die ze nooit ontvangen hebben. Het komt tot hen die er onder zijn alleen door middel van de dood. Toch worden haar rechtvaardige vereisten vervuld door hen die, Gods rechtvaardigheid hebbend, niet de hunne, door Zijn geest worden geleid. Laten wij onze God loven en prijzen Die in Zichzelf en in Zijn Christus alles vindt dat nodig is om ons rechtvaardig te maken, zodat Hij ons met Zich kan verzoenen en ons verheerlijken in Zijn Geliefde Zoon!

Deel 7 - Verbonden voor ongeloof

Ongeloof is de basis van alle verbonden tussen mens en God. Dit mag dan in de meeste gevallen niet voor de hand liggend zijn, maar men zal altijd vinden dat de mens een verbond wil omdat hij God niet ten volle vertrouwt, maar wel vertrouwen in zichzelf heeft. Zelfs Abram, de vader van de gelovigen, toont deze vleeselijke trek en hij doet dat onmiddellijk volgend op zo'n vertoon van geloof dat hij rechtvaardig werd verklaard (Gen. 15:6). Omdat hij God geloofde was hij naar Kanaän gekomen. Hij geloofde Hem voor wat zijn zaad betrof, dat het zou zijn als de sterren van de hemelen, zo talrijk. Tot op dit punt was zijn geloof niet zwak, ondanks zijn eigen zwakte en die van zijn vrouw (Rom. 4:16-22). Maar na jaren van wachten verflauwde zijn geloof en wilde hij zekerheden en een verbond om het vast te doen staan. Als gevolg daarvan werd hem het verbond van het land gegeven. Toen hij probeerde de belofte van het zaad te verwezenlijken zonder de hulp van JAHWEH, werd hem het verbond van de besnijdenis gegeven. Deze instituten zijn niet ideaal of blijvend, maar kwamen er onderweg bij om zo de menselijke ongelovigheid en falen te ontbloten.

Waarom maken mensen verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verdragen? Waarom zou een simpel memorandum niet goed genoeg zijn? Waarom niet een belofte? Is het niet omdat we geleerd hebben elkaar niet te vertrouwen? Onder de mensen wordt het als het toppunt van dwaasheid gezien om mondelinge overeenkomsten te maken wanneer het over zaken van grote waarde gaat. Zelfs wanneer de andere partij eerlijk is en het goed bedoelt, zijn er vele en verschillende risico's, waaraan stervelingen gewend zijn, die de vervulling van een onderneming zouden kunnen hinderen. In grote zaken proberen beide zijden zelfs zichzelf te beschermen door verantwoordelijkheid af te wijzen voor "acts of God," dat wil zeggen, zulke verstoringen van de natuur die buiten menselijke controle zijn. Maar God hoeft Zichzelf niet op deze wijze zeker te stellen. Alles wat Hij doet is een "act of God." Hij heeft tegen zulke dingen geen verzekering nodig. Hij kan iedere overeenkomst uitvoeren zonder rekening te houden met enig risico of onzekerheid. Is het geen belediging iets meer van Hem te vragen dan alleen Zijn woord?

Nadat Abram rechtvaardig verklaard is, herhaalt JAHWEH Zijn belofte betreffende het land, en onmiddellijk twijfelt Abram en eist meer dan alleen het woord van zijn grote Weldoener. Strikt gesproken is het geen verbond wanneer hem wordt verteld: "Ik ben JAHWEH, Die jou uit Ur der Chaldeeën heeft gebracht om aan jou dit land tot bezit te geven" (Gen. 15:7;SW). Het is precies wat het zegt dat het is, een pure gift, waarvoor Abram niets had betaald en niets had gedaan, behalve het aanvaarden en daarheen verhuizen. Hoe kon hij de grote Gever beledigen door te vragen: "... hoe zal ik weten dat ik het zal bezitten?" (Gen. 15:8;SW). Tot dusverre was hij tevreden geweest met Gods woord. Nu wil hij meer. Dit is verkeerd, erg verkeerd. JAHWEH's verbintenis is niet beter dan Zijn woord en er zou nooit om meer gevraagd mogen worden. Onder mensen zou het aan te raden zijn bij belangrijke transacties een geschreven overeenkomst te hebben, maar het is nog beter niet te handelen met hen die hun woord niet gestand doen. Het is niet erg

waarschijnlijk dat zulke mensen zich aan hun verbintenis houden als zij er wettelijk onderuit kunnen komen. Is het niet een belediging om God te vragen te handelen als ware Hij een feilbaar mens, die mogelijk niet in staat zal zijn zijn contract te vervullen? Toch moeten alle letterlijke verbonden met Hem van deze aard zijn, en worden ontsierd door menselijk ongelof.

"... hoe zal ik weten? (Gen. 15:8;SW). Dit is het zaad van twijfel van waaruit alle verbonden zijn voortgekomen. Wetend hoe onbetrouwbaar en veranderlijk de zonen van Adam waren, proberen we zaken zeker te maken door formele overeenkomsten, die een beroep doen op zelfzuchtige belangen van de mens, om zo de vervulling van de verplichtingen van anderen zeker te stellen. We schieten daarin tekort aan geloof in hen, niet noodzakelijk in hun eerlijkheid en rechtschapenheid, maar in hun vermogen hun beloften in te lossen. Wij leren dit door trieste ervaringen, en het is goed dat we gedesillusioneerd worden, want dit is nodig als een contrast ten opzichte van Gods trouw en vermogen. Maar onze aangeboren verdorvenheid doet ons de Godheid behandelen als ware ook Hij mens en gedwongen moet worden om Zijn beloften te vervullen, zelfs als we geen recht of aanspraak hebben op de gaven die Hij over ons wenst uit te storten.

JAHWEH bracht Abram uit het land van de Chaldeeën om hem het land als een lotdeel te geven. Praktisch zou de beste manier om Abram te verzekeren van de onveranderlijkheid van Zijn woord zijn geweest het door middel van een verbond te bevestigen. In die dagen schijnt er een gebruikelijke procedure te zijn geweest die een verbond "snijden" werd genoemd. Het woord snijden verwees naar de verbondsslachtoffers, die als regel in tweeën gesneden werden en aan beide zijden van een pad gelegd, zodat elk van de partijen in het contract tussen hen door kon gaan, daarmee zeggend: "Moge ik worden als deze slachtoffers zelf als ik niet mijn deel in dit verbond vervul!" Een verbond kon, net als de wet, een vloek naar beneden halen over hen die er niet in slaagden hun beloften te vervullen. Dat is wat het bindend maakte. Daarom hield het noodzakelijkerwijze schuld in. Anders zou het geen functie hebben. Mensen veranderen gemakkelijk hun gedachten, speciaal als omstandigheden veranderen en hun belangen er om vragen. Maar God verandert niet, omdat al Zijn plannen en doelstellingen voor alle tijd vastgelegd zijn. Het is alleen wanneer we twijfelen en Hem naar beneden trekken naar het niveau van de mensheid, dat er enige noodzaak is voor een verbond van Zijn kant. Van onze kant is een verbond nog veel nuttelozener, want hoe zouden wij het kunnen vervullen?

In genadevolle neerbuigzaamheid stemt JAHWEH er mee in aan Abram een verbond te geven, en draagt hem op het toneel klaar te zetten voor de ceremonie door naar de gewoonte de dieren voor te bereiden. Maar JAHWEH gebruikt de gelegenheid om het geloof van Abram en zijn nakomelingen te versterken door tevoren te onthullen hoe het zijn zaad zou vergaan voordat zijn het land in bezit zouden nemen, en zelfs suggereert Hij dat er tegenstand zou komen van de krachten van het kwaad in de hemelen. Abram neemt de vaars en de geit en de ram, slijt ze doormidden, en legt de helften tegenover elkaar. De twee vogels werden waarschijnlijk ook zo gelegd, maar dan heel, zodat hij tussen hen door kon lopen. Maar er gebeurt niets. Dan komen de roofvogels, die de geur van slachten van verre geroken hebben, om zich tegoed te doen en zo het verbond verijdelen. Kunnen deze niet de geestelijke

krachten van boosaardigheid symboliseren die proberen Gods plannen te verhinderen?

Zonder twijfel wachtte Abram om zijn rol te vervullen, net zoals zijn afstammelingen dat deden toen zij de wet ontvingen. Hij was klaar om tussen de slachtoffers door te gaan en zijn verplichtingen in dit verbond op zich te nemen. Maar JAHWEH verhindert dit. Hoewel de zon niet was onder gegaan, viel een diepe slaap en grote duisternis op hem, zodat hij niet in staat was om deel te nemen. Dit stelt hem op zijn ware plaats. Ondanks zijn geloof was hij nog steeds in de duisternis voor wat zijn eigen impotentie en onvermogen betrof om enige verbond te houden dat van hem afhankelijk was. JAHWEH geeft hem het land en zal hem niet toestaan enige verplichtingen op zich te nemen. Daarom wordt hij verhindert om tussen de slachtoffers door te gaan alsof hij iets moest doen. En hoe kon hij? Veel van dit verbond zal vervuld gaan worden terwijl hij in het graf ligt. In plaats daarvan gaan de symbolen van JAHWEH's aanwezigheid, een rokende oven en een brandende toorts, tussen de stukken door en zo wordt een eenzijdig contract verzegeld, of een belofte, zoals het in latere onthulling wordt genoemd. Abram wordt verzekerd van de onveranderlijkheid van JAHWEH's belofte door het te omringen met alle plechtigheid van een verbond.

Het verbond van het land heeft twee kanten, die vandaag vrijwel algemeen door de heiligen verkeerd worden verstaan. Het land wordt "onverantwoordelijk" beloofd aan hen in Israel die geloof hebben, niet aan het lichamelijke zaad van Abraham als zodanig. Ja, de profeten maakten het later duidelijk dat zij die geen vertrouwen hebben in JAHWEH uit het land verdreven worden. Vandaag wordt veel ophef gemaakt van de beloften aan Israel, alsof deze aan de Joden een perfect recht op het Heilige Land gaven. Het zou, inderdaad, vandaag het hunne kunnen zijn als zij de wet zouden vervullen, want die beloofde het aan hen. Maar zo lang als zij het niet door middel van de wet verdienen, of het genieten als een geschenk van geloof, hebben ze in het geheel geen rechten. In de toekomst zullen deze beide voorwaarden vervuld worden, en daarom zullen zij het land krijgen, zij die JAHWEH geloven en gehoorzamen, en zij zullen er in gezegend worden. Tot dan hoeven ze niet naar andere natiën te kijken om het hen te geven, of iets anders dan problemen verwachten wanneer zij hun weg er in zullen forceren.

Om bij Abram de onveranderlijkheid van de raad van God met betrekking tot zijn zaad in te prenten, wordt een bijzondere en krachtige spraakfiguur gebruikt, waarvan we goed zouden doen die in onze taal te introduceren, De King James probeert het letterlijk uit te drukken met "Weet van een zekerheid." Het Hebreeuws heeft "Wetend zal jij weten." Dit, zo leggen we voor, is net zo begrijpelijk als de meeste beeldspraken, en de context waarin het voorkomt zou al snel z'n kracht tonen. Abrams twijfels moeten vervangen worden door niet te betwijfelen kennis. Zouden wij in Abrams schoenen staan, dan zouden we waarschijnlijk een verkeerd idee gehad hebben van Gods manier om de vervulling van de belofte tot stand te brengen. Ik zou uit gezien hebben naar een voortdurende toename van Abrams zaad in het land, te midden van overdaad en plezier, totdat het helemaal zou zijn overgenomen. Maar ik betwijfel of Israel het toen op prijs gesteld zou hebben. Zij zouden zeker niet de macht van JAHWEH op prijs gesteld hebben zoals die in hun verlossing uit de Egyptische slavernij werd getoond.

Gods fundamentele methode met de mens begint met kwaad en eindigt met goed. Eerst komt het lijden, dan de heerlijkheid. Zo was het met Israel voordat ze het land binnen gingen, en zal het, op grotere schaal, zijn voordat ze uiteindelijk er van genieten in het Koninkrijk. En ja, zo is het met heel de mensheid. De eerste drie aionen leveren de ervaring van kwaad die leidt naar de laatste twee aionen van zegen, en in ruimere betekenis zijn de aionen van zonde als geheel een voorbereiding voor de perfectie van de voleinding. Het zaad van Abraham had een lange, harde leerschool tijdens hun verblijf in Egypte.

Het opmerkelijke antwoord op Abrams wens om te weten, geeft ons de sleutel voor veel van JAHWEH's handelen met Israel. Het toont ons dat verbonden en tekenen, die ogenschijnlijk gegeven worden om geloof aan te kweken, in werkelijkheid een toevluchtsoord voor ongeloof zijn, en geen geloof scheppen. "in feite verlangen Joden tekenen en zoeken Grieken wijsheid. Maar wij verkondigen Christus gekruisigd; voor de Joden een schandaal en voor de natiën een dwaasheid, maar voor die geroepen zijn, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God, want de dwaasheid van God is wijzer dan van de mensen en het zwakke van God is sterker dan van de mensen" (1 Kor. 1:22-25;SW). Een van de grootste tekenen die ooit werden gegeven was de verlossing van Israel uit Egypte. Zeker, allen die door die ervaring heen gingen, zouden nooit opnieuw aan Zijn woord moeten twifelen. Maar vrijwel allen, behalve de kinderen, werd dankzij hun ongeloof in de wildernis uitgestrooid. Het zou een groot voordeel zijn om hun ervaring te overdenken in het licht van latere onthulling.

Het verbond van Mozes

De slavernij in Egypte, en de verlossing daaruit, loopt uit op het verbond van de Sinäi, wat bovenal het verbond is dat het oude verbond wordt en de achtergrond vormt voor de twee nieuwe verbonden, die verbonden zijn met de Besnijdenis en de Onbesnedenheid evangeliën. Abram dacht, en ik veronderstel dat iedereen die niet bijzonder verlicht is door de latere ontvouwingen in Paulus' brieven op soortgelijke wijze denkt, dat tastbaar en bovenmenselijk bewijs geloof versterkt. Het "Christendom" wordt verondersteld gefundeerd te zijn op "bewijs," zoals wonderen en tekenen. Zelfs onder de meeste evangelischen wordt algemeen aangenomen dat het gedrag en de getuigenissen van de geredde krachtiger zijn dan Gods woord bij het voortbrengen van bekeerlingen. Geloof is niet afhankelijk van zicht. Grote wonderen brengen geen wantrouwen van "zelf" voort, noch brengen ze dat vertrouwen in God dat redelijkerwijs te verwachten zou zijn. In het begin mogen ze dan wel grote resultaten tonen, maar die zijn niet blijvend.

Als voorbereiding voor hun verlossing moet Israel de bitterheid van slavernij proeven. Zonder deze achtergrond zouden zij nooit het handelen van JAHWEH ten behoeve van hen op prijs gesteld hebben. Hij had Zichzelf niet als hun Redder bekend kunnen maken. Er zou geen noodzaak zijn geweest voor Zijn wonderen. Dan zou de eerste les in de demonstratie van hun eigen onvoldoendheid maar weinig betekenis hebben gehad. Vóór het verbond in de Sinäi moest Hij het bewijs opstapelen dat de harten van het volk gericht zijn op bevrediging van hun zielen, en zij worden opstandig zodra daaraan niet voldaan wordt. Hij moest hen voldoende aanleiding geven om geen vertrouwen in zichzelf te hebben en alle reden om Hem te vertrouwen. Alleen zo kon de extreme diepte van hun dwaasheid

getoond worden bij het aangaan van een verbond dat hen in een ergere slavernij bracht dan die van Egypte.

Wanneer is er ooit een schitterender vertoon van wonderlijke kracht geweest dan bij de exodus van Israel uit het land Egypte? Mozes' staf werd veranderd in een slang. Zijn hand, in zijn boezem gestoken, werd tot lepra en werd toen door hetzelfde proces hersteld (Ex. 4:1-9). Maar dit werd overspeeld door de negen plagen. Hij veranderde de wateren van Egypte in bloed (Ex. 7:19-25). Hij overspoelde het land met kikkers (8:1-15). Toen werd de grond van het land tot luizen, en zelfs de tovenaars erkenden dat dit de vinger van God was (8:16-19). Toen kwamen zwermen insecten (8:20-32). De vijfde plaag was een plaag over het vee (9:1-7). Deze werd gevolgd door builen die ook de mensen aantasten (9:8-12). De zevende plaag was een vreselijke hagelbui (9:13-35). De sprinkhanen verteerden de gewassen (10:12-21). Hierna bedekte een rampzalige duisternis het land (10:21-29). En tenslotte doodde God alle eerstgeborenen in Egypte (11:1-10).

Deze plagen waren gepland om zo aan de zonen van Israel, aan de Egyptenaren en aan alle natiën te laten zien dat JAHWEH, de God van Israel, boven alle goden staat en de enig ware Godheid is. De goden van Egypte zouden het land hebben moeten beschermen tegen deze kwellingen, maar daar slaagden ze niet in. Farao was te zwak om zulke vreselijke oordelen te verdragen, en zou Israel al na de eerste plaag hebben laten gaan, maar dit paste niet in Gods doelstelling, daarom Hij gaf hem kracht om te volharden. Israel was erg dichtbij, maar leed in het geheel niet onder de zware slagen die tegen Egypte en haar goden werden uitgedeeld. Dit zou zeker hun vertrouwen in JAHWEH hebben versterkt. Hoe zouden ze Hem na al deze wonderlijke zaken ooit kunnen wantrouwen?

Nogmaals zien we de de arm van JAHWEH ten behoeve van hen ontbloot worden wanneer Farao hen achtervolgt en hen bij de Rode Zee in een hoek drijft. Hen staat een zekere en totale vernietiging te wachten, want het leger van Egypte is achter hen en het water is voor hen. Hoe groot was het wonder dat voor hen een weg door de zee opende en al hun vijanden deed verdrinken! Ja, toen zongen ze en loofden de God van hun redding. Zeker, nu zouden ze tot een perfect vertrouwen in JAHWEH zijn gekomen! Als Hij hen uit Egypte kon brengen, de grootste van alle natiën van die tijd, dan zou Hij hen zeker in het land brengen dat Hij hen had beloofd!

Helaas, hoe kort was hun vreugde, hoe zwakjes het geloof dat opgewekt werd door de verbazingwekkende tekenen die in Egypte werden getoond! Slechts drie dagen later kwamen ze in Marah aan, wat bitter betekent, en omdat ze het water niet konden drinken mopperden ze tegen Mozes, en JAHWEH toonde hen een boom om het water zoet te maken (Exo. 15:23-25). Dit was een ander bewijs van Zijn kracht en voorzienigheid, en zou alle verdere ongeloof beëindigd moeten hebben. En inderdaad, bij Elim, waar voedsel en water was, klaagden te niet. Maar toen ze verder gingen, slechts zes weken weg van de wonderen van de exodus, mopperden ze nog meer dan tevoren, en wensten ze dat ze in Egypte zouden zijn gestorven, want dat zou beter zijn geweest dan door de honger om te komen in de wildernis. Nogmaals ontbloot JAHWEH Zijn hand en geeft hen, via de gift van het manna, een dagelijkse demonstratie van Zijn vermogen om voor hen te zorgen (Exo. 16). Dit zou hen toch zeker tevreden moeten stellen en hen doen rusten in Zijn vermogen!

Maar nee. Snel daarna, bij Refidim, ontbrak het hen aan water en zij twistten in feite met Mozes en beproefden JAHWEH, alsof zijn hun vijanden waren.

Toen kwam Amalek, een van hun echte vijanden, en vocht met Israel. Opnieuw demonstreerde JAHWEH voor hun ogen hoe hulpeloos ze zonder Hem waren. Hoe goed ze ook vochten, ze konden Amalek niet verslaan als Mozes zijn handen niet omhoog hield. Door hun eigen kracht konden ze niets doen. Zonder Zijn hulp zouden ze een prooi zijn voor iedere natie op hun weg naar Kanaän. Mozes kon zelfs niet alleen zijn handen omhoog houden!

Indien tekenen en wonderen of enige vertoon van bovenmenselijke kracht geloof in God teweeg konden brengen, dan zouden de Israëlieten er een overvloed aan gehad hebben. Het is vreemd om te zeggen, maar in plaats daarvan schenen deze wonderlijke zaken alleen maar zelfvertrouwen voort te brengen. We zien hetzelfde in latere onthulling. Onze Heer werkte veel grote tekenen en wonderen, maar hoe zwak was hun antwoord! En zij die "geloofden," hoe instabiel waren zij! Het defect in dit soort "geloof" schijnt te zijn dat het een subtiele vorm van ongeloof is. Wanneer God spreekt en wij het geloven, dan is dat geloof. Maar indien we Zijn woord niet geloven en ons vertrouwen plaatsen in uiterlijke vertoningen, die we met onze zintuigen kunnen waarnemen, dan is dat niet geloof, maar waarneming. Zulke vertoningen hebben in de huidige bedeling geen plaats, want het is geen geloof. Bovendien, wanneer ze gebeuren zijn ze vaak het werk van boosaardige geesten, die de heiligen misleiden door zich voor te doen als waren zij Gods heilige geest. Laten we geen gewicht hangen aan tastbaar bewijs dat aangeboden wordt om Gods woord te ondersteunen. Israel werd bij de exodus een veelheid aan tekenen gegeven, en toch slaagden ze er niet in vertrouwen in JAHWEH of wantrouwen in hun eigen vermogen op te bouwen.

De vele wonderen en wonderlijke dingen zouden het volk voorbereid moeten hebben om het zogeheten "oude" verbond te weigeren, dat kwam via Mozes in de Sinäi. Zonder JAHWEH konden ze niets doen dan mopperen. Hoe onmogelijk zou het voor hen kunnen zijn om enig verbond te houden, in het bijzonder Zijn heilige wet! Maar dit schijnt volkomen aan hen voorbij te zijn gegaan, zoals dat vrijwel met al hun nakomelingen is gebeurd, en velen onder de natiën, aan wie ze niet was gegeven. Wat is triest ze zo te zien, vol van geloof in zichzelf, vrijmoedig onder het verbond en de belofte. "Al wat JAHWEH spreekt zullen wij doen" (Exo. 19:8;SW).

Het nieuwe "verbond"

Na het falen van het oude verbond, waaronder Israel niet kon hopen op enige toekomstige zegen, aangezien zij alle beloften er van verspeeld hadden door hun onvermogen de voorzieningen er van uit te voeren, zal God met hen een nieuw "verbond" maken (Jer. 31:32-34; Hebr. 8:8-12). Dit is nadrukkelijk niet het oude. Indien een advocaat of zakenman de voorwaarden nauwkeurig zou onderzoeken, dan zou deze zeggen dat het helemaal geen verbond of contract is. In geval van een proces zou het uit de rechtszaal geworpen worden omdat er aan één zijde in het geheel geen zinnige overweging is geweest. Het wordt alleen een "verbond" genoemd omdat het het vorige vervangt.

In deze nieuwe relatie van JAHWEH met Zijn aardse volk is niets van hen afhankelijk. Het wordt pas van kracht wanneer de aionen van de aionen beginnen, nadat God volledig de machteloosheid van de mens heeft aangetoond en de aard bezocht heeft met Zijn verontwaardiging en Israël met de schalen van Zijn woede. Er is in het geheel geen "wij zullen." Het is allemaal: "Ik zal." In plaats van hen een wet te geven die zij niet kunnen houden, geeft Hij hen kracht om ze te vervullen. Hun onwetendheid zal Hij vervangen door de kennis over Hemzelf. Het is een prima figuur wanneer het een "verbond" genoemd wordt, maar het is zeker niet letterlijk. Daarom is het niet een verbond van ongeloof.

Ons "nieuwe verbond"

Dezelfde figuur wordt door Paulus gebruikt bij het beschrijven van onze relatie met God, omdat hij die contrasteert met de wet van de Sinaï (2 Kor. 3:6-11). Het is als het nieuwe "verbond" met Israël in die zin, dat het niet van ons afhankelijk is, maar van God. Toch is het volkomen ongelijk aan Israël in het koninkrijk, die nog steeds onder de letterlijke wet staan, ook al is die dan op hun harten en begripsvermogen geschreven. Paulus deelt niet een letterlijke wet uit, zoals Mozes deed, die leidde tot overtredingen en dood. Hij deelt een geestelijke "wet" uit, die leven geeft. Ons geestelijke "verbond," zoals dat van Israël, is volkomen eenzijdig, want alleen God zal er op toe zien dat het vervuld wordt.

Er is, letterlijk, in het heerlijk evangelie van God's genade geen plaats voor enig verbond; alles is uit God en niets is van ons. Als ook maar iets van ons afhing, dan zou het van heerlijkheid naar duisternis gaan, zoals het eerste verbond deed. Maar wij zijn, in geest, al in de nieuwe schepping (2 Kor. 5:17; Gal. 6:15), voorbij de regeneratie waarin Israël haar nieuwe "verbond" zal genieten, waar geen doem meer zal zijn (Openb. 22:3), en God's demonstratie van menselijk onvermogen vervangen zal worden door een vertoon van Zijn vermogen om allen te onderschikken, door Zijn Christus. Dus in geest is ons "nieuwe verbond" veel meer genadevol en heerlijk dan zelfs dat van Israël. Mogen wij nooit ons genieten er van ontsieren door ongeloof! Door Zijn grenzeloze liefde heeft Hij het voor ons onmogelijk gemaakt het te breken, want alleen Zijn handtekening staat er onder!

Deel 8 - De verschillende dopen

De doop zet ons de dood en begrafenis met Christus voor ogen. Maar dit is alleen waar voor de Onbesnedenheid, niet voor de Besnijdenis. Het gebruik van woorden, hun figuurlijke kracht, is beperkt tot iedere context, terwijl de betekenis algemeen is voor alle. Dopen kan hier het ene en daar het andere betekenen. Zelfs onder de Besnijdenis is er een verscheidenheid, wanneer er vragen gesteld worden bij het belang er van. De doop van Johannes was een teken van bekering, wanneer die gedaan werd in water voor intrede in het koninkrijk, zelfs wanneer het bedrog was en uitgevoerd door ongelovige Farizeeën.

Pinksteren voegde veel toe aan het belang er van. Johannes had gezinspeeld op een doop in geest die nog toekomstig was, maar Petrus beloofde de geest aan hen die gedoopt zijn (Hand. 2:30). Maar toen hij het evangelie aan de proseliet Cornelius bracht, kwam eerst de geest en reinigde de harten door geloof, zodat de doop in water slechts een bevestiging was, nodig voor de intrede in het aardse koninkrijk.

Redding door dopen

Dat dopen een "reddend bevel" is wordt door Petrus in zijn eerste brief van alle twijfel ontdaan (3:21). Hij gebruikt de zondvloed als een beeld van de grote ramp die aan het koninkrijk vooraf gaat. Noach en zijn gezin werden er door gered. Dopen vertegenwoordigt dit als het middel van hun redding, als die echt is, niet slechts van een afwassen van het uiterlijke vuil van het vlees, maar het onderzoek van een goed geweten naar God. Dopen is essentieel voor de redding van de Besnijdenis. Bovendien zal het essentieel zijn nadat het koninkrijk gekomen is. Hij die gelooft en gedoopt is zal gered worden (Mark. 16:16). Wat zijn er geweldige inspanningen gedaan om deze besliste beweringen weg te redeneren, of ze door middel van andere passages uit Paulus' brieven tot nul te reduceren. Laten we ze geloven en ze laten waar ze thuis horen. Dan zijn we vrij om al Gods onthullingen te aanvaarden, zonder ook maar iets te verwerpen. Geloof vereist redding door doop voor hen op wie het toepasbaar is, maar niet voor ons, op wie het niet toegepast kan worden. Alleen als beeld, in de doop van Christus, in Zijn dood en begrafenis, is de doop essentieel voor onze redding.

Maar toch bezit de doop een veel kostbaarder last van waarheid voor de Onbesnedenheid dan welk van de fasen er van ook voor de Besnijdenis. Er was zelfs daar enige vooruitgang, maar Paulus gaat veel verder. In de brief aan de Romeinen, na aangetoond te hebben dat niemand rechtvaardig is, dat de mensheid een compleet falen is in het vlees, gebruikt hij dopen om de dood en opstanding met Christus voor te stellen. Ongetwijfeld gingen sommigen door met in water gedoopt te worden, terwijl het koninkrijk nog in beeld was. Maar Paulus kon geen beroep doen op de ervaring van allen, zelfs in die vroege dagen. Hij zegt hen niet dat ze gedoopt moeten worden. Hij negeert de waterdoop.

Hij had al de basis van redding uiteen gezet en had de doop niet genoemd, maar veeleer uitgesloten door te staan op redding door geloof alleen, zonder werken. Hij gebruikt dopen als beeld, niet als een noodzakelijk ritueel. De waarheid die daar wordt geleerd is op zich voldoende om deze praktijk nutteloos te maken.

We proberen niet ons vlees in water te reinigen, maar we zien er van af in Christus' dood (Rom. 6:3,4). Het beeld is buitengewoon krachtig. In de waterdoop wassen we onze lichamen om gereinigd te worden. Maar deze doop in de dood is niet onze dood, maar de Zijne. De letterlijke actie is de Zijne, niet de onze. Hij had een doop om mee gedoopt te worden (Mark. 20:22). Maar had Hij die nodig om Zich te bekeren, of om Zijn zonden vergeven te krijgen of Zijn hart gereinigd? Tot aan Zijn offer, geen enkele. Bij het Zichzelf offeren voor de zonden van heel de mensheid, was het nodig dat Hij gedoopt zou worden, meer dan wie dan ook in heel het universum, want Hij werd tot zondoffer gemaakt voor allen. Zijn doop leidde Hem naar de dood, want alleen zo kon Hij gered worden van de zonde en onzuiverheid die Hij droeg. Hij werd daar gedoopt voor onze zonden. Wij waren in Hem. Het waren niet Zijn eigen zonden die afgewassen werden, maar de onze. Dit is de enig echte doop. Ze bereikt alles wat het ritueel alleen maar suggereert, en veel meer dan het ooit betekende voor de Besnijdenis. We leggen het symbool terzijde, omdat we de substantie genieten.

We hebben grote sympathie voor de energieke pogingen die gedaan worden om te "bewijzen" dat de doop onderdompeling vereist. Het is waar dat dopen onderdompelen betekent. Maar we kunnen zien dat onderdompelen niet noodzakelijkerwijze *compleet* ondergaan aanduidt, wanneer we lezen dat onze Heer en Zijn discipelen hun hand in de schotel onderdompelden voor een stuk brood (Matt. 26:23; Mar. 14:20; Joh. 13:26).

Als het beeld onze doop in water zou zijn, zoals algemeen verondersteld, dan zou onderdompeling ongetwijfeld veel beter onze begrafenis en opstanding illustreren dan de oppervlakkige doop zoals die zelfs onder Joden ingang heeft gevonden (Mar. 7:4), en waaraan zij zich overgaven vóór de lunch (Luk. 11:38). Maar de waarheid wordt niet door onze doop naar voren gebracht. Wat is er dat de dood aanduidt in slechts een plons in water? Er zou een meer suggestieve daad moeten zijn om dit naar voren te brengen. Zeker, onderdompeling is een veel beter beeld van begraven, maar opstanding wordt verzwakt door het gebrek aan iets dat de dood aanduidt. Dit is allemaal onnodig, want in het geval van onze Heer werd de reiniging, die dopen in water slechts uitbeeld, gedaan door feitelijke dood en begrafenis en opwekking. In ons geval ligt het beeld in ons zijn in Hem toen hij de echte reiniging onderging op Golgotha.

De doop in water brak niet de fysieke barrière af die de heiligen van God scheidde, maar doop in geest verenigt allen in één lichaam, of dat nu Joden of Grieken zijn, slaven of vrijen, mannelijk of vrouwelijk (1 Kor. 12:13; Gal. 3:28). We zijn allen één in Christus Jezus. In het boek Handelingen, waar beide dopen een plaats hadden, veroorzaakte de neiging van de doop in geest om deze barrières ter zijde te stellen veel verdeeldheid en verwarring. De zaak van Cornelius is zeer instructief om te laten zien dat dopen in water niet de kloof tussen Besnijdenis en Onbesnedenheid overbrugt, maar de doop in geest doet dat wel. Petrus ging naar Cornelius voordat deze sowieso gedoopt werd, en gebruikte het feit van de doop in

geest, niet water, om zijn gemeenschap met deze proselieten te rechtvaardigen. Zo zal het ook zijn in het koninkrijk. De natiën zullen gedoopt worden, maar dat zal hen zeker niet de plaats van Israel geven.

Hoewel dopen onlosmakelijk verbonden is met de redding van de Besnijdenis en de deur is naar het koninkrijk, verenigde het niet allen die het ontvingen in één lichaam. De grote kloof tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid bleef bestaan. Zoals getoond door het gedrag van Petrus en de gelovige Joden in het geval van Cornelius, kon er door hen geen vereniging van de twee klassen overwogen worden, zelfs niet met proselieten van de poort. Hoeveel minder met de natiën als zodanig! En dit zou perfect begrijpelijk zijn met het oog op de beloften aan het fysieke zaad van Abraham en David, wat nooit overgedragen kon worden aan alle natiën zonder leeg te worden. Geen van deze verplichtingen verhinderen God van het vandaag verenigen van de heiligen in één lichaam, of ze nu behoren tot de Besnijdenis of de Onbesnedenheid, want ons gebied is boven, in de hemelen, en onze zegeningen zijn geestelijk. Deze zijn aan niemand beloofd, en kunnen daarom door het gezamenlijke lichaam worden genoten. waarin alle leden van gelijke rang zijn, of ze nu besneden of onbesneden zijn.

In het koninkrijk zelf zullen de natiën gedoopt worden, maar de grote ongelijkheid tussen hen en Israel zal eerder benadrukt dan verwijderd worden. Voor zover we weten zullen de Israëlieten alleen het dopen en het onderwijzen doen, en de natiën zullen gehoorzaam toegeven (Matt. 28:19,20). In plaats van weggedaan zal de afgrond tussen Jood en Griek groter zijn dan ooit.

Hedendaagse inspanningen voor kerkeenheid worden grotelijks gehinderd door onwetendheid op dit punt. Grote groepen van gelovigen alsook nominale kerkleden menen dat een soort van doop nodig is voor eenheid, om maar niet te spreken over redding. Sommigen zouden nooit afstand willen doen van de kinderdoop, op grond van dat God een God van liefde is, en dat het weglaten er van "intens lijden zou brengen aan miljoenen moeders en vaders die zich nu verheugen in het feit dat wanneer hun kinderen in hun vroege jaren geroepen zouden worden naar hun hemelse Vader, zij al in de schoot van God zijn."

Het heersende beeld over de plaats van de doop wordt in de Encyclopedia Britannica als volgt uitgedrukt: "Christelijke doop is het sacrament waardoor een persoon ingewijd wordt in de Christelijke kerk. "Dit zou zowel de kinderdoop als de doop van een gelovige betreffen. Zonder twijfel is dit idee opgekomen uit het feit dat dopen een vereiste is voor intrede in het koninkrijk op aarde, en dit koninkrijk wordt gewoonlijk verward met de kerk. Geleidelijk is het verder verward geraakt met andere dingen, zoals regeneratie. Een vreemde uitleg wordt in de vroege jaren gegeven door Tertulianus. In die tijd werd het beeld van een vis vaak gebruikt om een gelovige te vertegenwoordigen, omdat de beginletters van de woorden Iesus CHRISTOS THEOU UIOS SOTER (Jezus Christus Gods Zoon, Redder) het woord VIS spellen (ICHTUS). Daarom zei hij> "Wij vissen zijn geboren in water, overeenkomstig de naam van onze Heer, Jezus Christus. " Dit "bewijst" regeneratie door dopen! Het werd "de grote besnijdenis" genoemd, omdat sommigen het er op hielden dat de doop de plaats had ingenomen van dit ritueel.

Voortgang in dopen

Dopen wordt gewoonlijk behandeld als een stereotiep figuur met dezelfde kracht, waar het ook wordt gevonden. Het is veeleer als een kameleon, die zich aanpast aan zijn omgeving. Alle figuren zijn zoals dat. De betekenis van een woord in de Schrift is constant, maar het gebruik er van, en in het bijzonder de figuurlijke toepassingen, varieert met de context. In Handelingen wordt nadrukkelijk beweerd dat de doop van Johannes niet dezelfde was als de latere doop (Hand. 19:3,4). Maar weinigen, zo schijnt het, hebben dit opgemerkt en gaan nog steeds terug naar het ritueel onder Johannes.

Dopen is progressief. Zelfs voor Paulus' brieven was er een voortgang in het belang er van. De doop op de Pinksterdag had veel meer in zich dan vóór het offer van Christus. Die van Johannes was een doop van bekering voor de vergeving, of pardon, van zonden. In Handelingen waren er twee dopen, één in geest en één in water. Dan is er een terugkeer naar één, in geest. De Besnijdenis verlangt altijd water. De Onbesnedenheid verlangt geest.

Johannes zei: "Ik doop in water." Maar Petrus, op de Pinksterdag, zei: "...jullie zullen het geschenk van de heilige geest ontvangen" (Hand. 2:38;SW). Vandaar dat we in Handelingen zowel water als geest hebben. De Besnijdenis ontving de heilige geest *nadat* zij in water gedoopt waren. Maar Cornelius, hoewel hij slechts een proseliet was, ontving heilige geest *voordat* hij in water was gedoopt. Dit is zeer opmerkelijk, want hiervoor scheen het dat de waterdoop essentieel was voor de ontvangst van de geest. Zodra we zien dat geest water opvolgt bij de Besnijdenis, maar er aan vooraf gaat bij de Onbesnedenheid, zouden we klaar staan om te verstaan waarom er een terugkeer is naar één doop, die in geest, wanneer het Onbesnedenheidsevangelie van vandaag door Paulus was onthuld.

De doop in water was zeker een middel voor redding, en zal dat opnieuw zijn. De Schrift leert dat met nadruk. Vele jaren heb ik me hier tegen verzet en heb ik geprobeerd de passages die het leren weg te verklaren, omdat ik de teksten kaapte van de Besnijdenis en ze "toepaste" op mijzelf. Hoe groots is het in staat te zijn heel de Schrift te geloven en de plaats te zien die God aan iedere passage heeft gegeven! Dan zullen we niet die passages hoeven te ontwijken die duidelijk redding door waterdoop leren. Omdat ik zelf het ritueel had ondergaan, had ik er geen vooroordeel tegen zoals die welke niet gedoopt waren. Maar ik had Romeinen bestudeerd en kon de daar onthulde genade niet verzoenen met redding op andere gronden dan genade en geloof. De doop was te dicht bij redding door werken, wat ik verafschuwde.

Petrus, in zijn brief (1 Petr. 3:20), bevestigt zijn Pinksterdag praktijk. Er was water voldoende in de Zondvloed, en Noach en zijn verwanten werd er doorheen gered. Als vertegenwoordiging hiervan, zegt Petrus, redt de doop nu jullie. En wie zou het beter weten dan Petrus, geïnspireerde brieven schrijvend aan de Besnijdenis? Maar hij had, tegen deze tijd, veel ervaring opgedaan met gedoopte discipelen. Velen die gedoopt waren waren weggevallen toen het koninkrijk niet doorbrak. Daarom kwalificeert hij zijn bewering om aan te tonen dat alleen een oppervlakkige reiniging niet voldoende is; het moet dieper gaan. Het is "niet het aandoen van het vuil van het vlees, maar het onderzoek van een goed geweten voor God, door de opstanding van Jezus Christus" (1 Petr. 3:21;SW).

Een andere passage die duidelijk redding door waterdoop leert, is bij de afsluiting van het verslag door Markus. "Die gelooft en gedoopt is zal gered worden, Maar de ongelovige zal veroordeeld worden" (Mar. 16:16; SW). Ik ben onuitsprekelijk dankbaar dat dit mij niet langer verstoort zoals het eens deed. Overtuigd als ik was door mijn studie van Romeinen dat God alleen mijn Redder is, kon ik niet begrijpen hoe het anders zou kunnen zijn, totdat mijn ogen geopend werden voor de verschillende fases van Gods werkingen, en het verschil tussen het Besnijdenisevangelie en dat voor vandaag. In het ene is de waterdoop essentieel; in het andere dankte Paulus God dat hij niet meer had gedoopt, omdat God hem niet de opdracht had gegeven om te dopen, maar om het evangelie te brengen. Voor de besnijdenis moet er een doop in water zijn, zelfs wanneer de doop in geest wordt toegevoegd. Maar wanneer God niet handelt met het vlees, dan wordt de doop in geest noodzakelijk en is water niet nodig.

Deel 9 - Die onder de wet is

Ik ben blij om te zien dat geleidelijk aan het grote verschil tussen het evangelie van de Besnijdenis en dat van de Onbesnedenheid zich onder de heiligen verspreidt. Maar het stelde me teleur dat in sommige gevallen dat niet zo is, dus ben ik steeds meer onder de indruk van de noodzaak van het tot de bodem van deze dingen gaan. Er is genoeg helder onderwijs over wat de Schrift zegt, maar we hebben een gebrek aan een dieper begrip van waarom deze dingen zo zijn.

Er zijn vandaag een groot aantal filosofieën in de wereld. Mensen hebben veel te zeggen en sommigen denken zich in dat zij echt iets weten over wat er in de wereld gaande is. Maar indien je simpelweg een vraag stelt, zijn ze allemaal stil. Dat ene woord is > Waarom?

Ik denk dat het ons voorrecht is, als we volwassen worden in ons verstaan van Gods woord, om onder het oppervlak te gaan en weten waarom bepaalde dingen zo zijn. Dan zal het veel eenvoudiger zijn om te voorkomen wat fout is en je te schikken naar wat de Schrift te zeggen heeft.

In onze studies zijn we nu aangekomen bij het onderwerp van de wet, de wet van Mozes. Er is in de brieven van Paulus heel wat gezegd over de wet, in het bijzonder in Romeinen en Galaten. De houding die we tegenover de wet zouden moeten aannemen wordt in deze brieven duidelijk naar voren gebracht, en uiteraard ook in een paar andere, aantonend dat er, waar het de wet betreft, een enorm verschil is tussen de evangeliën van de Besnijdenis en van de Onbesnedenheid. Nu zou het goed zijn om terug te gaan en zien waar het Christendom op het verkeerde pad is gekomen. Waarom is het dat de mensen van de Heer in een mist zijn over deze zaak, ondanks de heldere onthulling die we in Romeinen hebben? Slechts weinigen schijnen het grote verschil tussen de twee evangeliën te verstaan.

Laten we de hoofdpunten van onderscheid eens bekijken. In het evangelie van de Besnijdenis hebben we wet. Ze is niet afgeschaft. In feite gaat de wet voort, doorheen het millennium. Dan zal Israël nog steeds onder de wet zijn. Er zal een groot verschil in contrast zijn met wat daarvoor was, maar toch gaat het voornaamste doel dat God in beeld heeft regelrecht door in heel die aion, waar het de Besnijdenis betreft. De wet werd niet gegeven om gehouden te worden. Ze werd niet gegeven zodat mensen ze zouden houden en erkenning van God zouden krijgen, maar om hen hun onvermogen om ze te houden te laten zien. Dat is waarom we de lange lijst van falen in Israël hebben. De wet die bij de Sinai werd gegeven was, vanuit het oogpunt van Gods bedoeling, een groot succes. Ze liet zien dat de mens niet in staat is te voldoen met de standaarden er van. JAHWEH's volk had allerlei soorten speciale voordelen. Aan hen werd deze wet gegeven en zij blonken alleen uit in het tot een mislukking maken van het houden er van. Dat was Gods bedoeling, ook al was dat tegengesteld aan Zijn geopenbaarde wil. Dit gaat door in het millennium, zelfs wanneer de wet op hun harten is geschreven. Er wordt geen perfectie bereikt, zelfs niet in die gezegende tijd.

Misschien zal het helpen om te laten zien hoe nutteloos het houden van de wet is, als we kort de effecten er van op de andere natiën overwegen. In het millennium zal er via Israël zegen zijn voor de wereld. De kennis van JAHWEH zal de aarde bedekken zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Als dat zo is, waarom zijn er dan die verschillende gelegenheden waarbij de natiën zich tegen JAHWEH keren? In het land van Israël zal de kennis van JAHWEH algemeen zijn, maar niet onder de natiën. Er zal een grote afval zijn aan het einde van het millennium. Ik dacht altijd dat het millennium een tijd van perfectie zou worden, maar onder de wet is geen voleinding mogelijk. Israël houdt, op dit moment, niet de wet. Maar zij van hen die nu in Christus geloven, worden, in plaats van verslonden te worden door vurige oordelen, opgeheven naar bovennatuurlijke hoogten, net als alle andere leden van Zijn lichaam.

We zullen nu een probleem bekijken dat de dienaren van God in ruime mate heeft in de problemen heeft gebracht en waar, voor zover ik weet, er nooit een echte oplossing is geweest. En dat is: wat is vandaag de plaats van de wet? Ooit, toen ik dit onderwerp behandelde, zei een van mijn vrienden dat hij dacht dat het prima was dat, in de kerken van het Christendom, aan kinderen de wet werd geleerd, opdat ze daardoor een kennis van zonde zouden opdoen. Dat is waar de wet voor gegeven is. Voor mij was dit niet erg overtuigend en werd dat nog minder toen ik het overdacht in het licht van de feitelijke praktijk. Ik bracht een paar jaren door in een land waar iedereen amateur theoloog was. Ze kenden allen de tien geboden en lange uitleggingen er over uit hun hoofd. Het was echt verrassend welk een plaats in dat land aan de wet van Mozes werd gegeven. Het was in de praktijk een deel van het schoolsysteem, een opvoedende noodzaak. Maar de neiging was om mensen zelfrechtvaardig te maken. Het leidde zelden tot overtuiging en redding door geloof.

Het Hooggerechtshof heeft vastgesteld dat wij [de U.S.A.] een Christelijk land zijn. Anders zou het moeilijk zijn om het te verwezenlijken! Maar in deze plaats waar ik naar verwijs, werd religie voortdurend ingebracht. Als nu van zulk een onderwijs werd gedacht dat het mensen voorbereid voor het evangelie, dan zou dat iets goeds zijn. Maar ik vertel u rechtuit dat ik in heel mijn leven nooit zo'n dode plaats heb gezien. Je kon met de mensen over de Bijbel praten, maar het had niet meer effect dan het in Israël had. De wet werd niet gegeven om te redden. Alleen het evangelie kan dat doen. De wet is niet nodig om mensen voor te bereiden op het evangelie. Ze werd nooit aan de natiën gegeven.

Ik zal een passage lezen om te laten zien wat de wet deed voor Israël en het schijnt me toe dat ze overal elders hetzelfde effect had. "Maar hun denken werd verhard, want tot op vandaag de dag blijft dezelfde bedekking op de lezing van het oude verbond, niet weggenomen, omdat zij alleen in Christus verdwijnt" (2 Kor. 3:14;SW). Hier ziet u het gevolg van de wet op Israël. Het maakte hen verhard. En dat is ook wat u in het Christendom ziet. Veel Christenen spreken over zichzelf als waren zij het geestelijk Israël. Ik denk dat het niet ver bezijden de waarheid zou zijn als we hen het "ongeestelijk Israël" zouden noemen.

We vinden deze zelfde bedekking in het Christendom. Toen ik naar de zondagsschool ging werd mij verteld: "Als je braaf bent en God gehoorzaamt, dan

zul je naar de hemel gaan." Dat is het Christendom, maar niet de Schrift. Het maakt het hart verhard en brengt er een bedekking over aan.

Er zijn een paar zeer eenvoudige dingen die de meesten van ons niet volledig begrijpen in verband met de wet. Als ik ze alleen maar noem, zult u zien wat ik bedoel. Ik wil in het bijzonder op uw hart te leggen dat de wet niet Gods weg is om met de mensheid om te gaan. Maar dat is nu juist wel de gedachte die je in het Christendom en hun publicaties vindt. Zij staan er op dat God ons Zijn wet gegeven heeft en dat wij die moeten houden.

Om te beginnen liet God de mensheid ruim twee duizend jaar [2513 jaar om precies te zijn; WJ] lang zonder wet. Hij gaf pas de wet aan Israel toen zij bij de berg Sinai waren aangekomen. Niet alleen dat, maar Hij gaf ze niet aan de mensheid in z'n geheel. De wet is iets zeer beperkts. God gebruikt slechts een zeer klein deel van de mensheid in deze demonstratie van de zwakte en het onvermogen van het vlees. Ze is er niet voor heel de mensheid. God bedoelde ze nooit voor het hele ras. Ze was beperkt in tijd en bereik. Niet alleen dat, maar het is een nationaal iets. Ze werd alleen aan één natie als zodanig gegeven, niet slechts aan individuen in die natie.

Wanneer we Israel bij de Sinai horen zeggen: "Alles wat JAHWEH gesproken heeft zullen wij doen," kunnen we niet anders dan medelijden met hen hebben. Hoe verduisterd moeten zij wel zijn geweest met betrekking tot hun eigen hart en vermogen! De gedachte alleen dat zij Gods heilige wet konden vervullen! Maar wat is dat, vergeleken met de natiën vandaag? Zij hebben gezien wat er met Israel gebeurde. God heeft ons deze les gegeven. Wij hebben ze in de Schrift. God heeft het heel duidelijk gemaakt, zo duidelijk dat de huidige bedeling is gebaseerd op deze demonstratie, dat zij die in het vlees zijn God geen genoeg kunnen doen of Zijn wet gehoorzamen. Ondanks dit stelt het Christendom zichzelf in dezelfde plaats als Israel heeft gedaan. Ik kijk niet langer terug naar deze boze mensen uit het verleden. We kunnen erger falen veel dichterbij huis vinden. Het Christendom heeft een plaats van veel groter zelfvertrouwen en verbeelding ingenomen dan Israel ooit deed, en dat is de reden waarom het mij schijnt dat Christenen helemaal de verkeerde kant op gaan wanneer ze denken dat zij zichzelf onder de wet moeten plaatsen.

Ik hoop dat u deze tegenstelling zult begrijpen. Veel echte gelovigen willen onder de wet zijn. Dat is veel erger dan Israel bij de berg Sinai. Denkend aan het licht dat gelovigen nu zouden moeten hebben, denk ik dat wij in ons midden groter falen kunnen vinden. Wanneer we de gedachte krijgen dat wij, in onze eigen kracht, Gods wil kunnen vervullen, zondigen we tegen licht zoals Israel nooit had. Het schijnt me dat één oorzaak van de duisternis en van de bedekking die vandaag op het hart van het Christendom ligt, de reden waarom we ze niet met de waarheid kunnen bereiken en dat het evangelie hen zo weinig aanspreekt, is omdat, het is raar om te zeggen, zij zoveel van de Bijbel weten, maar van de verkeerde delen. Zij hebben met opzet het feit genegeerd dat God de wet nooit aan de natiën gaf en hebben zichzelf op arrogante wijze er onder gesteld. Hoe verwaand en dwaas is dat!

Ze erkennen tot op bepaalde hoogte de onmogelijkheid van het er zich helemaal aan houden, want zij verdelen de wet in morele en ceremoniële gedeelten, om zo sommigen de delen te ontwijken die zij niet kunnen vervullen, zoals het zo af en toe naar Jeruzalem gaan. Er zijn delen van de wet die alleen in het land Israel vervuld kunnen worden, en als je niet in het land bent, kun je de wet niet vervullen.

Hier hebben we één aanwijzing over waarom zo velen de verkeerde kant op geleid worden door de verschillende vergissingen in verband met Israel. Als we niet van de weg afgedwaald waren en werkelijk het feit gegrepen hadden dat zelfs de Israelieten nu door Paulus opgeroepen worden om aan de wet te sterven, dan zou veel van het onderwijs dat vandaag het volk van de Heer misleidt geen enkele toehoorder vinden. Velen proberen bijvoorbeeld te bewijzen dat deze natie [USA] deel uitmaakt van Israel en als gevolg daarvan zouden ze zich onmiddellijk onder de wet plaatsen - tenminste, dat zouden ze behoren te doen. Wel, als dat het geval zou zijn, wat doen ze dan in de verre uithoeken van de wereld? Er is iets heel, heel erg verkeerd met hen. Als ze niet in het beloofde land zijn, is het omdat ze niet de wetten hebben gehoorzaamd en onder de vloek van de wet zijn. Juist het feit dat ze verstrooid zijn laat zien dat zij niet in aanmerking komen voor de zegeningen, maar voor de vloeken van Israel. Als zij iets willen opeisen, laten ze dan die opeisen.

Vandaag hebben we in het Christendom bij vrijwel iedereen de bedekking op het hart liggen. Jongstleden zondag werd mij een traktaat gegeven, met de titel: "Stralen van levend licht." Ik zal u een stukje doorgeven om iets van deze bedekking te onthullen. Het was een traktaat van de Mormonen. Het is slechts een klein voorbeeld. Het laat zien hoe weinig bekend is van deze waarheid die ik u voor ogen heb willen brengen. Hier hebben we wat 'Sint Paulus' getuigenis' wordt genoemd. "De apostel Paulus wordt over het algemeen voorgesteld als de prediker van de grote leer van rechtvaardiging door geloof alleen." Deze man ziet iets. Hij weet wat er in het woord van God staat. Ik citeer opnieuw. "Maar dat hij bij dit onderwerp verkeerd wordt verstaan, wordt duidelijk uit zijn brief aan de Romeinen..." Dit is opmerkelijk. Ik denk niet dat ook maar iemand naar de Romeinenbrief zal gaan om te bewijzen dat rechtvaardiging door geloof niet waar is. Maar hier komt het: "... waarin, terwijl hij de leer van rechtvaardiging verkondigt, hij ook de nadruk legt op de noodzaak van goede werken als de vrucht van geloof, bijvoorbeeld wanneer hij zegt: 'Die aan ieder mens zal geven naar zijn daden..''" Maar de ene passage houdt zich bezig met Gods oordeel van heel de mensheid, zonder geloof; de andere geeft de genade weer die aan de gelovige in Christus Jezus wordt betoond. Dus moeten we aanvaarden dat wat geen betrekking heeft op ons, en dat verwerpen wat ons speciale deel is?

Door zulke praktijken wordt het evangelie van de genade van God absoluut uit het woord van God verdreven. Al wat deze man heeft is wat de ongelovige heeft die naar het oordeel gaat. Er zit in het geheel geen evangelie in. U ziet het, hij heeft precies dat waar ik het over heb - rechtvaardiging door middel van werken. En het vindt het in het boek Romeinen!

Het is vrijwel dezelfde bedekking als die van Israel. Toch had Israel ooit een onthulling. En dus heeft deze man een onthulling. Hij citeert in feite uit de Schrift!

En toch is er een bedekking, en het schijnt mij dat deze bedekking komt door de natiën die proberen de wet te houden die aan Israël was gegeven. De natiën hebben de Bijbel, maar, net als Israël aan de voet van de Sinai, hun harten rebelleerden bij het ontvangen van Gods genade en zij wilden zelf werken voor hun eigen redding.

Zo kunt u vandaag zien dat de wet, in plaats van te doen wat heel wat theologen denken dat ze doet, dat is: de grond openbreken voor het evangelie, de harten van mensen hard maakt. God heeft nooit bedoeld dat ze iets anders zou doen. God hoefde de wet niet te geven om ze voor te bereiden op redding, maar veeleer om te demonstreren wat er in het hart van een mens zit, om de mens op zijn plaats te zetten zodat aan Hem Zijn verheven positie gegeven kan worden als de Redder en Rechtvaardigen van allen.

De "wet" voor de natiën

De meeste mensen zijn van mening dat er maar één nieuw verbond is. Maar er is een nieuw verbond dat met Israël gemaakt zal worden in het land dat aan hen is toegewezen, én er is een ander nieuw verbond dat ons door Paulus voor ogen wordt gebracht, dat niet beperkt is tot Israël en voor vandaag is, terwijl het nieuwe verbond voor Israël er voor hen is in de toekomst, wanneer zij opnieuw in het land bijeen gebracht zijn geworden.

Niet alleen dat, maar er zijn twee wetten. Dit kan een beetje verwarrend zijn. Omdat een van de nieuwe verbonden niet een letterlijk verbond is, maar dat alleen genoemd wordt omdat dit het verbond vervangt dat aan Israël werd gegeven, zo is het ook met de wet. De wet die aan Israël werd gegeven had een doel. Ze werd niet gegeven om gehoorzaamd te worden, ze werd gegeven om gebroken te worden, en, feitelijk, voordat Mozes het volk kon bereiken, brak hij zelfs de stenen tabletten waarop ze was geschreven. Het was Gods bedoeling dat ze gebroken zou worden.

Indien het Christendom zich alleen maar bewust kon worden van het feit dat de wet gegeven werd om zonde een overtreding te maken - om het karakter er van zwaarder te maken, dan zouden ze wel zonder de wet willen zijn.

Deze scene hier beneden is alleen een toneel waarop de tragedie van de mensheid door God gebruikt gaat worden om Zichzelf aan heel de schepping te onthullen. De wet is alleen maar een bijproduct.

Nu wil ik u in het bijzonder er op wijzen dat wanneer de waarheid voor vandaag door Paulus aan ons wordt gepresenteerd, die niet gebaseerd is op wet, maar op het falen van wet. Het grote punt is hier dat wij aangekomen zijn bij het einde van de wet. God heeft ons gedemonstreerd dat er in de wet niets is waardoor men redding of zegen kan verkrijgen. Dat is niet zo bij de Besnijdenis. God houdt in de koninkrijks-aion de wet aan om Zijn demonstratie compleet te maken. God beperkte Zijn wet tot alleen een klein volk. Later zal Hij de wet schrijven op de harten van Zijn volk en zelfs dat zal geen perfectie veroorzaken. Toen we aan het einde van de bedeling van de wet kwamen en in de tijd wanneer Paulus begint te

schrijven, hebben we een goddelijke rechtvaardigheid die helemaal buiten wet om verkregen wordt.

Ik dank God dat vroeg in mijn ervaring als gelovige, ik er toe werd geleid een studie te doen in Romeinen. Op dit punt is Paulus' evangelie radicaal anders dan wat de Besnijdenis apostelen hadden voor Joden en proselieten. Laten we, om verder het punt te benadrukken dat elke passage in zijn context gehouden moet worden, de volgende uitspraak in Romeinen 7:13 overdenken. "De doeners van de wet zullen gerechtvaardigd worden." Laten we niet de context lezen. In deze demonstratie willen we de context niet. We lezen gewoon dat de doener van de wet gerechtvaardigd zal worden. "Maar," zo zegt u, "dat is helemaal anders. In Romeinen 3:20 lezen we: 'want door werken van de wet zal in het geheel geen vlees gerechtvaardigd worden ...'(SW). Zie je wel hoe de Bijbel zichzelf tegenspreekt?" Als die er al is zou z'n tegenspraak gecorrigeerd moeten worden. Het zou moeten lezen: "De doeners van de wet zullen niet gerechtvaardigd worden." Maar tussen deze twee passages lezen we: "Niet één is rechtvaardig, zelfs niet één." In plaats van dat het tegenspraak is, is het gewoon een logisch gevolg. Indien er geen doeners van de wet zijn, dan is het heel helder dat niemand gerechtvaardigd zal worden - geen vlees zal voor God gerechtvaardigd worden.

Dat is maar één voorbeeld. De passage die ik u voor ogen wil stellen is net als die. In Romeinen 1:18 tot 2:16 lezen we over hen die niet onder de wet zijn. God zal een ieder belonen naar zijn daden. "... zeker aan hen die door volharding in goede werken glorie, eer en onvergankelijkheid zoeken, aionisch leven gevend" (Rom. 2:7;SW). Hier hebben we een grote feitelijke uitspraak. Allen zullen erkennen dat het waar is en we durven het niet tegen te spreken. God moet het juiste doen met al Zijn schepselen. Hij moet hen belonen die de voorwaarden vervullen.

Maar wie gaat deze beloning krijgen? Ik had hier een beproevende tijd over in Europa. Sommigen stelden dat er zulke mensen waren. We kunnen ons inbeelden dat zulke karakters bestaan, ook al hebben we er nooit een gevonden. Maar God heeft het duidelijk gemaakt dat niet één rechtvaardig is, laat staan goed (Rom. 3:10). Dat zou de zaak vaststellen.

Ik heb nu duidelijk gemaakt dat er in het geheel geen tegenspraak is, maar dat het betoog bovenal vereist dat God rechtvaardig zal zijn en iedereen zal behandelen naar deze standaard van rechtvaardigheid. Als we een stukje verder gaan in Romeinen, zullen we zien dat God er niet op rekent dat iemand zichzelf rechtvaardigt. In het vijfde hoofdstuk van Romeinen lezen we: "Zo dan, omdat het door één overtreding voor alle mensen kwam tot veroordeling, ..." (Rom. 5:18;SW). God zij dank, er zijn geen uitzonderingen! Het zou het werk van Christus teniet doen als ook maar één enkele ziel in staat zou zijn z'n weg te bewerken naar redding of rechtvaardiging of iets van dat soort, hetzij door wet of zonder wet.

Het geweten is Gods wet voor de natiën. Paulus zegt: "Want wanneer de natiën, die geen wet hebben, van nature de dingen van de wet doen, dezen, die geen wet hebben, zijn een wet voor zichzelf, die de werking van de wet laten zien, geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigend" (Rom. 2:14,15;SW). Precies zoals de wet van Mozes hen veroordeelt aan wie ze werd gegeven, omdat zij niet de macht hadden om ze te vervullen, zo werd aan de natiën het geweten

gegeven zonder het noodzakelijk vermogen om zich ten allen tijde aan haar aanmaningen te houden. In het oordeel zal het de plaats van de wet innemen voor hen die niet verlicht zijn door goddelijke onthulling.

Maar de gelovige zou niet moeten wandelen naar dit zwakke licht, noch zou hij het oordeel moeten vrezen waarheen het leidt, want hij heeft de stralende helderheid van Gods grootste genade, zowel als lichtgever en als een vitale kracht, om hem in staat te stellen ver boven de aanmaningen van het geweten of de donders van de wet te leven.

Deel 10 - Gekruisigd met Christus

Wij zijn met Christus gestorven. Dit is niet toepasbaar op Gods aardse volk. U zult het niet vinden in de brieven aan de Besnijdenis, voor de simpele reden dat God met hen nog niet klaar is, maar nog steeds met hen bezig is in het vlees, en dat ook zal doen in de aionen die nog moeten komen. Zij die met Paulus zijn slaan dat alles over en hebben al de voleindingen van de aionen bereikt (1 Kor. 10:11). We lopen, in geest, ver voor op de Besnijdenis. O, konden onze religieuze leiders dit maar zien! Soms, tijdens het bestuderen van het Hebreeuws, ik heb gedacht dat het goed zou zijn te overdenken wat anderen onderwijzen en zo heb ik gelezen wat zij te zeggen hadden. Onder andere is het voor hen moeilijk te zien dat Israel in de duizend jaren offers en een priesterschap zal hebben. Waarom? Dat alles is toch weggedaan, zo denken ze. Hoe kan het dan opnieuw ontvangen worden? Ze maken geen onderscheid tussen Gods handelen met de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Zij zien niet dat, in geest, wij al voorbij het millennium zijn, zodat onze zegeningen nog niet passend zijn, zelfs niet in die aion van lichamelijke wonderen.

Wij zijn voorbij deze dingen gegaan, maar wanneer Christus komt, zal er, in een bepaalde zin, terugtrekking zijn en zal het vlees opnieuw een plaats hebben. De dood met Christus verwijst alleen naar ons. Ik wil in het bijzonder benadrukken dat het niet dood is in Christus. Een weinig verderop hebben die prachtige spraakfiguur over wat wij in Hem zijn. Onze dood is niet dezelfde als Zijn dood. Hij stierf voor ons en wij stierven in Hem. Wanneer we naar Hem gekruisigd opzien, kunnen we onszelf niet afbeelden als zijnde in Hem, omdat Hij daar ten behoeve van ons was. Veeleer kunnen we onze plaats zien in hen die letterlijk met Hem werden gekruisigd. Het is opmerkelijk dat de Schrift ons enig verslag zou geven over deze geëxecuteerde criminelen. Hun kruisiging bewerkt onze redding niet, maar toch wordt er veel over hen gezegd, zodat wij onszelf kunnen herkennen in deze verdoemde mannen.

Een schitterende passage in Galaten zet deze grote verdelende waarheden uiteen. Het leest als volgt: "Ik werd samen met Christus gekruisigd, toch leef ik. Niet langer leef ik, maar Christus in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik in geloof van de Zoon van God, Die mij liefheeft en Zichzelf voor mij overgeeft" (Gal. 2:20;SW). Let er op dat dit ietwat anders leest dan de King James vertaling. Het is een prachtig voorbeeld van nadruk. Het begint met Christus en eindigt met Christus. Ons wordt de minst krachtige plaats gegeven, samen met een negatieve. Alleen al de vorm van deze passage leert ons de waarheid die het naar voren brengt.

We zijn niet overdadig bezorgd over de persoonlijkheden van de twee dieven en de twee misdadigers. Het hele punt zit 'm in het feit dat we gekruisigd werden met Christus, in de dezelfde tijd en op dezelfde plaats met Hem. Dat is grote punt dat we vandaag behoren te benadrukken - kruisiging met Hem. Daarin zien we wat we in Gods ogen waren. Hij zou ons daar plaatsen als we onze verdiensten zouden krijgen. Het punt hier is dat we ook niet gewoon de dood, maar een schaamtevolle dood verdienen, en dat schandelijke einde wordt voor ons afgebeeld door deze vier die samen met Hem werden gekruisigd.

Welk soort mensen waren zij? De meesten van ons zouden geen omgang met hen willen hebben. Maar, Gode zij dank, dat hebben we wel! Omdat, tenzij wij onszelf in een andere plaats kunnen zien, dezelfde schaamtevolle dood lijdend die Hij leed, tot we dat kunnen zien, wij nooit volledig kunnen binnengaan in de grote waarheden die er voor de Onbesnedenheid zijn. Zoals ik al eerder zei, voordat God zelfs maar met ons begint is er geen noodzaak voor verdere demonstraties. Hij had al bewezen wat wij zijn, en dat kan niet lager zinken. Later toont de apostel de praktische kant. "Want die van Christus Jezus zijn kruisigen het vlees, samen met de hartstochten en de lusten"(Gal. 5:24;SW). Let daar op! God is aan het demonstreren waaraan mensen in vlees gelijk staan. Daarom toont Paulus bij het prille begin van de waarheid van de Onbesnedenheid het fundament er van: de kruisiging van het vlees. Dan weer in Galaten 6:12 - "Zovelen als zich goed willen voordoen in het vlees, dezen dwingen jullie besneden te worden, alleen opdat zij niet vervolgd zouden worden vanwege het kruis van Christus"(SW). O zo velen van het volk van de Heer zijn inbesloten in deze categorie. Waar zijn zij die niet proberen in het vlees een mooi gezicht op te zetten? Het Christendom is grotendeels een poging om van het vlees nog iets te maken. Maar Paulus zegt: "Maar moge het niet zo zijn dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heer, Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij werd gekruisigd, en ik voor de wereld"(Gal. 6:14;SW). Weet u, het is niet alleen de *dood* van Christus voor redding, maar het *kruis* van Christus voor vernedering. Zo weinigen maken dit onderscheid, maar er is een geweldig verschil. Het is de schaamtevolle dood. Het einde van het vlees is hier in beeld. Alle pogingen om geestelijk Israel te zijn, om onszelf te verbinden met de lichamelijke kenmerken van het evangelie van het Christendom, dat alles is in verband met het vlees en is in ons geval voltooid. Helaas, hoe weinigen zien de waarheid dat wij gekruisigd zijn met Christus.

Kruisiging is niet alleen op ons toepasbaar, maar ook op de hele wereld. Indien die waarheid vandaag in bezit zou zijn, zou dit het hele oppervlak van deze aarde veranderen. Indien de zogeheten Christelijke natiën zouden erkennen dat de wereld gekruisigd is geworden, dan zou praktisch alles wat ze doen vandaag gestopt worden en zouden ze het tegendeel doen. Indien wij ons bewust zouden zijn wat hier over de wereld staat geschreven, zou het alles voor ons veranderen en ons vrede geven.

Als ik deze waarheden niet zou hebben en naar de wereld van vandaag zou kijken, dan zou ik wel ernstig verhard moeten zijn om te verdagen wat ik zie. Er zijn allerlei bewegingen gaande om de mens beter te maken. Ze zijn er al vier of vijf duizend jaar mee bezig en kijk waar we zijn! En sommige mensen schijnen te denken dat ze echt iets gaan bereiken! Zij van ons die door de eerste wereldoorlog zijn gegaan zijn een beetje skeptisch, geheel en al buiten wat de Schrift te zeggen heeft. En zij van ons die de mens en het vlees kennen, zoals we dat in de Schrift hebben, verwachten nu niets meer van menselijke inspanningen dan in het verleden, om de simpele reden dat God de wereld al gekruisigd heeft.

Zelfs in de verslagen over het leven van onze Heer kunnen we, als we onder het oppervlak kijken, aanwijzingen vinden voor deze waarheid. Daar hebben we deze vier die met Hem gekruisigd werden. Er is een hele berg waarheid in verband met nummers in de Schrift, en het kan zijn dat het getal vier ons het wereldgetal voor ogen brengt. Jaren geleden, toen ons werd geleerd dat er slechts twee met Hem

gekruisigd werden, kon ik niet begrijpen waarom er slechts twee waren. Maar later ontdekte ik dat er vier waren, twee rovers en twee misdadigers. Zij geven ons een beeld van wat we vandaag in de wereld hebben. Er zijn allerlei soorten voorwendsele, maar als je het tot de kern terug brengt, is dit waar het op uit komt. Je kunt kiezen of je een dief bent of een misdadiger, maar we zijn allen waard gekruisigd te worden. Ja, we zijn beide, want we doen niet alleen God onrecht aan, maar we beroven Hem iedere dag. Het kan moeilijk zijn het te geloven, toch is het precies waar de vrede ligt. We praten over vrede, maar er zal geen echte vrede zijn, totdat wij en heel het universum tot de conclusie komen dat niet Christus gekruisigd had moeten worden, maar wij. Wanneer we op dat punt uitkomen, zal de rest relatief gemakkelijk zijn.

De twee misdadigers werden al in het begin met Hem gekruisigd (Luk. 23:32). Daarna, toen de soldaten al loten hadden geworpen voor Christus' kleding en de inscriptie boven Zijn hoofd hadden geplaatst, werden de twee rovers gekruisigd (Matt. 27:38). Lijkt het niet opmerkelijk dat er hier vier mannen zijn en één van hen, ook al is hij een misdadiger, gered wordt? Hij geloofde. Lijkt het er niet op dat hij een plaatje is van hen die geloven, die hun plaats innemen door geloof? Wij kunnen "Amen" zeggen op wat hij te zeggen heeft: "... wij krijgen terug wat wij deden, maar deze man beging niets verkeerd"(Luk. 23:41;SW).

Deze man werd gekruisigd, niet in Christus, maar met Hem. De anderen werden ook met Hem gekruisigd. Op Golgotha zien we de wereld en onszelf gekruisigd, en aan de andere kant zien we Christus onrechtvaardig gekruisigd. En wanneer we dat eenmaal zien, dan schijnt het mij dat het helder is dat de demonstratie, waaraan God begon toen Hij Abraham en Israel bij de hand nam, niet langer nodig is in verband met de natiën. Als zij met Christus gekruisigd werden, dan zijn ze klaar met het vlees. Wij, die met Christus gekruisigd zijn, hebben het antwoord op de demonstratie gevonden. Er is voor God absoluut niets in het vlees. Zij die in het vlees zijn kunnen God geen genoegen doen (Rom. 8:8). Het enige dat wij er mee kunnen doen is het kruisigen. Geen nette dood, maar een vreselijke executie. Alleen zo kunnen we het schandelijke karakter er van herkennen, de totale schande er van. We bevestigen dat we niet alleen de dood waard zijn, maar de schaamtevolle dood van een crimineel. Dit raakt de wortel van de zaak.

God is geleidelijk doorheen de geschiedenis van Israel bezig geweest met het uitwerken van een demonstratie dat er in het vlees niets goeds is. De ene beproeving volgt de andere op, en zo zal het in de toekomst gaan, want het zal doorgaan nodig te zijn zolang het vlees nog een plaats heeft. Maar voor ons is het niet langer nodig. God gebruikt Israel om zo aan te tonen wat het vlees is, niet alleen voor hen, maar voor heel de schepping. Maar voor ons heeft het een ander doel, daarom wordt de les ingekort. Hier hebben we een van de grote onderscheiden tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Een belangrijke reden waarom het zogeheten Christendom en de zogeheten kerk, ja zelfs gelovigen, er niet in slagen Gods doelstelling te verstaan, is dat zij nog steeds de oude lijn volgen. Ze geven het vlees nog steeds een plaats. Zij zijn zich niet de plaats bewust die God er aan heeft gegeven: kruisiging. Noch zijn zij zich de plaats bewust die God aan de wereld heeft gegeven: kruisiging.

Soms komen heiligen bij mij en zijn ontmoedigd over de manier waarop dingen gaan in de wereld. Dingen gaan goed omdat ze helemaal verkeerd gaan. Gods bedoeling, Zijn ultieme doelstelling, wordt door juist dat feit vervuld. Ik verwacht niet dat dingen goed gaan, omdat dit de wereld is die in verband met ons gekruisigd is. We zouden er niets goeds van moeten verwachten. We zouden roverijen van rovers moeten verwachten. En dat is wat de wereld is in relatie tot God, een bende van rovers en misdadigers. Het is hierdoor dat God in staat zal zijn Zijn genade te verheerlijken. Zo ziet u dat deze grote waarheid eerst als een fundament neergelegd moet worden, voordat u deze gunst kunt begrijpen.

Veel goed onderwijs over genade is er niet in geslaagd vruchtbaar te zijn, omdat zij die luisterden zich hun behoefte er aan niet bewust waren. Ze kunnen zichzelf niet zo volkomen ontaard beschouwen, en daarom is genade aan hen verspeeld. Mijn gebed is dat God op de een of andere manier de lezers van deze zinnen bewust kan maken van de dood waaraan God hen door kruisiging heeft doen sterven. Dan zal het niet moeilijk zijn Zijn genade aan hen te onthullen. In feite is de reden waarom wij met Christus zijn gekruisigd dat God Zijn genade kan onthullen, niet alleen aan ons, maar doorheen ons aan anderen. Genade wordt door veel van Gods schepselen niet gemakkelijk begrepen. Het is niet Zijn bedoeling om ze allen door de molen te halen waardoor de Besnijdenis gaat. God gaat ons gebruiken om Zijn wijsheid en kracht ten toon te spreiden, maar in het bijzonder en speciaal Zijn genade. Om dat te doen moet Hij ons anders behandelen dan de Besnijdenis. Zij hadden bepaalde voorrechten. Zij waren dichtbij God en zou, logisch sprekend, God hen de hoogste plaats geven. Maar God zal iets veel groter dan dat doen. Indien Hij hen de hoogste plaats in het universum zou geven, dan zou Hij niet in staat zijn die grotere genade te tonen die ons de hoogste maakt.

O, dat we onszelf als gekruisigd konden zien! Dan zou God aan ons onze heerlijke plaats in Christus onthullen, en zouden wij ons wentelen in de genade die ons de hoogste trofeeën van Zijn liefde maakt.

Rechtvaardiging aan het kruis

Misschien is de beste manier om greep te krijgen op deze dingen, om naar het kruis te gaan en precies te zien hoe zij die met deze tragedie verbonden waren handelden, en wat ze zeiden. Wanneer we rechtvaardiging feitelijk zien in de ervaring van een individu, dan is het veel eenvoudiger te begrijpen. We zullen, indien mogelijk, proberen een voorbeeld te geven van hoe het werkt. In Duitsland ging ik naar Wittenberg, waar Luther een groot deel van zijn leven doorbracht. Het was een interessante plaats en bevatte veel aantrekkelijke voorwerpen. Niet alleen dat, maar toen ik daar was en een conferentie bezocht, ontmoette ik ongeveer twee honderd uitgevers van religieuze bladen, en ik was er altijd op uit om te zien of iemand van hen wist van rechtvaardiging. Maar zij konden geen enkel verschil zien tussen dat en vergeving of pardon. Het was allemaal in één pot gestopt. Maar voor mij is het onderscheid tussen de twee dingen geweldig groot. Indien de schepping van God aan het einde alleen opgepoetst zal worden, wat voor prestatie zal dat dan zijn? Het zou zeer beproevend zijn, niet alleen voor mij, maar voor God. Maar indien we een greep krijgen op rechtvaardiging zal er geen oppoetsen zijn, maar, in tegendeel, een uitgebreid vertoon van de wijsheid en genade van God. Kwaad zal niet alleen afwezig zijn, maar het zal omgevormd worden in goed,

en alleen God kan dat doen. En vergis u niet in mijn bedoeling. Iemand zei dat ik leer dat we kwaad moeten doen opdat er goed uit voort kan komen. God kan goed doen voortkomen uit kwaad, maar wij zijn in het geheel niet gelijk aan God. Hij kan het doen, wij niet.

Dit kan ons helpen onderscheid te maken tussen de twee evangeliën.

Laten we het geval overwegen van de soldaat die Christus' zijde doorboorde. In hem geeft de Schrift ons een lichtbrengend voorbeeld van de mogelijkheid van rechtvaardiging, en, als een terzijde, hoe God kwaad kan gebruiken. De passage leest als volgt: "De Joden dan, omdat het voorbereiding was, opdat de lichamen niet aan het kruis zouden blijven tijdens de sabbat, want de dag van die sabbat was groot, vroegen zij Pilatus dat zij hen de benen zouden breken en zij weggenomen zouden worden. De soldaten dan kwamen en braken inderdaad de benen van de eerste en van de andere, die met Hem gekruisigd zijn"(Joh. 19:31,32;SW). Laten we er, in het voorbij gaan, op letten dat zij bij de ene, dan bij de andere en daarna bij de Heer kwamen, Die in het midden hing. Dit is het enige bewijs dat de plaatjes die u van de kruisiging ziet niet compleet zijn. Er werden twee rovers met Hem gekruisigd, en daarbij twee misdadigers, vijf in het geheel. Niet slechts drie. "Maar bij Jezus komend, namen zij waar dat Hij al gestorven was, en braken zij Zijn benen niet. Maar een van de soldaten doorboorde Zijn zijde met de lans en direct kwam er bloed en water uit. En die gezien heeft, heeft getuigd en Zijn getuigenis is waar. En deze heeft waargenomen dat hij de waarheid spreekt, opdat ook jullie zullen geloven. Want deze dingen gebeurden opdat de Schrift vervuld zou worden: 'Zijn bot zal niet verbrijzeld worden.' En opnieuw, een ander Schriftwoord zegt: 'Zij zullen Hem zien Die zij steken'" (Joh. 19:33-37;SW).

Laten we zien of we een van de soldaten, degene die Hem doorstak, kunnen rechtvaardigen. Ik denk dat we dit erg gemakkelijk kunnen doen. Hij heeft iets gedaan waaraan u en ik nooit zouden denken het te doen. We zouden denken dat het een zeer, zeer vreselijk iets is. Maar toch, hoe zit het met hem? Het schijnt me toe dat God bedoelde dat hij min of meer een vertegenwoordiger van de Onbesnedenheid zou moeten zijn, daar bij het kruis. Nu is het eerste dat we zouden moeten toestaan is dat deze man daar was om zijn taak uit te voeren. Hij was daar niet alleen, maar er stond een centurion bij om te zien of hij zijn rol vervulde. Dus u ziet het, vanuit menselijk standpunt kunnen we de man niet veroordelen voor wat hij deed. Maar toch beging deze man een pijnlijke zonde, want hij dreef in feite een lans in de zijde van de Heer. Maar ook hier: het was zijn taak! Had hij die niet uitgevoerd dan zou hij voor een krijgsraad gebracht zijn geworden. De centurion was er om er op toe te zien dat hij het deed.

Nu lezen we in Mattheüs 27:54 - "En de centurion en die met hem Jezus bewaken, nemen de aardbeving en wat gebeurde waar. Zij waren zeer bevreesd, zeggend: 'Waarlijk, deze was de Zoon van God!'"

Stel deze mannen nu eens tegenover de Besnijdenis. Zeiden zij dat? De Joden, omdat zij zo heilig waren of dachten dat zij dat waren, wilden niet dat de lichamen tijdens die grote sabbat achterbleven op het kruis. Daarom vroegen zij Pilatus dat Zijn benen gebroken zouden worden. Pilatus en de soldaten wisten het niet, maar de Besnijdenis wist dat, volgens de Schrift, de beenderen van een offer

niet gebroken mochten worden. Maar toch zien we ze hier, feitelijk eisend dat de benen van het grootste Offer van alle gebroken zouden worden! Dat was het soort heiligheid dat ze hadden! Het was allemaal oppervlakkig en hypocriet.

Hier hebben een blootlegging van de harten van deze Farizeeën en van de Joodse natie. Hen werd niet toegestaan Zijn benen te breken of Hem te kruisigen. Maar u zal doorheen heel het woord van God vinden dat *zij* degenen waren die dat deden. Het was de houding van het hart dat telde. Daarom hebben we een groot contrast tussen hen die bij het kruis aanwezig waren. Het was Israël waarop een beroep werd gedaan zich te bekeren, en niet de centurion of de soldaten. Bekering is een verwijzing naar het hart. Het was niet in verband met het feit dat zij Hem met hun handen kruisigden, maar met hun harten. En zo was het ook in verband met de lanspunt die in Zijn zijde ging. Een weinig verder citeert Johannes: "En zij kijken naar Mij Die zij doorstaken"(Zach. 12:10;SW). Zij, Israël, en niet de soldaat. En in de Openbaring zegt dezelfde apostel: "... ieder oog zal Hem zien, ook die Hem staken en al de stammen van het land zullen over Hem rouwen" (Openb. 1:7;SW).

Johannes neemt het die centurion niet kwalijk. Hij neemt het zijn eigen volk kwalijk. En hij heeft gelijk. Zij deden hun best om te voorkomen dat Gods woord vervuld zou worden. God had gezegd dat de benen van het offer niet gebroken zouden worden en zij wilden dat de Romeinen het deden.

Zo waren de Joden. Een rijke Jood in Denver wilde niet een vuur aansteken op de sabbat, maar hij wilde dat een vriend van mij het deed. Maar de Schrift had gezegd dat het verkeerd was om een andere persoon het te laten doen. Dus braken ze toch nog de wet.

Maar de soldaat met de lans vervulde het woord van God, aangezien het voorkwam dat de benen van Christus gebroken werden. Dat herinnert ons aan wat we hebben in Romeinen, dat de natiën in staat zijn iets van de wet te vervullen, ook al zijn ze er niet onder. En niet alleen hield zijn daad de wet omhoog, hij vervulde ook een van de profetieën door de lans in Christus' zijde te stoten. We zullen het hem zeker niet kwalijk nemen dat hij de profetie vervulde. Het schijnt me toe dat, als wij de rechters zouden zijn, wij hem vrij zouden spreken. We gaan niet erkennen dat hij iets fout deed. Het deed het juiste. De dingen die hij deed waren tot vervulling van Gods woord. Het moest vervuld worden. We zijn het er allen over eens dat hij gerechtvaardigd werd door te handelen zoals hij deed. Dat is nu rechtvaardiging. Het kwaad dat daar plaatsvond is verbonden met het grootste goed voor Gods schepping, en ik ben er zeker van dat wij allen zeer, zeer blij zijn dat deze man zijn daad uitvoerde, ook al zouden wij zelf er liever niets mee van doen zouden willen hebben.

Het feit is dat, aan het kruis, we God zien die feitelijk de natiën gebruikt om Zijn wil te vervullen. Israël ging dwars in tegen Zijn wil, ook al vervulde men wel Zijn bedoeling. En de natie van Israël, Zijn eigen volk, vinden we terug bij het doen van hun uiterste best om de natiën te weerhouden van het vervullen van Zijn wil. Daar hebben we min of meer een grondwerk voor het zien waarom het is dat God met de natiën anders handelt dan met Israël.

De overtreding van Israel was hier buitengewoon groot. Ik zie niet in hoe het, in die tijd, nog groter had kunnen zijn. Er kan geen slechter gedrag ingedacht worden dan het gedrag van Israel bij de kruisiging.

De natiën waren niet geheel vrij van schuld. Ze maakten Christus belachelijk en vlochten de doornenkroon, maar dit was iets kleins vergeleken bij wat Israel deed. We moeten naar het hart kijken. Maar Israel deed niet iets noemenswaardig. Ze *deden* niets, maar ze *spraken*, en het is door hun woorden dat we vinden waar hun hart was. "uit de overvloed van het hart spreekt de mond" (Matt. 12:34;SW). Maar de natiën? Maar heel weinig van wat zij deden kan een overtreding genoemd worden. Zij waren niet bitter tegen de Zoon van God. Ik veronderstel dat zij iedere gevangene op dezelfde wijze behandeld zouden hebben als zij Hem deden. Maar er was toch een kleine overtreding van hun kant. Vandaag heeft God die verwijderd. Nu is er verzoening. Als die soldaat het evangelie gehoord en aanvaard had, dan zou hij gerechtvaardigd zijn geworden. God komt de hele mensheid tegemoet op grond van wat zij deden bij het kruis.

Ik hoop dat u deze gedachte helder kunt houden - het verschil tussen zonde en overtreding. Wij allen zondigen meestal. Sommige mensen denken dat ze niet zondigen, maar ik twijfel er aan of we veel stappen kunnen zetten zonder een van Gods schepselen te vernietigen, iets wat een zeer ernstige misdaad gevonden kan worden. We nemen, zelfs als gelovigen, regelmatig verkeerde stappen, maar ik hoop dat niemand van ons die dat doet echt de gevoelens van God pijn zou willen doen. Een kind kan iets doen waar je oog op valt en je kan het een fikse schrobbering geven, maar als het kind niet beter weet, zou je er niet echt pijn van kunnen hebben.

En zo is het vandaag. God is verzoend met de hele wereld, net alsof zij als deze soldaat zouden zijn naar wie we gekeken hebben. Wat hij ook deed, het was in lijn met Gods geopenbaarde wil. Israel was niet in lijn met Zijn wil, maar met Zijn bedoeling, en daarom zullen ook zij bij de voleinding gerechtvaardigd worden. Ik ben er van overtuigd dat deze soldaat geen idee had van het goede dat hij aan het doen was, maar, zoals ik al eerder zei, ik zou hem niet aanraden het opnieuw te doen. God kan alle daden nemen, zelfs die zo erg zijn als deze, en ze omvormen in goed. Dat is de basiswaarheid die we in Romeinen hebben, in de huidige bedeling van Gods genade. Geen vergeving, geen pardon, dat is tijdelijk voor Israel in de aionen. Wat wij hebben is oneindig veel beter: vrijspreking, niet schuldig, rechtvaardiging.

Denk nu geen moment dat ik mijzelf rechtvaardig. Ik kan dat niet doen. Dat is allemaal aan God. De dag komt wanneer wij allen een van de meest heerlijke dingen zullen zien waarvan het mogelijk is ze te zien: de wijsheid van God bij het omgaan met kwaad en zonde.

Deel 11 - Begraven, opgestegen en gezeten

Het bekronende contrast tussen het heerlijke evangelie van Gods genade en dat van de Besnijdenis kan uitgedrukt worden in de woorden begraven, opgestegen en gezeten. God heeft voor ons dieper getast en heeft ons hoger verheven naar een meer heerlijke en blijvende positie dan zelfs de twaalf apostelen die Christus' troon in het millennium. Petrus zal zelfs niet de wachter zijn bij de hemelse poort, zoals gewoonlijk wordt verondersteld. Hij zal in het geheel niet opstijgen naar de hemel, want hij zal zitten op zijn troon op aarde, tijdens de duizend jaren een van de stammen van Israel oordelend (Matt. 19:28). En het zijne is een speciaal voorrecht dat alleen de twaalf apostelen zullen delen. In contrast daarmee zijn wij allen, in geest, begraven en zijn opgestegen en zijn samen in Christus gezeten te midden van de hemelingen. Slechts een paar van de Besnijdenis verkrijgen een hoge plaats in Zijn aardse koninkrijk, want het is gebaseerd op beloning, terwijl allen die nu geloven opstijgen en met Hem zitten te midden van de hemelingen, want het is het geschenk van genade.

Begraven met Christus

Zij die met Christus gekruisigd zijn, zijn ook met Hem begraven geworden (Rom. 6:4; Kol. 2:12). Figuurlijk, in geest en waarheid, werd hun vlees toevertrouwd aan het graf, waar zonde en de wet niet langer macht over hen hebben. Dit staat recht tegenover het evangelie van de Besnijdenis, want het is Israel naar het vlees dat over de natiën zal heersen als koningen en priesters in de dag van JAHWEH. Zij sterven niet aan de wet, want die staat op hun vleselijke harten gegraveerd (Eze. 36:26,27). Zij sterven niet aan de zonde, maar worden onderhouden door te eten van de vrucht van de boom des levens en te drinken van het water des levens (Openb. 22:1,2). God is, in hun geval, nog niet klaar met Zijn demonstratie van de nutteloosheid van het vlees. Niet alleen Israel moet verder getest worden onder een perfecte regering, maar ook de natiën moeten onder ideale omstandigheden worden gebracht om de zwakheid van het vlees aan te tonen. Vandaag zou de mensheid kunnen zeggen dat ze geen kans heeft gehad. Alles, van binnen en buiten, is tegen hen. Dan zal dit omgekeerd worden, in het bijzonder in Israel. Het is pas wanneer we zien dat, zelfs in de beste omgeving, de mensheid zonder God faalt, dat we ons bewust worden dan begrafenis het enige lot is dat past bij het ras dat ontsprong uit Adam.

In het Besnijdenisevangelie wordt aan de Onbesnedenheid maar een lage plaats toebedeeld, geheel onderschikt aan de bevoorrechte natie. Maar dit is bij lange na niet zo laag als die welke aan hen in ons evangelie van genade is toegewezen. Toen waren we vreemdelingen, ver weg, onreine honden in de ogen van de Jood. Zelfs in het millennium zullen de natiën voortgaan met in een veel lagere rang te staan dan Israel. Maar nu handelt God met ons als dood en begraven, onder de grond gestopt, zodat we de atmosfeer niet vervuilen. Indien een levende hond beter is dan een dode leeuw, wat is dan onze waarde als dode hond? In onszelf, in Gods achting,

zijn we ver onder de Besnijdenis gezonken. Als we op logische wijze over de zaak redeneren, dan zou de juiste plaats van de gelovige onder de natiën vandaag ver onder die van een andere era zijn. Laten we dit niet missen of de nederig makende boodschap weigeren, want het is het essentiële fundament voor genade. Indien het evangelie dat Paulus predikte zou zijn voor mensen die zo veel beter zijn dan de Joden dat zij voor hun goedheid met de hemel beloond zouden worden, dan is de genade verdwenen. Dan is er helemaal geen evangelie. Onze begrafenis maakt het een superlatief evangelie, net zoals onze opstijging naar de hemelingen en ons gezeten zijn in Hem, dit het heerlijkste van alle evangeliën maakt dat God gegeven heeft.

Toen Christus in de tombe werd gelegd, was dit de eerste stap in Zijn verhoging naar de hoogste plaats in het universum. Zijn kruisiging had Hem naar de diepste diepte gebracht. Omdat Zijn bemiddelende, opofferende werk was voltooid, was niets meer nodig om de mensheid te rechtvaardigen en het universum te verzoenen, voor zover het Zijn lijden betrof.

Ja, in de dood was geen lijden mogelijk. Daarom werd Hij niet met spoed weggebracht naar een graf van een crimineel, om te vergaan tussen de ontwijde doden. In plaats daarvan gaf een rijke man Hem zijn tombe en werd Zijn lichaam door Zijn liefhebbende discipelen met zachte hand verzorgd. Is het niet een wonder dat Zijn afdalen naar de diepste diepte op aarde Hem geschikt zou maken voor de hoogste hoogten van de hemel? Hetzelfde wonder valt te zien in ons evangelie. Dit ontzettende contrast zou ons in staat moeten stellen de volheid van Gods genade te verstaan. We missen deze overweldigende gunst als we de twee evangeliën verwarren. In het ene wordt de verkozen natie verhoogd tot een verhoogde plaats van suprematie op de aarde. In het andere wordt het uitschot van de mensheid verhoogd tot bovennatuurlijk heerlijkheid in de hemelen, geheel het tegendeel van wat zij verwachten of verdienen.

Geen vreemdeling, geen onbesneden buitenlander, kon een plaats toegekend krijgen in de tombe van een Israeliet. Na met Hem geweest te zijn in Zijn kruisiging, zouden we met spoed naar het veld van de pottenbakker afgevoerd zijn, en overgelaten worden aan de vergankelijkheid tussen de onteerde doden, tenzij onze karkassen in het Gehenna verbrand zouden worden, samen met het vuilnis en slachtafval van de stad. Ik vroeg me ooit af waarom de priesters met de onrechtmatig verkregen winst van Judas' verraad een pottenbakkersveld kochten als begraafplaats. Na in Palestina te hebben geleefd, vond ik het aannemelijk dat het veld leek op de tombes van die dag, of de catacomben, te danken aan het verwijderen van de kleilagen, en zo voorzag in een gemakkelijke methode van het wegdoen van de karkassen van hen die geen tombe van zichzelf hadden en die niet tot de begunstigde natie behoorden.

Het Veld van de Pottenbakker, de begraafplaats voor vreemdelingen, is de enig juiste begraafplaats voor de Onbesnedenheid, die geen deel konden hebben aan de tombes van Israel (Matt. 27:7). Toen ik een paar van de tombes nabij Jeruzalem onderzocht, verwonderde ik me over de enorme hoeveelheid inspanning die nodig was om ze uit de harde rots te houwen. Het was een grote schande om een begrafenis in de tombes van zijn vaders ontzegd te worden (1 Kon. 13:22). Sommige van de koningen werden niet begraven in de koninklijke graven (2 Kron.

21:20; 24:25; 24:27). Dit komt overeen met de toekomst van Israel, van wie de lichamen niet zoals de onze veranderd zullen worden en geschikt gemaakt voor een totaal ander gebied. Net als de nieuwe geboorte zal, in tegenstelling tot de nieuwe schepping, de hunne meer een hernieuwing zijn dan een complete reconstructie. Dit wordt gesuggereerd op de wijze van begraven. Is dat waarom het figuur verandert van begraven naar planten (Rom. 6:4,5)?

Opgestegen met Christus

Christus steeg, spoedig na Zijn opwekking uit de doden, op naar Zijn Vader (Joh. 20:17). Ongeveer veertig dagen laten steeg Hij opnieuw op, uit het midden van de apostelen, op de Olijfberg. Naar deze laatste gebeurtenis wordt gewoonlijk verwezen als de hemelvaart. De eerste is vrijwel vergeten en wordt gewoonlijk genegeerd. Toch zou deze eerste hemelvaart, voordat Hij door mensenhanden was aangeraakt, van overweldigend belang voor ons moeten zijn, in deze bedeling van genade. Die ene van de Olijfberg houdt geheel verband met het komende koninkrijk. Is het niet vreemd dat onze Heer Miriam niet wilde toestaan Hem op dat moment aan te raken? Een week of zo later nodigde Hij de twijfelende Thomas uit om zijn hand in Zijn zijde te leggen. Israel is de natie die Hem naar het vlees kende. Hij was fysiek van hetzelfde ras. Maar Paulus, ook al was hij met Hem door vleselijke banden verbonden, wijst ze af (2 Kor.5:6). Zou nu de weigering van onze Heer dat iemand Hem zou aanraken, aangeven dat Hij Zich niet met Israel kon bezighouden tot nadat Hij omhoog was gegaan en met Zijn hemelse eren gekroond was geworden en bekleed was geworden met die grotere heerlijkheden die Zijn offer verdiende? Onder deze was het Hoofdschap van het universum en van dat figuurlijke lichaam dat samengesteld zou gaan worden uit allen die, in geest, met Hem gekruisigd waren geworden en met Hem begraven werden, en nu met Hem opstegen vóór Zijn publieke hemelvaart op de Olijfberg.

De komst van Christus' aanwezigheid, wanneer Hij komt om Zijn koninkrijk op te richten, zal plaatsvinden waar Hij opsteeg. Zoals we lezen in de profeten, zullen in die dag Zijn voeten staan op de Olijfberg, die aan de oostzijde van Jeruzalem ligt (Zach. 14:4), precies de plek van waar Hij opsteeg. Ik heb veel tijd doorgebracht op die heilige heuvelrug, nadenkend over het schitterende toneel dat ze al heeft meegemaakt bij Zijn hemelvaart, en het nog veel heerlijker spektakel wanneer Hij in de toekomst terugkomt. Hoe passend is het dat de grote koning zou herverschuiven op precies het punt van Zijn vertrek! Het is een schitterende lokatie, die vanuit vrijwel ieder deel van Jeruzalem gezien kan worden, en zelfs van over de Jordaan in het oosten. Foto's van de hele stad worden gewoonlijk vanaf deze plek genomen, omdat die aanzienlijk hoger ligt en een ongehinderd zicht biedt op ieder deel.

Vele jaren lang, voordat ik me ten volle bewust werd dat Paulus ons een eerdere verwachting had gegeven, gebruikte ik de woorden "Deze Jezus, die van jullie opgenomen is in de hemel, zal op dezelfde manier komen als jullie Hem hebben zien gaan in de hemel" (Hand. 1:11;SW) om zo te bewijzen dat Christus persoonlijk en zichtbaar zou terugkeren. Maar ik slaagde er niet in op te merken dat Zijn komst op de Olijfberg voor Zijn aardse volk is. Voor ons komt Hij helemaal niet naar de aarde, maar in de lucht. De waarheid voor ons is te vinden in de brieven van Paulus aan de Thessalonicenzen, niet in Petrus' toespraak tot de Joden. Het is dat wij de

brieven van Paulus aan de natiën hebben, anders zouden we nooit de grote waarheden hebben gekend die verband houden met Zijn kruisiging, Zijn begrafenis en Zijn hemelvaart. Voor ons is Christus niet publiekelijk opgestegen uit het midden van Zijn volgelingen die bijeen waren op de Olijfberg. Hij steeg op zoals Hij zal komen, onbekend voor de wereld en onverwacht. Bij Zijn terugkomst voor ons zal Hij terugkomen tot op roepafstand van de graven van hen die, in geest, met Hem werden begraven, en roept hen om naar Hem op te stijgen in de lucht, niet om terug te keren en te heersen op de aarde, maar om op stijgen naar hemelse hoogten, om met Hem te regeren in de hemelse gebieden.

De bovenliggende gedachte in het denken van de discipelen was de vestiging van het koninkrijk. Zij vroegen Hem: "Heer, herstelt U in deze tijd het koninkrijk voor Israel?" (Hand. 1:6;SW). En ja, waarom werd het niet in die tijd tot stand gebracht? Het fundament was gelegd. Het grote Offer was gebracht. De tijd was vervuld. De Koning was opgestaan uit de doden. Maar Gods grote demonstratie van de zwakheid en nutteloosheid van het vlees zou pas compleet zijn nadat dit koninkrijk zou zijn verkondigd, zowel binnen als buiten het land, en door de natie als geheel verworpen, onder omstandigheden zoals die niet verkregen kunnen worden in het Koninkrijk zelf. Het verhaal van het boek Handelingen, net als het verslag van de veertig jaren wildernis, is een verslag van het falen van het vlees. Net als de geschiedenis van de koningen van Israel laat het zien hoe ver het vlees verwijderd is van het doel van God. Nu het koninkrijk herstellen zou het experiment onmogelijk gemaakt hebben. Maar toch worden ze naar buiten geleid, naar de feitelijke plek, en wordt hen de manier getoond waarop Hij terug zal keren om het Koninkrijk waar zij zo naar verlangden op te zetten.

De context, de setting, alles verbonden met de hemelvaart vanaf de Olijfberg, laat zien dat het met Israel van doen heeft en met de terugkeer van de Messias in heerlijkheid naar de aarde. Dan zal het zijn dat Hij zal komen op de wolken van de hemel (Matt. 24:30). Het is waar, wij zullen, wanneer Hij voor ons komt, opgetrokken worden in de wolken om Hem te ontmoeten, maar Hij zal die keer niet op de wolken komen (1 Thess. 4:16). Onze ontmoeting zal in de lucht zijn, niet op de Olijfberg. Het grootste verschil van al wordt gevonden in het feit dat de discipelen niet opstegen. Het Besnijdenisevangelie heeft niets met zo'n actie. Bij Zijn eerdere opstijging vanuit de hof van de tombe, nam Hij ons, in geest, met Zich mee. Indien wij met Hem gekruisigd werden en met Hem begraven, dan stegen wij ook met Hem op voordat Hij enig lichamelijk contact maakte met Zijn Besnijdenisheiligen. En in tegenstelling tot de kleine groep van discipelen die omhoog stonden toen Hij van hen werd weggenomen, liet Hij niemand van ons achter op aarde, maar bracht ons allen in Zijn hemels verblijf, boven.

Gezamenlijk gezeten in Christus

De vereniging van Besnijdenis met Onbesnedenheid is een van de voornaamste punten van contrast tussen de twee evangeliën. Proselieten werden aan Israel verbonden door een langdurig lichamelijk proces. Maar zij van de Besnijdenis die geloven in deze genadevolle era werden een gemaakt met ons in Christus toen Hij levend werd gemaakt en zijn samen met ons gezeten te midden van de hemelingen (Efe. 2:5,6). De grote genade die aan de Besnijdenis wordt betoond onder het evangelie van de Onbesnedenheid, staat in een opvallend contrast met de

verwerping of trage aanvaarding van hen van de Onbesnedenheid die verbonden wensten te worden met JAHWEH's vleselijke volk.

Eenwording, of inlijving in de natie van Israel, is voornamelijk een zaak van het vlees. Zelfs zij die er in geboren worden zijn er van uitgesloten als zij bepaalde lichamelijke gebreken hebben (Deut. 23:1,2). Een Ammoniet of een Moabiet werd niet toegestaan de bijeenkomst van JAHWEH binnen te gaan tot de tiende generatie, omdat zij bij de exodus uit Egypte vijandig waren tegenover Israel, en Bileam probeerden zo ver te krijgen om Gods volk te vervloeken. Maar een Edomiet of een Egyptenaar en hun kinderen zijn alleen tot in de derde generatie uitgesloten (Deut. 23:3-8). De vreemdeling die in hun midden bijwoont kan het Pascha niet met hen houden, tenzij hij eerst besneden is in het vlees (Ex. 12:48).

Velen schijnen te denken dat "heidenen" niet uitgesloten waren van Israel wanneer zij het Koninkrijksevangelie geloofden, en dat de verkondiging van het Koninkrijk al zulke barrières weg deed. Integendeel! Onze Heer Zelf maakte het duidelijk dat Hij niet was gezonden, anders dan naar de verloren schapen van het huis van Israel (Matt. 15:24). Toen de Kanaänitische vrouw probeerde de demonen uit haar dochter verdreven te hebben, aanbad ze in feite Hem, en pleitte bij Hem om haar te helpen. Maar Hij zei: "Het is niet goed het brood van de kinderen te nemen, en het naar de jonge hondjes te werpen" (Matt. 15:26;SW). Al wat Hij haar gaf waren de kruimels die Israel onder de tafel liet vallen. Alleen haar grote geloof bracht de zegen die zij wenste, ondanks de hindernis van het geloof. Zelfs toen werd ze niet verenigd met Israel, en kon ze het heiligdom niet binnen gaan waarin JAHWEH Zijn verblijfplaats had.

Maar werd Cornelius niet toegevoegd aan de heilige kring van de Besnijdenis? Hij was een devoot man, die God vreesde met zijn hele huis, aalmoezen gevend en voortdurend God smekend. Petrus werd door middel van een visioen er van verzekerd dat hij niet alledaags of onrein was. God Zelf had hem gereinigd. Laat ons veronderstellen dat zo'n man vandaag in ons midden zou zijn, alleen is hij, in plaats van een heiden, een Jood. Zouden wij hem in onze gemeenschap ontvangen? Natuurlijk zouden we dat doen! Maar het is heel duidelijk dat hij niet door de Joden werd aanvaard, want zij stonden op tegen Petrus; en zelfs nadat zij wisten dat de heilige geest op hem en zijn vrienden was uitgestort, nadat zij gedoopt waren, en nadat zij de gave van tongen hadden getoond, werden ze niet met de natie Israel verbonden. De Joden trokken uit zijn geval de conclusie dat God ook bekering tot leven geeft aan de andere natiën. En waarom werd hij uitgesloten? Hij was niet besneden! Hij had geestelijke zegeningen geschonken gekregen, maar deze waren niet de link in het evangelie van de Besnijdenis. Hij is een voorbeeld van de plaats die in het Koninkrijk aan de andere natiën gegeven wordt. Ze worden gezegend doorheen Israel, maar ze zijn niet met de heilige natie verbonden.

Zo hardnekkig is het gevoel van exclusiviteit onder de Besnijdenis, dat het zelfs vandaag nog heel prominent aanwezig is onder Joodse gelovigen. De grote kerkorganisaties verwelkomen vrijwel allemaal Israëlieten in hun gemeenschap, en men denkt er niet aan om ze op hen zelf te laten. Vaak wordt hen zelfs een ereplaats gegeven, vanwege hun lichamelijke relatie met onze Heer. Ik heb nooit gehoord van een "heidense" christelijke kerk, maar daar waar aantallen Joden geloven, schijnt er de neiging te ontstaan een aparte organisatie te vormen, een

"Joods-christelijke" gemeenschap, met een onderscheiden taak en soms zelfs met een onderscheiden geloof, in afwachting van de eindtijd, nadat de ecclesia weggenomen is, en het evangelie van het Koninkrijk opnieuw van kracht zal zijn.

Er was een aanzienlijk gevoel onder de gelovigen in Europa ten gunste van een aparte Joods-Christelijke organisatie, die voornamelijk zou gaan werken onder hun broeders naar het vlees. Later werd een soortgelijke beweging gestart in Zwitserland, maar het werk is nu gecentreerd in Engeland. Zelfs in de stad waar dit wordt geschreven is er een "Christelijke synagoge," met een radio bediening over de hele Verenigde Staten, in het bijzonder toegewijd, niet alleen aan de evangelisatie onder de Joden, maar aan een aparte Joodse gemeenschap. Ik ben er behoorlijk zeker van dat geen van deze zich er van bewust zijn dat hun scheiding gebaseerd is op het vlees, en niet overeen komt met de geestelijke eenheid die alle heiligen in deze dag van alles overstijgende genade kenmerkt. Deze moderne voorbeelden zouden ons moeten helpen het vitale onderscheid te verstaan tussen de vereniging van Besnijdenis en Onbesnedenheid in geest in deze era en die van vlees in vlees in het verleden en in de toekomst.

Veel van de genade die Gods huidige werk kenmerkt, wordt, in tegenstelling tot dat wat verbonden is met het Koninkrijk voor Israel, aan ons overgebracht door de verbindende woorden SAMEN/GEZAMENLIJK en IN. In plaats van verbonden te zijn met de Messias door vleselijke banden, zijn we met Christus verbonden door dat wat wij met Hem gezamenlijk hebben, of door figuurlijk in Hem te zijn. Omdat deze geestelijke werkelijkheden zijn, worden ze niet belemmerd door de beperkingen van tijd en ruimte. Wij hadden veel in Hem en met Hem, lang voor onze geboorte. Maar het feitelijke genieten van onze zegeningen zal in een gebied zijn waarvoor we niet geschikt zijn zoals we nu zijn. Hij handelt nu voor ons niet alleen als onze Redder, maar verenigt ons met Hem en acht ons in Hem in Zijn officiële plaats en heerlijkheid. Deze overstijgen volledig Zijn lichamelijke contacten met heiligen in Israel.

De alles overstijgende rijkdommen van Gods genade zullen in de toekomstige aionen getoond worden in Zijn vriendelijkheid aan ons in Christus Jezus. Dit is nu nog niet duidelijk, behalve voor het oog van geloof. Lichamelijk zijn gelovigen uit de natiën nog niet samen gezeten met gelovige Israëlieten. We zijn ons maar al te bewust van onze lage en vergankelijke karkassen op aarde. Alleen door geloof kunnen we onszelf zien, vooruitlopend op onsterfelijk krachtige, heerlijke, geestelijke lichamen, net als dat van Christus, onze Redder en Heer, gezeten te midden van de hemelingen. Er zal voor ons hier beneden geen echte rust zijn. Daar boven zou het niet uit te spreken zijn om zelfs maar te staan in de aanwezigheid van Zijn majesteit. Maar we zullen met perfect gemak zitten, ons bewust dat we niet alleen onmetelijk gezegend zijn, maar dat onze zegen de diepten van Gods liefde voor een verbaasd universum zal onthullen, dat doorheen ons zal zien wat Zijn genade kan bereiken. Zo zal de aanbidding en de toejuicing en de heerlijkheid de Zijne zijn.

Deel 12 - De verstoting van zonde en de verzoening

Gods aanwezigheid is meer dan een sterveling kan verdragen. Het zou een zekere dood betekenen als men er zou in gaan zonder de bescherming tegen het te vrezen vuur van Zijn heiligheid. Voordat God zelfs maar een zondaar met Zijn redding kan benaderen, moet Hij de weg voorbereiden. Als een natie of de wereld dicht genoeg bij Hem zijn om Zijn geschenk te aanvaarden, moet hun zonde afgestoten worden door het offer van Christus (Hebr. 9:26), of zij moeten verzoend worden door de dood van Gods Zoon (Rom. 5:10). Deze zijn de inleidende voorbereidingen die aan Gods evangelie vooraf gaan, het een voor de Besnijdenis wanneer het Koninkrijk in beeld is, en het ander voor de Onbesnedenheid, terwijl Israel verworpen is. Door elk nauwkeurig te onderzoeken en ze met elkaar te contrasteren, zal het ons helpen te zien hoe veel heerlijker Gods genade is in deze huidige bedeling dan die welke aan de begunstigde natie werd geschonken. Zelfs voor de ongelovige van de Onbesnedenheid is God hoffelijker en komt Hij dichterbij dan voor een lid van de Besnijdenis.

De nadering tot God wordt voor ons geïllustreerd door de verscheidene hindernissen voor toegang die te vinden waren in de tabernakel en de tempel. Zelfs de aanbidder in Israel, hoewel dichtbij, vergeleken met de afstand van de andere natiën, werd zeer zeker niet binnen geleid in de Shekinah heerlijkheid, die verborgen was achter gordijnen en muren die hem buiten sloten. Vandaag kunnen mensen, in geest, direct naderen in de verheven aanwezigheid van God. In Christus zijnde, zijn de heiligen net zo dichtbij als Hij is. Maar Israel, als natie, kon JAHWEH niet zonder enige bescherming tegen Zijn toorn in hun midden hebben. Hoewel ze buiten de muren van Zijn verblijfplaats waren, zou Zijn verontwaardiging over hun zonde over de grenzen heen zijn gegaan en hen verteerd hebben. Om de natie als geheel te beschermen, gelovigen en ook ongelovigen, werd elk jaar door middel van een offer een verzoenende bedekking gemaakt, op de dag van "verzoening" of "bedekking," die Zijn volk voor twaalf maanden beschermde, zodat Hij onder hen verblijven en met hen communiceren.

Deze jaarlijkse ceremonie was maar een schaduw van de verzoenende bedekking waarin werd voorzien door het offer van Christus dat werkzaam is vanaf de tijd waarin het gebracht werd, doorheen de rest van de aionen. Er wordt over gesproken als de verstoting van zonden voor de afsluiting van de aionen (Hebr. 9:26). Wanneer ook JAHWEH handelt met Israel is het, sinds het lijden van Christus, op basis van Zijn offer. Het is niet beperkt tot een jaar, maar duurt tot de voleinding, inclusief de dag van JAHWEH en de dag van God, het millennium en de tijd van de nieuwe aarde, alsook de korte periodes van Zijn opstanding tot aan Zijn komst. Het kan, uiteraard, niet de huidige, geheime bedeling omvatten, waarin Israel niet Gods volk is, en God handelt met de mensheid als geheel.

De verstoting van zonde in Israel vindt, tijdens de afsluiting van de aionen, z'n tegenhanger in en wordt overschaduw door de verzoening van de wereld in deze bedeling (2 Kor. 5:19). In het ene geval leverde het offer van Christus een verzoenende bedekking en reinigde het de natie van haar zonden voor JAHWEH

(Lev. 16:30), in het andere was God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend, hen hun overtredingen niet toerekenend. Hier wordt ons een veel grootser basis voor het evangelie van de Onbesnedenheid gegeven dan dat voor de Besnijdenis, overeenkomend met het grotere bereik en het hogere gebied waarin het werkt. De verstoting van zonde is beperkt tot één natie en haar verkeerde daden, terwijl de verzoening betrekking heeft op alle natiën en hun gevoelens van vijandschap tegen God. Voor een Israëliet is het evangelie een boodschap van vergeving van zonden, een reiniging van onrechtvaardigheid, terwijl het bij ons een beroep aan de kant van God Zelf is voor vriendschap en vriendelijkheid.

De brief aan de Hebreëën handelt alleen met het Besnijdenis aspect van het werk van Christus. Er is veel kostbare waarheid in deze brief, maar ze wordt een hindernis wanneer ze in deze tijd wordt geprojecteerd. Ze heeft vandaag geen betrekking tot de natiën en het evangelie voor hen. Vermengd met de huidige waarheid scheidt ze verwarring. Gescheiden gehouden verlicht ze ons over de heilige natie en Gods handelen met hen in andere eras. In het negende hoofdstuk wordt Christus voorgesteld als het anti-type van Israëls hogepriester en de offer die deze ieder jaar offerde om zo de natie dichtbij te houden. Onder de wet zijnde en voortdurend de inzettingen brekend, zou JAHWEH een voortdurende plaag zijn geweest voor Israel, als zij geen bescherming hadden gehad voor Zijn verontwaardiging, zoals die door de offers werd geleverd. Hij zou gedwongen zijn geweest hen boven volharding te benauwen, als zij blootgesteld zouden zijn aan de rechtvaardige vereisten van Zijn heilige wet.

De King James vertaling vertelt ons dat Christus verscheen "in het einde van de wereld." Dit is, uiteraard, onmogelijk, ziende dat sindsdien bijna twee duizend jaren voorbij zijn gegaan en het einde er nog niet is. In werkelijkheid markeert Zijn menswording, dood en opstanding het begin van van de afsluiting van de aionen. Net zoals het offeren op de dag van de bedekking in Israel een jaar inleidde waarin er een reiniging van zonde was, zo begint het offer van Christus de afsluiting van de aionen waarin zonde verstoten wordt. Een jaar in Israel, met z'n ronde van typische feesten, komt overeen met de afsluiting van de aionen, waarin het anti-type van deze feesten te vinden is.

De zeven jaarlijkse feesten in Israel worden beschreven in het drie en twintigste hoofdstuk van Leviticus. Ze zijn, zoals gegeven in onze geëerde vertaling: het Pascha, de ongezuurde broden, eerstelingen, vijftig dagen (Pinksteren), het blazen van trompetten, de dag van bedekking of verzoening, en loofhutten. Het Pascha is een duidelijke aanduiding van de dood van Christus en "eerstelingen" gaat over Zijn opstanding. Pinksteren vervulde de vijftig dagen, Vanaf daar is er een onderbreking. Als Israel op de Pinksterdag Petrus' verkondiging van Christus en Zijn koninkrijk had aanvaard, dan zou het anti-type van het feest van trompetten en de dag van verzoening en loofhutten kort daarna zijn gevolgd. Daarom moet het gezien worden vanuit het standpunt van Mozes, want de Hebreeuwse Schrift gaf geen aanwijzing over de geheimen van het koninkrijk, als eerste door onze Heer bekend gemaakt (Matt. 13:35), wat de periode van het boek Handelingen en een soortgelijke era in de eindtijd verklaart, of de veel langere, geheime bedeling (Efe. 3:9), waarin wij leven. Deze verborgen epochen zijn in het tabernakeljaar niet in beeld, maar ze moeten nu ingesloten zijn in de voleinding van de aionen, hoewel

de huidige era geen betrekking heeft op Israel als natie en een veel betere nadering tot God levert.

Verstoting vs. verzoening

Om het verschil tussen de verstoting van zonde in Israel en de verzoening van de wereld vandaag te kunnen verstaan, moeten we een paar van de opmerkelijke kenmerken van het type overwegen (Lev. 16:29-34) en deze contrasteren met de verzoening zoals die door Paulus naar voren wordt gebracht (2 Kor. 5:18-21). Wij zijn in een nieuwe schepping waarin alles uit God is, maar op de dag van de verzoening was er een bijmenging van menselijke elementen, die de getoonde genade grotendeels aanpasten. Zeker, hen was strikt verboden om op die dag enig werk te verrichten, maar de genade verdwijnt wanneer we lezen dat, als zij ongehoorzaam waren, zij uit het volk vernietigd zouden worden. God kan niet toestaan dat mensen enig aandeel hebben in hun redding, maar dat is een les die Israel maar moeilijk vond om te leren. In plaats daarvan worden allen gedwongen te "beproeven," of beter: hun zielen nederig te maken. Indien zij er niet in slaagden dit te doen, moesten ze uit het volk weggesneden worden. Dit soort voorbehouden of dreigingen zijn niet verbonden aan de verzoening. De daden van de mens en zijn houding worden geheel genegeerd bij hun verzoening naar God. Alles wordt door Hem in Christus gedaan. Niet alleen heeft de zondaar geen aandeel in het God tot zijn vriend maken, maar hij wordt niet gestraft als hij tegengesteld handelt of voelt (Lev. 23:26-32).

Onder geen enkele omstandigheid kan ook maar één menselijke daad een mens geschikt maken voor een ontmoeting met God. Ook kan, in Zijn aanwezigheid, trots niet toegestaan worden. Dit zijn basisvereisten, want het is fundamenteel noodzakelijk voor Gods doelstelling dat de mens verlaagd en God verheerlijkt wordt. In deze elementaire uitdrukking van Gods wil worden deze dingen beslist vereist, maar vandaag worden ze alleen indirect te kennen gegeven. Het verschil tussen JAHWEH's voorziening voor nabijheid in Israel en Gods nadering tot de zondaar vandaag, laat een beslist andere geest zien. In Israel waren er vereisten, en deze werden met dreigementen kracht bijgezet. Iemand die werkt zou afgesneden worden; de trotse man zou vernietigd worden. Er wordt niets gezegd over gevoelens of vriendschap. Er is geen verzoening of wederverzoening. Zij zijn onder de wet en dit hinderde de uitvloeijing van Gods hart. Ze stonden nog steeds op de verkeerde voet van werken, ook al was dit streng verboden op de dag van de bedekking of "verzoening."

We maken hier bezwaar tegen de uitdrukking "verzoening," maar moeten die gebruiken om zo de verbinding te bewaren in het denken van hen die gewend zijn aan de King James vertaling. De definitie "in-een-zijn" is bijzonder ongelukkig, want dit geeft vriendschap en herverzoening aan, precies dat waar het in Israel aan ontbrak, maar dat vandaag te vinden is in het evangelie voor de wereld. Het Hebreeuwse woord kfr is vrijwel identiek aan het Engelse woord "cover" (bedekking), en dit is de betekenis die er gewoonlijk door geleerden aan wordt gegeven. De concordante methode geeft ons een nadere definitie. Een ander Hebreeuws woord, kse, vereist het woord "cover" (bedekking), want het past perfect bij z'n vele voorkomende plaatsen. Een zorgvuldige studie zal laten zien dat het woord dat vaak met "verzoening" wordt weergegeven, in werkelijkheid

bescherming of bedekking inhoudt. Het beschermt of bedekt tegen Gods verontwaardiging, die te wijten is aan hun zonden en wetteloosheden. Onder de wet zijnde was de hele natie in groot gevaar voor de goddelijke boosheid, want zij zondigden niet alleen, maar overtraden. Als zij niet onder wet waren en God zou vriendelijk zijn geweest, dan zou er in het geheel geen noodzaak zijn geweest voor een bescherming.

Een van de meest trieste gevolgen van het vandaag "toepassen" van deze dingen is dat het de zondaar een indruk geeft die zeer tegengesteld is aan de waarheid. Israel en de Besnijdenis hebben een bedekking nodig tegen een boze Godheid. De Onbesnedenheid heeft geen bescherming nodig tegen een verzoende God. Mensen worden door zo'n evangelie niet naar Hem toe getrokken. Ze worden ondanks zulke prediking gered. God wordt verkeerd weergegeven als ware Hij tegen de zondaar, alsof Christus hem van Zijn toorn zou redden. Dat behoort bij de Besnijdenis, niet bij ons. Dat zal in het bijzonder nodig zijn in de snel naderende dag van verontwaardiging, nadat wij weggenomen zijn en verzoening ingetrokken.

Gods houding is vandaag zo anders dat ze afgebeeld wordt onder een nieuwe schepping en dat het primitieve is voorbij gegaan. Wat wij hebben is helemaal nieuw. Hierin is alles uit God, Die ons met Zichzelf door Christus verzoent. "dat God in Christus de wereld verzoenend was naar Zichzelf"(2 Kor. 5:18-21;SW). God is niet boos, integendeel. Hij staat niet tegenover Christus, maar in Christus. Hij gaat niet misgunnend aan een zondaar voorbij die beschermd wordt door het bloed van Christus, maar verwelkomt allen, omdat Hij de eerste is Die het werk van Christus gebruikt en op prijs stelt en er de waarde van erkent. Hij strekt, als het ware, Zijn hand uit in vriendschap. Hij heeft alle vijandschap terzijde gelegd en smeekt mensen hetzelfde te doen. Hier zijn geen dreigingen, geen kracht, en ook geen werken en geen trots. Geen bescherming, geen "verzoening" is nodig. De reden is simpel. In deze nieuwe schepping is alles uit God. Hij heeft, in Christus, niet slechts voorzien in een bedekking tegen Zijn verontwaardiging, maar in feitelijke verzoening, Zijn eigen rechtvaardigheid, zodat de barrière van zonde en overtreding verwijderd is geworden, en de aangeboren liefde van Zijn hart in staat is naar voren te komen zonder gehinderd te worden door de mens of zijn werken. Hij is verzoend! Al wat voor ons nodig is het te ontvangen en zo met God verzoend te zijn (Rom. 5:10,11).

In type werd deze bedekking geleverd op de zogeheten dag van verzoening [Grote Verzoendag], op de tiende dag van de zevende maand (Lev. 16:29). Zoals zo vaak is er veel in het type dat door Israel niet begrepen kon worden, omdat het Gods handelen met hen scheen tegen te spreken. Ons wordt verteld dat, in deze dag van "verzoening", of verzoenende bedekking, zij hun zielen moesten "benauwen" of, veeleer, nederig maken, en geheel geen werk doen. Dit was buitengewoon belangrijk met het oog op het feit dat Israel nooit gehoor gaf aan de les er van. Hun hele houding ten opzichte van redding was: Wat zullen we doen? Nu, op die ene dag in het jaar waarin de bedekking gemaakt zal worden, moeten ze niets anders doen dan zich nederig maken. Zonder twijfel probeerden zij deze opdracht op deze ene dag te gehoorzamen, maar de betekenis er van werd verduisterd door juist het houden er van. Juist het afzien van werk werd als een goede daad beschouwd! De zelf-vernedering werd een verdienstelijke daad geacht! De offers namen een zeer lage plaats in in Israel, omdat zij redding zochten door werken.

Vergeving op proef vs. vrede

Maar de grootste heerlijkheid van ons evangelie, vergeleken met de Besnijdenis, is het gevolg van verzoening, zoals tegengesteld aan hun bedekkende "verzoening." Zij die zichzelf bedekten door het offer van het Lam van God, ontvingen een tijdelijk pardon. Hun intrede in het beloofde koninkrijk was niet zeker, maar hing af van hun eigen gedrag. Feitelijk vielen velen weg en de natie, als geheel, ging niet binnen in Gods rust, maar werd verworpen. Veel oppervlakkige "gelovigen," zoals de schuldenaar van de tien duizend talenten, weigerden de genade, die hij had ontvangen, door te geven aan de natiën, die een veel kleinere som schuldig waren. Hierom werd hun pardon teruggetrokken, en vielen ze in veroordeling. Zo'n redding wordt over het algemeen vandaag verkondigd. Maar ze is gebaseerd op de "verzoening" en het Besnijdenisevangelie, dat voor Israel is, niet op de verzoening die vandaag de onze is in het evangelie van Gods genade.

Wat een contrast is onze redding, gebaseerd op verzoening! Bij ons is alles uit God, en wij hebben niets te doen dan het te ontvangen. God maakt Zich tot onze vriend, zonder voorbehoud of voorwaarden die wij wel of niet kunnen vervullen. In plaats van een tijdelijk pardon ontvangen we rechtvaardigheid, niet een van ons zelf, zoals de Besnijdenis die zoekt, maar Gods eigen rechtvaardigheid. Die is net zo blijvend en perfect als de onze voorbijgaand en tekortschietend is. En de verzoening is alleen het fundament, het begin van een bovenbouw van genade die zo superieur is aan die van de Besnijdenis, dat er geen geschikt woord voor is om het te beschrijven. De hunne wordt ontsierd door menselijke inspanning en falen. De onze wordt bereikt door goddelijke kracht en grootmoedigheid.

Einde